UNEORI ESTE NEVOIE SĂ TE RĂTĂCEȘTI
CA SĂ AFLI CARE ÎȚI ESTE CALEA

TRISH DOLLER

În derivă

blue

MOON

TRISH DOLLER

În derivă

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA FLORESCU

LITERA
București

Float Plan
Trish Doller

tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

În derivă
Trish Doller

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Dragoş Ghiţulete
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României DOLLER, TRISH
În derivă / Trish Doller; trad. din lb. engleză şi note: Andreea Florescu -
Bucureşti : Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7084-7
ISBN EPUB 978-606-33-7264-3

I. Florescu, Andreea (trad. ; note)

821.111

În memoria iubitei doamne Jean
Deja ți se simte lipsa

„Apa sărată este leacul bun la toate – sub formă de sudoare, lacrimi sau mare."

ISAK DINESEN

Anna,

Există un soi de fericire stranie atunci când ştii că viața ți-e aproape de sfârşit, când decizia de a-i pune capăt devine o hotărâre fermă. Posibil să fie adrenalină. Posibil să fie uşurare. Dacă m-aş fi simțit mereu aşa, aş fi putut să mă urc pe munți şi să alerg la maratoane. Acum, însă, e suficient cât să vreau să termin cu asta.

Ar fi trebuit să te las în pace în acea primă noapte la bar. Dacă aş fi făcut-o, acum n-ai mai fi citit scrisoarea asta. Ți-ai fi plimbat câinele sau te-ai fi uitat la televizor cu iubitul tău. Nu meritai să fii târâtă în rahatul meu şi în nici un caz nu meriți durerea pe care sunt pe punctul să ți-o pricinuiesc. Nu e vina ta. Timp de doi ani, ai fost singurul motiv pentru care am trăit. Îmi doresc să fi putut să-ți ofer o eternitate. Eşti puternică şi curajoasă, iar într-o bună zi o să fii din nou bine. Te vei îndrăgosti şi deja îl urăsc pentru că o să fie un bărbat mai bun. Într-o bună zi, vei fi din nou fericită. Te iubesc, Anna! Îmi pare rău!

Ben

Zece luni şi şase zile (1)

Dispar din viaţa mea într-o marţi, cu două zile înainte de Ziua Recunoştinţei.

Cei care îşi fac cumpărăturile pe ultima sută de metri golesc rafturile cu mixuri pentru prăjituri şi plăcintă cu dovleac, în vreme ce eu îmi umplu coşul cu tot ce aş putea avea nevoie. (Fasole uscată. Legume la conservă. Orez.) Înaintez prin magazine ca o disperată care a întârziat să-şi facă proviziile pentru Apocalipsă. (Lapte la cutie. Lămâi. Lanternă de rezervă.) Mă grăbesc aşa ca să nu-mi pierd controlul. (Mere. Hârtie igienică. Vin roşu.) Încerc să nu mă gândesc la plecare. (Varză. Cărţi de joc. Sticle de apă.) Sau la ce aş putea lăsa în urmă.

Mama mă sună în timp ce mă chinui să-mi pun sacoşele pe bancheta din spate a Subarului meu, acum foarte încărcat. Nu i-am spus că n-o să vin acasă de Ziua Recunoştinţei, iar ea nu e pregătită să audă că plec din oraş. Nu după ce abia dacă am ieşit din casă în ultimul an. O să-mi pună întrebări, iar eu nu am răspunsuri, aşa că las apelul să intre în mesageria vocală.

Când ajung la doc, Alberg este exact acolo unde ar trebui să fie, cu carena lucioasă, vopsită bleumarin, şi cu cadrul pupei liber, aşteptând să primească un nume. Preţ de o clipă, mă aştept ca Ben să-şi scoată capul prin tambuchi. Mă aştept să-i văd rânjetul obraznic şi să-i aud entuziasmul din voce când îmi spune că a sosit ziua. Însă tambuchiul e încuiat cu lacăt, iar puntea e acoperită de găinaţ – o altă parte a vieţii mele pe care am neglijat-o.

Cu zece luni şi şase zile în urmă, Ben a înghiţit o cutie de Paxil, medicament prescris de doctor, împreună cu nişte tequila ieftină, ce se afla sub chiuvetă. Habar n-am de ce. Deja murise când am ajuns acasă de la muncă şi l-am găsit întins pe podeaua din bucătărie. În biletul de adio,

scrisese că eu fusesem motivul pentru care trăise. Atunci de ce nu am fost suficientă?

Am inspirat adânc, umplându-mi plămânii. Şi am expirat încet. Am păşit pe barcă şi am descuiat tambuchiul. Aerul e închis şi încins, miroase a ceară de lemn, a pânze noi şi puţin a motorină. Nu am mai fost la bord de când a murit Ben. Păianjenii şi-au ţesut case în colţurile cabinei şi un strat de praf s-a aşternut pe toate suprafeţele, însă schimbările îmi taie respiraţia. Lemnăria din interior este lăcuită şi lucioasă. Feţele de pernă urâte, dintr-un material ecosez, maroniu, au fost înlocuite cu o tapiţerie roşie, cu model de inspiraţie peruviană. Iar deasupra peretelui din faţă stă atârnat un semn înrămat pe care scrie TE IUBESC.

– De ce toată munca asta pentru o călătorie pe care nu o s-o fac? zic cu voce tare, însă nu este decât încă o întrebare fără răspuns.

Îmi şterg ochii de mâneca tricoului. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat este că sinuciderea nu frânge inima cuiva doar o singură dată.

Îmi ia tot restul dimineţii să curăţ barca, să-mi descarc bagajele din maşină şi să aranjez totul. Urmele lui Ben sunt peste tot: o tigaie agăţată în spatele unui dulap, un bax de şase Heineken expirate în carlingă, o vestă de salvare mucegăită îndesată în congelator. Arunc toate aceste lucruri la gunoi, dar chiar şi cu planta mea atârnătoare suspendată de balustradă şi cu cărţile mele aliniate pe un raft, barca îi aparţine lui Ben. El a ales-o. El s-a ocupat de renovări. El a planificat ruta. El a fixat data de plecare. Prezenţa mea pare un strat la fel de vremelnic precum cel de praf.

Ultimele lucruri din portbagaj sunt o cutie de pantofi plină cu poze făcute cu Polaroidul lui Ben, o floare uscată de hibiscus de la prima noastră întâlnire, câteva scrisori de dragoste obraznice şi biletul de adio. Scot o singură fotografie – cea cu mine şi Ben la farul din Hillsboro, făcută cu o săptămână înainte să moară – şi pun cutia în sertarul de jos al staţiei de navigare. Lipesc fotografia cu scotch pe peretele cabinei în V, chiar deasupra pernei mele.

E timpul să plec.

Planul meu era să-mi petrec toată ziua în pat – acelaşi de la moartea lui Ben încoace –, însă m-am trezit speriată de urletul unei alarme. Notificarea de pe telefonul meu anunţa: A VENIT ZIUA, ANNA! MERGEM ÎN LARG! Ben programase evenimentul în calendarul meu cu mai bine de trei ani în urmă – în ziua în care îmi arătase barca şi îmi ceruse să

navighez cu el în jurul lumii – lucru de care eu uitasem. Am plâns până au început să mă usture ochii, pentru că nu mai era vorba de nici un „noi", iar eu uitasem cum să fiu doar „eu", fără Ben. Apoi m-am dat jos din pat şi am început să împachetez.

Nu mai navigasem niciodată fără Ben. Nu ştiam terminologia corectă – *este o frânghie, Anna, nu o parâmă* – şi aş fi avut noroc dacă ajungeam până la capătul râului. Dar mi-e mai puţin frică de ce s-ar putea întâmpla cu mine navigând de una singură în Marea Caraibilor decât de ce s-ar putea întâmpla cu mine dacă aş rămâne acasă.

În timp ce dezleg frânghiile de ancorare, mă sună şeful, probabil întrebându-se dacă mă duc la lucru, însă nu răspund. O să-şi dea el singur seama de cum stau lucrurile într-o zi sau două.

Cer prin staţie să se ridice podul de la Andrews Avenue ca să pot trece, apoi mă îndepărtez încet de doc. Motorul huruie şi pufăie după luni de tăcere. În timp ce menţin cursul bărcii pe sub cele două arcuri deschise ale podului, curentul mă trage în aval. După ce trec, las în urmă o barcă mare de pescuit sportiv. Un tip îmbrăcat într-o cămaşă de pescuit turcoaz îmi face cu mâna din spatele punţii. Nu pare cu mult mai în vârstă decât mine şi arată bine, relaxat şi ars de soare. Îi răspund la salut.

Trec cu viteză pe lângă zgârie-nori, iahturi mari, albe şi elegante şi pe lângă o reţea de canale mărginite de vile atât de mari, încât casa mamei abia dacă ar umple un etaj. Mama nu a fost niciodată genul care să viseze la vile, iar patru oameni care locuiesc într-o casă cu două dormitoare e mai mult decât suficient. Mama spune că îi place să-şi aibă fetele sub acelaşi acoperiş, însă nu mi-am închipuit vreodată să mă întorc înapoi acasă. Viaţa mea trebuia să fie alături de Ben.

Râul se lăţeşte, curbându-se înspre digul Seventeenth Street, iar eu trebuie să aştept după programarea de traversare pe sub pod. Ben era întotdeauna cel care manevra barca în timp ce aşteptam, aşa că virez strâns, în cercuri mici – temându-mă să nu intru într-o altă barcă ce aşteaptă şi ea –, până când maşinile se opresc, iar arcurile podului încep să se ridice.

În portul Everglades, vasele de croazieră sunt aliniate de-a lungul docurilor, cu punţi suprapuse asemenea unui tort de nuntă. În timp ce pătrund în Atlantic, navele de marfă care au ca destinaţie porturi din întreaga lume scot aburi. Alberg pare mic şi neînsemnat în timp ce trec printre ele, iar eu mă gândesc să continui în siguranţă spre sud pe

Canalul Intracostier, în loc să mă aventurez în largul oceanului. Însă ruta de pe harta lui Ben mă duce înspre golful Biscaya înainte de a traversa arhipelagul Bimini. Aşa că asta mă pregătesc să fac.

Am încercat să anticipez de ce aş fi putut avea nevoie pentru drum. Trec repede în revistă în timp ce aplic un strat proaspăt de cremă cu protecţie solară. Apă. Crănţănele. Pălăria de cowboy jerpelită a lui Ben pe care mi-am pus-o pe cap să-mi ţină umbră. Doze de cola. Staţia radio portabilă. Geanta de voiaj în carlinga cea mai apropiată, împreună cu vesta de salvare şi hamul. Mobilul.

Ar trebui să ies curând din aria de acoperire, aşa că îmi sun, în sfârşit, mama.

– Am vrut să te anunţ că am luat barca lui Ben şi o să fiu în larg o vreme.

– În larg? repetă ea, pufnind pe nas. Anna, scumpo, ce Dumnezeu tot îndrugi acolo? Ziua Recunoştinţei e peste două zile! M-am pregătit pentru cină.

– Astăzi e ziua în care eu şi Ben am fi pornit în călătoria noastră în jurul lumii, am explicat eu. Nu... nu pot sta în Fort Lauderdale nici o zi în plus. Mă doare prea tare.

Ea rămâne tăcută atât de mult timp, încât am impresia că am pierdut semnalul.

– Mamă?

– *Das ist* o nebunie, Anna! O nebunie.

Mama locuieşte în Statele Unite dinainte ca eu şi Rachel să ne fi născut, însă tot mai scapă câte un cuvânt în germană când vorbeşte, mai ales atunci când e stresată.

– Nu ar trebui să pleci în larg într-o barcă cu care nu ai nici o treabă să încerci să faci aşa ceva! Trebuie să te întorci acasă *und* să ceri ajutorul.

Asta nu e prima oară când vorbim despre mine şi despre a cere ajutor unui profesionist, doar că nu am nevoie de un psiholog să-mi spună că eu sunt singura care decide cât vreau să sufăr şi că nu e treaba mea să-i fac pe oameni să nu se simtă prost în preajma mea. *Nu* sunt pregătită să merg mai departe. *Nu* sunt pe piaţă, în căutarea unui nou suflet pereche. Şi *pe bune* c-am obosit să împart dormitorul cu sora mea şi un copil de doi ani.

– Mai vorbim când ajung în Bahamas.

În spatele meu, un transportator albastru-deschis încărcat ochi cu containere a micşorat distanţa dintre noi.

– Trebuie să plec, mamă, dar sunt bine. Serios. Te sun din Bimini. *Ich liebe dich.*

Îmi strecor telefonul în buzunarul pantalonilor scurţi. În timp ce mă apropii de marginea canalului de lângă dig, îl simt vibrând de la apeluri. Probabil că mama mă sună înapoi să-mi bage minţile în cap şi suspectez că telefonul o să-mi bâzâie întruna pe silenţios până când voi pierde semnalul. Dar nu-mi pot face griji pentru asta când o navă uriaşă vine înspre mine.

Transportorul se hurducăie înainte, pescăruşii se învârt pe deasupra şi se bat pe peştele stârnit la suprafaţă în urma lui. Bărcile de pescuit au trecut în grabă pe lângă mine. La fel şi alte ambarcaţiuni. Atlanticul se întinde la orizont. Apa e lină, aerul uşor.

E o zi perfectă pentru fugit de-acasă.

La vreo jumătate de milă în larg, întorc barca în direcţia vântului şi opresc motorul. Vela mare se ridică destul de uşor şi flutură când prinde briza, însă nu sunt în totalitate sigură că s-a înălţat bine de-a lungul catargului. Chiar şi după ce am desfăcut trinca şi am ajustat pânzele, tot nu ştiu dacă am făcut totul corect. Dar barca înaintează în direcţia dorită. Nu e pericol să intre în vreun alt vas. Nu e nimic stricat. Opresc motorul, mă declar victorioasă şi mă reazem de o pernă pentru călătoria de şase ore până la Miami.

Apele acestea nu-mi sunt în totalitate necunoscute. Eu şi Ben am fost o dată până la Miami, ancorând peste noapte în fostul golf al marinei militare. Altădată am petrecut weekendul în Parcul Naţional Biscaya. Drumul până la Bahamas urma să fie testul nostru pentru a vedea dacă puteam trăi pe termen lung pe o barcă de unsprezece metri. Părea mare, asta până când m-am urcat prima oară la bordul ei. Atunci mi s-a părut ca o casă mică plutitoare. Am fi reuşit eu şi Ben să trăim unul lângă altul? Era relaţia noastră menită să dureze? Faptul că nu pot şti mi-a împietrit inima, îmi provoacă o durere constantă care, în astfel de momente, pulsează, întrebându-mă oare cum ar fi arătat viitorul nostru împreună?

Un afalin sparge suprafaţa apei de lângă barcă şi mă scoate din noianul gândurilor. Nu-mi pot stăpâni un zâmbet, amintindu-mi de o discuţie pe care am avut-o despre delfini. Ben i-a numit violatori şi ucigaşi.

– Nu te lăsa păcălită de zâmbetul lor şi de pălăvrăgeala fericită. Sunt nişte ticăloşi!

– Animalele nu trăiesc după un cod moral cum fac oamenii, am contracarat eu. Deci poate ar trebui să fii mai indignat de adevăratul viol, nu de ce fac delfinii. Oamenii sunt adevăraţii ticăloşi aici.

El m-a privit lung o vreme, după care mi-a aruncat un zâmbet ce mi-a înmuiat genunchii.

– Doamne, Anna, cât de al naibii de norocos sunt că eşti a mea!

Un al doilea delfin i se alătură primului şi îi taie calea în faţa bărcii. Se iau la întrecere cu cei nouă kilometri pe oră. Sar afară din apă, se dau mari unul în faţa celuilalt, iar eu simt de parcă însuşi Ben mi i-a trimis. Ceea ce e ridicol, însă tot îi urmăresc cu privirea până când se îndepărtează.

– Trebuia să stai cu mine.

Cuvintele îmi sunt purtate departe de briză.

– De ce-ai plecat unde eu nu te pot urma?

Nu sunt sigură dacă vorbesc cu delfinii sau cu Ben. Oricum ar fi, nu primesc nici un răspuns.

Apusul lasă loc întunericului când eu ajung cu Alberg într-un port din Miami Beach. Ben încercuise No Name Harbour ca oprire peste noapte, doar că eu n-am mai lăsat niciodată ancora de una singură şi cu atât mai puţin pe întuneric. În schimb, trag barca uşor la mal, recunoscătoare că nu e nimeni prin preajmă să vadă cât de nepricepută sunt la andocare şi la făcut noduri.

Cu unul dintre maiourile lui Ben pe mine, mă strecor în patul de la provă şi deschid tambuchiul de deasupra lui. În timp ce încerc să văd stelele prin poluarea luminoasă din Miami, îmi aduc aminte de ultima oară când eu şi Ben am dormit pe barcă, una dintre ultimele dăţi când am făcut dragoste. Nu sexul îmi lipseşte cel mai mult, dar îmi lipseşte şi asta. Înainte de Ben, habar nu aveam că singurătatea poate să doară în atâtea părţi ale corpului.

Acum mi-l imaginez întins lângă mine. Căldura mâinilor lui pe pielea mea goală. Atingerea gurii lui pe a mea. Doar că, pe cât încerc să mi-l închipui mai aproape, pe atât pare mai departe.

Înţepenită (2)

Soarele dimineţii îmi mângâie pleoapele, iar eu mă trezesc brusc. Îmi dau seama că am dormit prea mult.

– Rahat!

Mă dau jos din pat şi sar prin cabină, trăgând din mers pe mine o pereche de pantaloni scurţi de blugi. Planul era să plec din Miami înainte de răsărit, aşa încât să ajung la Bimini cât încă mai era lumină.

– Rahat. Rahat. *Rahat!*

Mă spăl repede pe dinţi şi mă pieptăn, apoi mă duc la Oficiul Portuar, unde plătesc o sumă exorbitantă pentru ceea ce ar fi trebuit să fie ultima mea noapte bună de somn. Simt presiunea de a fi rămas în urmă cu programul, aşa că mă grăbesc să mă întorc pe barcă. Dezleg parâmele şi aproape că mă ciocnesc de un vas lung de douăzeci de metri în timp ce ies din doc.

– Ai noroc că nu mi-ai lovit barca, spune bărbatul de pe puntea din spate.

Ochii îi sunt ascunşi în spatele unor ochelari de soare, însă buzele sunt strânse într-o grimasă.

– Crede-mă, ştiu, zic eu, cu faţa arzând de ruşine.

Traversez în viteză Canalul Government Cut. Las în urmă vase de croazieră şi feriboturi şi ies în ocean, unde ridic velele şi îndrept barca înspre locul marcat de Ben pe hartă.

Dacă aş fi pornit la drum cu o barcă cu motor, aş fi ajuns deja în Bimini. Acum aş fi fost întinsă pe plajă, aş fi mers la cumpărături prin magazinele locale sau aş fi sorbit dintr-un cocktail la un bar de pe chei. Aş fi trecut drept prin Curentul Golfului şi aş fi ajuns cu vreo două ore mai târziu. Însă mersul cu un velier până la Bimini este treabă de o zi întreagă.

Eu şi Ben obişnuiam să facem cu rândul la cârmă, însă, fără el, nu mă simt confortabil să plec. Nu pot să cobor în cabină la umbră. Nici măcar

la toaletă. Nu pot citi. Iar pasajul dintre Florida şi Bahamas este o rută aglomerată de vase petroliere şi de marfă care se îndreaptă spre nord, spre porturile din Statele Unite şi Europa, ori spre sud, spre Canalul Panama.

Vântul este prea slab. Alberg abia prinde şapte kilometri la oră. Mă chinui să rămân în alertă, în vreme ce soarele se mişcă pe cer. Mă trezesc speriată şi observ că am deviat de la curs şi că pânzele sunt împotriva vântului. Disperată, îmi torn nişte apă pe maiou, însă nu e suficient de rece cât să mă răcorească. Beau o cola călduţă, sperând să mă energizeze cafeina. Îmi alcătuiesc un playlist cu cele mai zgomotoase piese punk pe care le găsesc şi cânt din toţi rărunchii. Orice ca să rămân trează atunci când sistemul meu supraîncălzit dă să se oprească.

Următoarea dată când mă trezesc este când sunt stropită de un cargobot care trece la vreo zece metri de barcă, cu carena ridicată ca un uriaş zid de oţel. E atât de aproape, încât pot vedea un matelot urmărindu-mă cu privirea de la pupa. Alberg se clatină uşor în urma lui. Nu ştiu dacă m-a văzut căpitanul. Dacă a sunat hornul, eu nu l-am auzit. Inima îmi bubuie în piept şi întreg corpul îmi tremură atunci când aduc barca înapoi pe cursul ei.

Nu ar trebui să pleci în larg într-o barcă cu care nu ai nici o treabă să încerci să faci aşa ceva.

Teama şi ruşinea încep să clocotească în mine, în timp ce cuvintele mamei îmi răsună în cap. Aş fi putut fi omorâtă, strivită de un cargobot cu destinaţia Cartagina. Dacă nu mă pot descurca pe un traseu de cincizeci de mile până la Bimini, cum o să traversez eu lungul pasaj dintre insulele Turks şi Caicos până la Puerto Rico? Mama are dreptate. Ar trebui să mă întorc acasă.

Şi să fac ce, mai exact?

Am renunţat la slujbă. Iar apartamentul unde locuiam cu Ben aparţine acum unui cuplu din New Jersey. Până şi vastitatea oceanului albastru care mă înconjoară mă face să mă simt mai puţin goală pe dinăuntru, în faţa perspectivei unei vieţi fără el.

În seara când ne-am întâlnit, el stătea la capătul barului, cu un atlas nautic deschis în faţă şi o sticlă de Red Stripe lângă braţul ars de soare. Pe atunci, nu ştiam ce e un atlas nautic. Ştiam doar că nu e normal ca o persoană să înfiinţeze un magazin în interiorul unui restaurant în care totul aminteşte de piraţi, iar chelneriţele sunt îmbrăcate ca nişte cocote.

Carla, prietena mea cea mai bună, tăia nişte lămâie când am ajuns eu pe tură. Se presupunea că personalul din timpul zilei trebuie să lase barul complet aprovizionat pentru cel de pe timpul nopţii – o favoare pe care o întorceam la închidere – doar că ea mereu lăsa pregătitul garniturilor pe ultima sută de metri.

– Care-i treaba cu arhitectul? am întrebat eu, după care am luat un cuţit pentru fructe şi am tăiat o lămâie, cu toate că asta era treaba ei.

De obicei, lucram pe etaj cu celelalte chelneriţe, însă acum îi ţineam locul lui Denise, care era în concediu de maternitate.

– Studiază o hartă, a spus Carla. Navighează în jurul lumii sau aşa ceva. Nu ştiu. E drăguţ, dar n-am mai ascultat. Ar fi perfect pentru tine.

– Poftim? De ce?

– Pentru că tu, Anna Beck, a zis ea, dându-mi un ghiont cu umărul, ai nevoie disperată de un marinăraş în viaţa ta.

– O, Doamne!

Am izbucnit în râs şi m-am uitat în direcţia lui, ca să mă asigur că nu ne auzise. Era concentrat la harta lui, de parcă nu mai era nimic altceva în încăpere.

– Eşti groaznică.

Carla s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz.

– Ştiu, dar mă iubeşti, nu?

– Te-aş iubi mai mult dacă te-ai ocupa de portocale.

– Am o întâlnire şi miros de parcă un dozator de bere mi-a explodat în faţă... pentru că asta s-a şi întâmplat, a spus ea, îndesând bucăţile de lămâie în tăviţa pentru garnituri. Aşa că va trebui să-mi asum riscul cu iubirea ta.

– Să te aştept?

Împărţeam un apartament cu Carla şi alte două chelneriţe de la restaurant. Aşa cum sunt cabinele unde se odihnesc însoţitorii de zbor, apartamentul servea, în majoritatea timpului, ca loc de dormit, şi nu cred că a existat vreo ocazie în care să fim toate patru acasă în acelaşi timp.

– Eu n-aş face asta, mi-a răspuns cu un rânjet.

– Să foloseşti prezervativ! am strigat după ea, însă pe Carla nu aveai cum s-o faci de ruşine.

Mi-a trimis o bezea şi, în timp ce se îndepărta, mi-a strigat înapoi:

– Am de gând să folosesc mai multe!

După ce am terminat cu lămâile, mi-am şters mâinile şi m-am dus în faţa barului, să verific clienţii. Să mă prezint. Să torn bere proaspătă. În cele din urmă, am ajuns în dreptul tipului cu hărţi.

– Eşti gata de încă o băutură?

– Sunt OK, mersi, a zis el, la fel de concentrat asupra atlasului din faţa lui.

Când, însă, şi-a ridicat capul, privirile ni s-au intersectat. Ochii lui erau căprui-închis şi blânzi, te-ai fi putut arunca în ei şi ai fi aterizat în siguranţă.

– A, da, cred că mai vreau încă un Red Stripe.

– În regulă.

– Te rog, a adăugat el, în timp ce mă duceam deja spre frigider.

Era ridicol, improbabil şi extrem de absurd că mă puteam îndrăgosti de cineva la prima vedere. Dar, când m-am întors la el cu o nouă sticlă de bere, mi-a adresat primul zâmbet obraznic à la Ben Braithwaite – neştiind că îmi făcea genunchii să mi se înmoaie – şi am ştiut pe dată că avea să facă parte din viaţa mea.

– Eu sunt Anna.

– Ben.

S-a întins peste bar să dea mâna cu mine. Carla nu se înşelase. Era drăguţ, avea aerul băieţesc al unui surfer. Fix genul meu. Părul lui de culoarea caramelului îi ajungea până la umeri şi părea atât de mătăsos, că-mi venea să-mi trec degetele prin el.

În schimb, am arătat către harta pe care fusese trasată o linie în creion de la Florida şi până la insulele din Bahamas.

– La ce lucrezi acolo, Ben?

– Doar ce am cumpărat o barcă veche, un Alberg, a zis el, iar chipul i s-a luminat ca unui copil în dimineaţa de Crăciun. Mai are nevoie de o grămadă de reparaţii, dar planul meu este s-o renovez şi să navighez în jurul... Ăă, cineva din capătul barului încearcă să-ţi atragă atenţia.

– Ups. Sunt la muncă, nu? Ţine-ţi ideea, mă întorc.

El a zâmbit, însă ochii aceia întunecaţi erau serioşi.

– Nu plec nicăieri.

Asta era faza cu Ben. Nu urmărea nimic, nu avea nici o strategie. Era întotdeauna sincer şi dulce şi încă de la început mi-a oferit toată inima lui.

Ajung la Bimini pe înserate, apusul roz-auriu fiind de mult dus dincolo de orizont. Urăsc să navighez într-un port necunoscut pe întuneric, însă numai eu sunt de vină pentru asta. Îndrept barca în direcţia vântului, strâng trinca şi cobor vela principală. După treisprezece ore pe mare, mă doare tot corpul. Îmi simt faţa de parcă aş fi tras de piele, bătută atât de soare, cât şi de vânt. După ce mi-am dat jos pantalonii de două ori în mijlocul oceanului ca să mă piş în scurgere, sunt gata de un duş fierbinte.

Folosesc lanterna lui Ben, cercetez apa după reperele de navigaţie, în timp ce intru pe canalul ce desparte Bimini de Nord de Bimini de Sud. E greu să vezi ceva în beznă. Dinspre insule răzbate prea puţină lumină ambientală. Alberg se poticneşte când chila atinge fundul apei, iar inima mi se poticneşte odată cu ea.

– Nu!

Întorc cârma. Încerc să o îndrept înspre ceea ce sper să fie mijlocul canalului, însă barca se opreşte complet.

– Nu pot rămâne împotmolită acum!

Bag în marşarier şi sper să ies din beleaua asta, însă nu se întâmplă nimic. Scot un sunet între un râset isteric şi suspin. Sunt atât de aproape de uscat, încât aş putea sări din barcă şi ateriza la ţărm.

– Futu-i!

Scotocesc prin carlingă după telefon ca să verific orarul fluxului, însă nu am semnal. Poate e mai bine aşa – nu vreau să ştiu câte mesaje şi apeluri pierdute am. Arunc telefonul înapoi şi mă rog ca fluxul să vină curând. Altfel, o să fie o noapte foarte, foarte lungă.

Cum barca nu are unde să plece nicăieri o vreme, cobor în cambuză şi-mi fac un sendviş cu curcan – o imitaţie slabă a cinei de Ziua Recunoştinţei. Mama probabil este supărată că nu sunt acolo, iar eu mă gândesc încă o dată dacă nu ar trebui să renunţ la planul ăsta stupid. Când o să repun barca pe apă, o să fac cale-ntoarsă spre Florida. O să mă rog să-mi dea slujba înapoi. O să trăiesc pe barcă. O să improvizez până când o să-mi iasă. O să fie în regulă, nu-i aşa? Numai că Ben nu se mulţumea cu „în regulă"; el tindea spre extraordinar. Să-mi doresc şi eu acelaşi lucru?

Dacă ar fi fost aici, ar fi râs de mine şi ar fi spus:

– Dacă nu te-a văzut nimeni înseamnă că nu s-a întâmplat.

Ar fi atârnat o lampă solară de tangon, şi-ar fi deschis o bere rece şi ar fi ascultat melodiile lui preferate. Ar fi transformat momentul într-o

petrecere. După ce îmi termin de mâncat sendvişul, fac toate acele lucruri de parcă aş săvârşi un ritual care să-l aducă înapoi.

Dar nu iese niciodată.

E prea mult fără Ben. Închid muzica după câteva cântece şi ascult ritmul liniştit al valurilor care se sparg clipocind de ţărm. Numai că mă tot gândesc la el, iar asta mă nelinişteşte. Mă ridic în picioare şi mă mişc dintr-o parte în alta a cabinei, clătinând barca şi sperând astfel că fundul apei o va elibera din strânsoare. Mă simt ridicol, dar, deodată, barca se urneşte din loc. Începe să plutească în derivă, împinsă de curent. Pornesc degrabă motorul şi dau înapoi înspre partea mai adâncă a canalului, unde rămân până când ancorez.

Nu sunt multe bărci unde stau eu, la proră, ca să arunc ancora în apă, iar asta e o uşurare fiindcă nu ştiu câtă frânghie să-i las şi, chiar şi când pare în regulă, nu am expertiza necesară ca să-mi dau seama dacă s-a înţepenit bine. Aprind lumina din vârful catargului şi ridic steagul galben de carantină, aşa încât oficialii de la vamă să ştie că încă nu am acostat în Bahamas.

Ultimul lucru pe care îl fac e să mă târăsc în cuşetă – încă îmbrăcată – şi să mă rog la Dumnezeu, la Ben şi la Univers ca ancora să rămână în loc peste noapte şi, când mă trezesc de dimineaţă, barca să nu fi fost azvârlită pe ţărm.

Ochean magic (3)

Cerul e albastru-deschis când mă trezesc, iar asta poate însemna fie răsărit, fie apus. Ceasul de călătorie de pe raftul de lângă capul meu arată 6.09. Nu mă ajută cu nimic. Pare imposibil să fi dormit toată noaptea şi aproape încă o zi, dar, când mă urc în carlingă, soarele a atins deja linia orizontului. Cerul de la apus e brăzdat cu roşu şi purpuriu, ca opera unui pictor cu o mână furioasă. Se spune că „cerul roşu noaptea e deliciul marinarului“, aşa că pare promiţător. Mâine ar trebui să fie vreme bună.

Barca nu s-a mişcat din loc cât am dormit. Nu a fost trasă de curenţi şi nici nu a lovit alte bărci. Un mic miracol. Mă duc până la provă ca să verific încă o dată lucrarea de mântuială de noaptea trecută. De fiecare dată când ancoram pe undeva împreună, Ben se trezea la câteva ore ca să se asigure că ancora încă ţine. Dacă ne-am fi clătinat mai mult, ar fi sărit din pat, convins că suntem în derivă. Uşurarea este înlocuită de vină. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Ben aşa ar fi făcut.

Însă ancora este în regulă, iar eu m-am odihnit mai bine decât o făcusem în ultimele luni.

Şi mi-e şi foame.

Să ajung cu barca de salvare până la mal pentru o cină pe o insulă tropicală sună tentant. Muzica reggae ce se aude de la unul dintre barurile din port pluteşte deasupra apei, doar că ratasem programul vămii. Poate că n-ar fi observat nimeni, dar nu sunt pregătită să încalc vreo lege care ar fi însoţită de o amendă usturătoare. În schimb, îmi torn un pahar de vin roşu şi fac nişte spaghete fără carne, pe care le mănânc direct din tigaie.

Mâine o să merg la vamă şi la biroul de imigrări şi voi găsi o cale să vorbesc cu mama. Probabil a luat-o razna din cauza grijilor, însă mobilul meu tot nu are semnal, iar briza care îl aduce pe Bob Marley până la mine nu are şi Wi-Fi gratis.

Tot mâine voi decide ce voi face poimâine. Traversarea dinspre Miami fusese partea cea mai uşoară, iar eu am dat-o în bară. Oare să mă bazez tot pe norocul prostului că voi reuşi să trec printr-un întreg arhipelag?

În seara asta spăl vasele şi mă întind pe punte. Admir cerul înstelat şi îmi amintesc de momentele când eu şi Ben am făcut acelaşi lucru împreună. El mi-a arătat o constelaţie. Nu-mi amintesc care anume, doar că eram ancoraţi într-un golf plin de mangrove de prin Key Largo, unde cerul era atât de înţesat de stele, încât aveam impresia că întreg Universul e la îndemâna noastră.

– Acolo, a spus el. Steaua mică de jos. Aceea e a ta, Anna. Pentru totdeauna.

Nu i-am reamintit că, uneori, lumina pe care o vedem este ceea ce a rămas după moartea unei stele. Nu mai putea fi a mea dacă ar fi fost deja moartă. Dacă aş fi fost mai atentă la ce îmi arătase, poate că aş fi putut să găsesc acum steaua. Dar nu mai contează. Deja ştiu cum e să încerci să te agăţi de o stea moartă.

A doua mea dimineaţă în Bimini străluceşte atât de puternic, încât nu-mi dau seama cum am reuşit să dorm toată ziua de ieri. Astăzi sunt odihnită. Umflu barca de salvare şi vâslesc până la Oficiul Portuar, unde se află şi biroul vamal. Iau cu mine paşaportul, actele ambarcaţiunii, documentele vamale şi nişte numerar pentru taxa de navigare. Eu şi Ben citiserăm poveşti de groază despre funcţionarii din Caraibe care se aşteaptă la mită sau adaugă „taxe" pur şi simplu pentru că nimeni nu are autoritatea să îi oprească, însă funcţionarii din Bahamas îşi văd de treabă, îmi ştampilează paşaportul şi îmi acceptă banii.

Mă întorc pe barcă, unde fac un duş rapid. După ce mă usuc şi mă îmbrac, îmi împletesc părul, încui cabina şi cobor pe ţărm. Drumul principal al insulei este mărginit de magazine de culoarea şerbetului, de baruri, restaurante şi case. Sunt mai multe maşini decât mă aşteptam să găsesc pe o insulă care are doar unsprezece kilometri lungime şi câteva sute de metri lăţime. Bimini îmi aduce aminte de jucăria mea preferată, ponosită şi uzată, dar foarte îndrăgită. Intru într-o mică băcănie albastră, de unde îmi cumpăr o cartelă SIM, aşa încât telefonul meu să funcţioneze şi în Bahamas. Primul lucru, sun acasă.

– O, mulţumesc lui Dumnezeu!

În vocea mamei se simte uşurare, însă o aud şi pe Rachel bombănind în fundal. Uneori, e ca şi cum aş avea două mame, iar eu cinci ani, nu

douăzeci şi cinci.

– Am sunat la paza de coastă să te declar dispărută, dar au spus că nu pot face nimic dacă ai părăsit ţara.

– Îmi pare rău că n-am sunat mai devreme, zic. Am ajuns foarte târziu şi am dormit vreo cincisprezece ore. Doar ce am coborât pe ţărm şi am cumpărat o cartelă pentru telefon.

– Nu înţeleg de ce faci asta, Anna. E nesăbuit.

Nu sunasem să mă cert cu ea, dar devin numaidecât defensivă.

– Tu eşti cea care-mi spune mereu că e timpul să merg mai departe.

– Dar nu asta faci acum, îmi spune mama. Ai plecat cu barca lui Ben, îi trăieşti visul. Nu îl laşi în urmă, ci îi jeleşti amintirea.

– Poate că am nevoie să-l jelesc.

– Anna, a trecut aproape un an.

– Nu ştiam că suferinţa are o dată de expirare.

– Nu asta am vrut să zic. Ar trebui să mergi la un terapeut.

Îşi trage nasul, iar eu îmi dau seama că plânge. Mă simt şi mai prost.

– Înainte nu trebuia să-mi fac griji pentru tine, iar acum numai asta fac.

– Îmi pare rău.

– Nu vreau să-ţi pară rău, *Liebchen.* Vreau să fii fericită. Ben ar fi vrut să fii fericită.

Unul dintre cele mai rele lucruri cu privire la viaţa fără Ben este că toată lumea pare să ştie ce ar fi vrut el. *Ben ar vrea să ieşi iar la întâlniri. Ben ar vrea să fii fericită.*

– Mda, ei bine, moartea lui a cam făcut fix pe dos, spun eu.

– Te rog, vino acasă!

– Nu pot.

Mama izbucneşte în lacrimi, iar eu o aud pe Rachel pufnind şi luând telefonul. Mă pregătesc de furtuna care stă să se abată asupra mea.

– Anna, trebuie să încetezi cu rahatul ăsta. Ce-ai zice să te gândeşti şi la altcineva, nu doar la tine?

Când eram mici, eu şi Rachel am fost apropiate. Cu nici doi ani diferenţă între noi, ne jucam împreună, mergeam la şcoală împreună. Până să plece, tata ne spunea că suntem ca două boabe într-o păstaie. Însă, după ce Rachel a avut-o pe Maisie, ceva s-a schimbat. Uneori, deveneam geloasă, dar nu înţeleg de ce. Rachel are o slujbă pe care o

adoră şi un copil frumos. Eu am rămas cu o gaură în locul vieţii pe care o aveam.

– Spune-i mamei că o sun peste câteva zile.

Închid şi îmi pun telefonul pe silenţios.

Cu siguranţă, drumul dinspre Florida nu a fost un succes răsunător – nu când am dormit prea mult şi era cât pe ce să fiu strivită de un cargobot. Sau când am rămas înţepenită la doar câţiva metri de destinaţia mea – dar poate că am terminat cu prostiile. Poate o să fiu în stare să trec de insulele din restul Bahamasului şi de cele din Caraibe.

Numai că de la insulele Turks şi Caicos la Puerto Rico sunt vreo câteva mile bune de ocean deschis, bătut de alizee. Nu există nici o scurtătură. Şi e imposibil să reuşesc de una singură. Trebuie să găsesc pe cineva care să mă ajute.

La Oficiul Portuar este un avizier unde găseşti cărţi de vizită ale centrelor de scufundări şi pliante lovite de ploaie pentru turnee de pescuit. Las un bilet pe care scrie:

CAUT: ECHIPAJ CU EXPERIENŢĂ CARE SĂ ASISTE LA TRAVERSAREA DINSPRE INSULELE TURKS ŞI CAICOS SPRE PUERTO RICO. SALARIU: NEGOCIABIL. MESE INCLUSE. MESAJ LA 555-625-6470 PENTRU MAI MULTE INFORMAŢII

Plină de energie şi emoţie, plec din complexul turistic şi mă îndrept spre sud. Insula este trează şi freamătă de turişti care se plimbă în maşinuţe de golf ori de localnici care se salută între ei atunci când se întâlnesc de-a lungul drumului principal. O iau pe o străduţă care taie insula îngustă şi ajung înaintea unui mănunchi de mici restaurante care dau spre plajă. Mai mulţi tineri stau în uşa unui magazin, vorbesc tare, beau bere şi ascultă muzică dance ce se revarsă din boxele ridicate pe stativele înşirate de-a lungul clădirii. Dincolo de restaurante se află plaja, unde oamenii şi-au întins prosoapele. Un câine se rostogoleşte în nisip, iar copiii se bălăcesc într-un ocean atât de viu colorat – spuma lui este verde, turcoaz şi de culoarea cobaltului –, încât pare ireal.

Intru într-un restaurant numit CJ’s şi comand un sendviş cu ou pentru prânz şi îmi iau o bere din frigider.

– Poţi să aştepţi în spate, îmi spune femeia de după tejghea. Te chemăm noi când e gata mâncarea ta.

În spatele clădirii este o terasă din lemn cu măsuţe de picnic cu vedere la plajă. Doi tipi beau Heineken şi vorbesc, însă o fac mult prea repede ca să pot înţelege ce zic. Fac o poză la plajă cu telefonul, apoi mă aşez pe o bancă, sub un pin umbros. „Mulţumită“ nu e chiar cuvântul pe care l-aş folosi ca să descriu cum mă simt acum, însă Bimini mă face să fiu puţin mai uşoară, mai optimistă. Momentan, un sendviş cu ou şi o bere e tot ce-mi trebuie.

După prânz, îmi cumpăr încă o bere şi cobor de pe terasă pe plajă. Peste tot în jurul meu sunt familii, cupluri. Grupuri de studenţi care probabil au venit cu feribotul rapid. Intru în apă şi încerc să pretind că e absolut în regulă să fiu singură pe o insulă tropicală, în mijlocul unui ocean strălucitor.

Un val mi se sparge de tibii, iar un băieţel negricios, nu mai mare de opt sau nouă ani, cu pantaloni scurţi maro care îi atârnă pe şoldurile înguste şi din care se scurge apă, se apropie de mine, cu nişte beţe de plastic pentru scufundări în mână.

– Vrei să arunci astea pentru noi?

În spatele lui, mai mulţi copii mă urmăresc. O fetiţă într-un costum de baie roz aprins sare într-un picior şi încearcă să-şi menţină echilibrul în nisipul mişcător. Un alt băiat dă din cap, ca şi cum m-ar convinge să spun da.

– Sigur.

Iau beţele, mai fac un pas în apă şi le arunc cât de departe pot. Copiii ţipă şi se bulucesc în apă. Se scufundă, în timp ce picioarele bat suprafaţa apei. Un băiat a prins două. O fată, unul. Primul băiat s-a ales cu celelalte trei, pe care le ţine deasupra capului ca pe un trofeu. Îmi aduc aminte de mine şi de sora mea când ne scufundam după bănuţi pe fundul piscinei de la motelul unde mergeam în vacanţe. Câştiga cea care aduna cât mai mulţi şi, de obicei, aceea era Rachel.

– Încă o dată, te rugăm, îmi cere băiatul.

– Ellis! strigă o femeie de pe un prosop din apropiere. Nu o deranja pe doamna! Nu trebuie să vă distreze pe voi!

– Nu mă deranjează, zic şi iau beţele de la Ellis.

Le arunc încă o dată şi, în vreme ce copiii se joacă în valuri, eu mă îndrept înapoi spre CJ’s pentru încă o bere.

La bar se află trei bărbaţi albi cu cămăşi de pescuit în culori pastel, şorturi de baie şi şepci. Cel în cămaşă albastru-deschis mă vede când îmi

iau o bere din frigider. Dintre cei trei, el e cel mai apropiat de vârsta mea. Îmi adresează un zâmbet larg şi spune:

– Dă-mi voie.

Brusc, sunt incredibil de nervoasă pe Ben. Ştiu că a încercat să-şi gestioneze depresia. Când ne-am întâlnit, se chinuia de o viaţă să găsească o combinaţie de medicamente care să-l ajute. Dar, dacă avea gânduri sinucigaşe, de ce nu a cerut ajutor? De ce nu mi-a spus? Acum trebuia să fim împreună, nu să rămân de una singură.

Să te ia naiba, Ben Braithwaite!

N-am mai agăţat de mult un tip, dar e ridicol de uşor. Nu trebuie decât să îi întind o sticlă de bere, să zâmbesc şi să spun: „Mulţumesc frumos. Eu sunt Anna".

– Mă bucur să te cunosc, Anna. Eu sunt Chris.

Nasul plin de pistrui i se cojeşte de la soare, dar e adorabil. De fapt, are pistrui maronii peste tot.

– El este Doug.

Şi arătă spre tipul în cămaşă roz. Cel mai în vârstă. Pe la treizeci şi ceva de ani. Poartă verighetă.

– Şi Mike.

Cămaşă galbenă. Început de chelie. Atrăgător în felul acela al tipului prostuţ, oarecum.

ChrisDougMike. Sunt destul de interschimbabili, ca majoritatea tipilor care obişnuiau să vină în barul de piraţi. Dar îmi place felul blând, care-mi înmoaie genunchii, în care Chris îmi rosteşte numele. Şi mai are un pistrui şi pe marginea buzei inferioare care se mişcă precum un fruct interzis. Plus de asta, sunt şi puţin ameţită. Observă că mă holbez la gura lui şi îmi aruncă un zâmbet îndrăzneţ.

– Şi, ce te aduce la Bimini? întreabă când ne mutăm la una dintre mesele de picnic de pe terasă.

Se aşază lângă mine.

– Barca.

El râde.

– Singură?

Dau din cap că da.

– Am plecat marţi din Fort Lauderdale.

– Ia stai, zice el, şi îşi mijeşte ochii ca să mă studieze. Tu erai pe barca albastră de pe râu? Dimineaţa devreme?

– Da.

– Ştiam eu c-am mai văzut părul ăsta blond pe undeva!

Îmi ia o şuviţă între degete şi o mângâie. Gestul este prematur de intim, dar deja am intrat pe un curs de coliziune.

– Ţi-am făcut cu mâna când am trecut pe lângă tine.

– A, da, zic eu, zâmbind. Din cauza ta a trebuit să aştept zece minute la podul Third Avenue până au lăsat o parte din trafic să treacă.

– Îmi pare rău.

Doar că nu pare deloc să-i pară rău cu zâmbetul ăla jucăuş.

– Sper că nu-ţi vei schimba părerea despre mine.

– Şi care crezi că e părerea mea despre tine?

Trage o gură zdravănă din sticla de bere, iar eu văd cum i se mişcă mărul lui Adam când înghite.

– Ei bine, zice el, ai fost destul de interesată cât să mă laşi să-ţi cumpăr o bere. Deja te-ai imaginat sărutându-mă.

Simt cum mi se încinge faţa. Zâmbetul reapare.

– Crezi că am potenţial, aşa că n-aş vrea să-mi ratez şansa.

– Şansa la ce?

– La orice ai vrea să-mi faci.

După-amiaza se scurge pe nesimţite, în timp ce noi facem cu rândul la cumpărat bere. ChrisDougMike au toţi slujbe în vânzări – dealer de maşini, comerciant de băuturi alcoolice şi reprezentant al unei companii de asigurări – şi au venit la Bimini să prindă peşte. Vorbesc despre undiţe şi mulinete, povestesc iar şi iar păţanii de la pescuit pe care mâine nu mi le voi mai aminti, iar Chris se apropie din ce în ce mai mult. N-am mai ascultat de când genunchii noştri goi au făcut contact pe sub masă. Când coatele ni s-au atins. Braţele. Umerii. Ca şi cum ne topeam unul în celălalt.

La un moment dat, Doug şi Mike se duc pe plajă şi ne lasă singuri. Chris se apleacă, buzele lui îmi ating gâtul, urechea şi îmi stârnesc un val de scântei pe sub piele.

– Vrei să plecăm de aici? şopteşte el. Am o cameră.

Pentru prima oară de la moartea lui, nu mă gândesc la ce ar vrea Ben. Nu el e vocea mică din cap care mă îndeamnă *du-te, du-te, du-te!* Şi clar nu e nici în presiunea călduţă dintre coapsele mele. Palmele bătătorite ale lui Chris se strecoară pe sub tivul rochiţei mele de vară şi mă mângâie în spatele genunchiului.

– Anna, spune şi mă strânge uşor.
– Da. Hai să mergem!
Drumul de la plajă până la staţiune este ca un ochean magic, cu bucăţi împrăştiate de nevoie şi cioburi tăioase de ruşine. Spatele meu împins în peretele unui magazin de haine falimentat, cu gura lui Chris pe gâtul meu şi cu degetele lui înăuntrul slipului mă fac să-mi pierd răsuflarea. Să alerg. Să pierd un şlap. Să mă arunc pe patul lui. Senzaţia gurii şi a limbii lui pe toate acele locuri unde nu am mai fost atinsă de nimeni altcineva în afară de mine de luni bune. Nevoie fierbinte, lipicioasă, lipsită de raţiune.
Picioarele încă îmi tremură când Chris se dă jos din pat, dezbrăcat, ca să ia un prezervativ din geanta lui. Telefonul vibrează de pe noptieră în timp ce rupe ambalajul. Ecranul se aprinde. Apare imaginea lui sărutând o blondă drăguţă, îmbrăcată în rochie de mireasă. Rahat.
– Anna, stai!
Numele meu nu mai sună la fel de frumos şi, Dumnezeule, ce proastă am fost! Ben nu m-a minţit niciodată şi nici nu a jucat jocuri. Aşa că nici nu mi-a trecut prin minte că Chris ar putea fi căsătorit, ori că asta ar fi o întrebare pe care trebuia să o pun. Dacă e, de ce nu mi-a spus adevărul?
Înşfac rochia de pe podeaua camerei de hotel şi mi-o trag pe cap, în timp ce Chris rămâne în uşa de la baie. Îşi mută privirea de la mine la telefon şi invers, de parcă mai are încă de ales. De parcă ar putea să-mi zică ceva ce m-ar convinge să rămân. Slipul meu s-a rătăcit pe undeva printre cearşafuri, aşa că îl las în urmă, laolaltă cu un şlap şi cu o bucată enormă din demnitatea mea.
Ies pe uşă şi îi arunc o ultimă privire lui Chris.
– Du-te dracu'!
Traversez staţiunea până la capătul docului, unde este amarată bărcuţa de salvare. Cobor la ea pe o scară, unde rămân... habar n-am cât timp rămân acolo, ascultând abătută sunetele fericite ale insulei care nu e încă pregătită să se culce. Am fugit din Fort Lauderdale pentru că nu eram pregătită să merg mai departe şi totuşi mă arunc în braţele primului bărbat care mă abordează. Mă simt murdară. Infidelă.
Îmi pare atât de rău, Ben. Te rog să mă ierți.
Îmi vine să ridic ancora şi să plec cât mai departe de locul ăsta, însă nu sunt suficient de trează ca să fac asta. Şi nu Bimini e adevărata problemă. În schimb, mă chircesc pe fundul bărcuţei şi plâng.

Semn de întrebare (4)

Mă trezesc în cabina de pe Alberg ca şi cum noaptea trecută nu a fost decât un vis urât, doar că o durere de cap parcă-mi despică efectiv ţeasta şi nu-mi amintesc cum am ajuns în propriul pat. Dau pătura la o parte şi observ că încă sunt îmbrăcată în rochiţa de vară de ieri. Tălpile îmi sunt murdare, în gură am gust de vomă, iar slipul ia-l de unde nu-i! Îmi aduc aminte de fuga mea şi de plânsul în bărcuţă, însă ce s-a întâmplat pe urmă rămâne sub semnul întrebării.

Mă bucură senzaţia de uşurare că sunt teafără, când aud podeaua cabinei scârţâind şi simt un miros de... cafea? Mă întorc şi văd un bărbat brunet sprijinit de chiuveta din cambuză, bând din cana preferată a lui Ben, cea cu Căpitanul America. O parte din mine vrea să sară din pat şi să-i smulgă cana din mâini, pentru că e cana lui Ben, însă partea mai mare şi raţională din mine încearcă să-şi dea seama de ce se află un străin pe barca mea. Nu scotoceşte prin dulapuri ca un hoţ în căutare de valori. Pare relaxat, detaşat, de parcă a fost invitat. Oare eu l-am invitat?

Scena sare la următorul element-surpriză, atunci când observ că partea inferioară a piciorului său drept – de la genunchi în jos până la pantoful sport negru marca Adidas – este bionic şi arată futurist. Nu e deloc din carne şi oase.

Nu am nici cea mai vagă idee ce se petrece.

– Ăă... bună?

El se întoarce spre mine şi, în orice alte circumstanţe, să mă trezesc în faţa acestui bărbat probabil că ar fi fost o experienţă religioasă. Arată de parcă ar cânta la chitară prin baruri, cu părul negru, vâlvoi şi nebărbierit.

– O, Doamne, zice el, te-ai trezit!

– Cine eşti?

– Nu-ţi aduci aminte?

Îşi duce mâna la inimă, acoperind literele aurii de pe tricoul lui verde, decolorat, care formează cuvântul CIARRAÌ. E mai în vârstă decât mine cu câţiva ani, însă zâmbetul lui este cel al unui băieţel de zece ani care ascunde o broască la spate. Iar accentul lui pare irlandez.

– Acum mi-ai frânt inima.

Mă ridic în capul oaselor şi îmi trec picioarele peste marginea patului. După ce aproape am făcut-o de oaie cu un bărbat căsătorit, nu se poate să fi făcut sex cu un străin. Cred.

– Am făcut...?

– Iisuse, nu! Umple încă o cană de cafea. Cana mea, cu floricele şi cu un *A* roz de la Anna. Erai mai beată decât o maimuţă, dar am apreciat oferta.

– O, Doamne!

– Glumesc.

Reduce distanţa dintre noi şi îmi oferă cana. Să accept o băutură – chiar şi una cu cofeină – de la un bărbat nu este o greşeală pe care s-o repet, însă cafeaua miroase bine, iar eu am nevoie disperată de una. Aşa că o primesc.

– Pe lung sau pe scurt, te-am găsit leşinată în barca de salvare şi nu ar fi fost corect să te las acolo cu fundul dezgolit, la discreţia lui Dumnezeu şi a întregii insule. Accentul lui devine mai puternic pe măsură ce-şi înteţeşte discursul. Aşa că am vâslit până la barca ta şi te-am băgat în pat, apoi mi-am dat seama că nu am cum să mă întorc la ţărm decât dacă îţi iau barca de salvare, caz în care ai fi rămas tu fără ea. Aşa că am dormit pe punte. Sper că nu te deranjează că am împrumutat un sac de dormit.

De parcă seara trecută nu fusese suficient de stânjenitoare, bărbatul ăsta mi-a văzut fundul. Şi m-a şi salvat de la... ei bine, cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla cât timp eram inconştientă şi pe jumătate dezbrăcată. Altcineva, cineva mai puţin onorabil, ar fi putut să mă găsească. El m-a salvat de ghinion – şi de propria-mi prostie.

– Uau, păi... îţi mulţumesc că ai fost atât de amabil.

El îşi trece o mână prin părul vâlvoi şi se uită în podea înainte să-şi ridice privirea spre mine.

– Ei, n-am vrut să ţi se întâmple nimic rău, atât.

– Şi nu vreau să par nerecunoscătoare, pentru că nu sunt, dar... cine eşti?

– A, da, sunt Keane Sullivan.

– Anna.

Aleg să nu împărtăşesc prea multe detalii personale. Dumnezeu ştie ce-oi fi spus noaptea trecută când eram beată.

– De unde ai ştiut care e barca mea?

– Era doar una căreia îi lipsea barca de salvare, spune Keane, ridicând din umeri. Erau şanse mari să fie a ta.

– Ei bine, îţi mulţumesc. Pentru tot.

Iau o gură din cafea şi arunc o privire rapidă la telefon, să văd dacă nu mi-a răspuns cineva la anunţul postat, cât timp eu făceam nişte alegeri proaste. Aveam o notificare de la o serie de cifre care nu păreau a fi un număr de telefon. Mesajul spunea:

Sunt marinar de profesie şi căpitan de livrări, actualmente în Bimini. Dacă nu s-a ocupat deja postul, sunt interesat.

– Scuză-mă doar o secundă, spun, şi scriu un răspuns rapid*: Postul nu s-a ocupat încă.*

– Ţi-e foame? întreabă Keane. Îşi bagă mâna în buzunarul de la spate. Scoate telefonul şi se uită la ecran. Îmi cer scuze, trebuie să răspund.

Scrie repede un mesaj, în timp ce continuă să vorbească:

– Ori de câte ori sunt mahmur, nişte ouă ochiuri cu pâine prăjită şi cu unt mă pun pe picioare.

Gândul la mâncare îmi întoarce puţin stomacul pe dos, dar, oricum, bărbatul ăsta a făcut mai multe pentru mine decât ar fi fost nevoie.

– Nu ştiu dacă...

Telefonul zbârnâie la primirea unui nou mesaj: *Ne întâlnim în față la restaurantul Big Game într-o oră? Port un tricou verde. Apropo, eu sunt Keane.*

Eu răspund, cu umerii zgâlţâiţi de râs: *Pe mine o să mă recunoşti după fund.*

Keane se uită la telefon, apoi la mine, şi izbucneşte în râs din toată inima. Râdem până când îmi dau lacrimile şi mă doare într-o parte. N-am mai râs atât de când a murit Ben. Râsul îmi rămâne blocat în gât fiindcă... rahat... nu sunt pregătită pentru asta. Nu m-am gândit că trebuie să împart barca cu cineva, nici măcar pentru câteva zile. Keane este înalt şi lat în spate, prezenţa lui ocupă atât de mult spaţiu. Până şi îndoielile mele au îndoielile lor.

Keane observă acest lucru.

– Eşti în regulă acolo, Anna?

– Eu, ăăă...

Îmi întinde o foaie de hârtie împăturită şi uzată, CV-ul lui, o listă de două pagini a bărcilor pe care a fost de-a lungul anilor şi a iahturilor livrate. Ben a cumpărat o barcă înainte să înveţe cum se navighează, însă Keane... el navigase prin toată lumea, ba chiar participase la întreceri în Oceanul Antarctic.

– Ascultă, dacă e vorba de picior, te asigur că sunt mai capabil doar cu unul decât mulţi alţii cu două, spune fără nici o urmă de îngâmfare. Te pot duce la Puerto Rico.

– Nu e vorba de picior, sincer, îi spun, dându-i înapoi CV-ul.

Keane Sullivan emană o corectitudine reconfortantă. Simt că pot avea încredere în el.

– Vreau să spun, ce ai făcut noaptea trecută pentru mine îmi dovedeşte că eşti persoana potrivită pentru postul ăsta. De când am plecat din Florida, am luat o serie de decizii proaste şi trebuie să mă gândesc dacă nu cumva continuarea călătoriei ăsteia ar fi încă una în plus.

El încuviinţează din cap, împătureşte la loc lista şi o bagă înapoi în buzunar.

– Înţeleg. Dacă te răzgândeşti, ai numărul meu.

– Mulţumesc încă o dată.

– Pentru puţin, Anna, spune Keane. Te superi dacă mă duci înapoi la doc?

Carla mi-a spus cândva că metoda cea mai bună de a lua o decizie este să dai cu banul. Mi-a spus că atunci când moneda este în aer, de obicei îţi dai seama ce îţi doreşti cu adevărat. Nu aveam o monedă pe care să o arunc, însă, atunci când Keane se întoarce să urce pe punte, îmi dau seama că, dacă îl las să plece, nu voi mai găsi pe cineva mai bun. Şi, sincer, nu vreau să mă întorc acasă.

– M-am răzgândit în privinţa acelor ouă.

Keane se aruncă asupra micului său dejun de parcă ar fi cronometrat. Are gura plină de mâncare când îmi povesteşte cum a plecat de acasă din ţinutul Kerry, Irlanda, când avea doar şaptesprezece ani.

– Fraţii mei mai mari erau fotbalişti şi aruncători la baseball, dar eu am fost mereu atras de mare şi îmi plăcea la nebunie să-mi pierd vremea pe bărci, spune el, întinzând nişte gem de coacăze pe felia de pâine. De cum am învăţat să înot, mama m-a înscris la lecţii de navigaţie la clubul din oraş, iar de atunci numai asta am făcut.

– Deci nu faci decât să... navighezi?

– În mare parte, da. Am început să lucrez pe bărci locale pentru amuzament, apoi am concurat în echipa colegiului Charleston din California de Sud şi aşa am ajuns pe iahturi care făceau întreceri serioase, spune el. Mi-am format o reputaţie de cârmaci de talie mondială şi am devenit mercenar pentru oricine avea curse de câştigat.

– Ăă... probabil ar trebui să vorbim despre plată.

– Ăsta nu era un apropo, zice Keane şi îndreaptă furculiţa spre mine înainte să o înfigă într-o bucată de ou. Dar ascultă... trebuie să ajung la Puerto Rico, aşa că, dacă eşti de acord să mă iei cu tine, fac treaba pe gratis.

– Eşti sigur?

El încuviinţează din cap.

– Absolut. Ca să fiu sincer, sunt tare nerăbdător să văd cum merge barca asta minunată. Cum de ai ajuns în posesia ei?

– Prietenul meu a găsit-o la un şantier de bărci în Fort Lauderdale.

– Cel din fotografie? întreabă Keane şi arată spre pat.

– Da.

– Şi el de ce nu face călătoria asta cu tine, dacă nu te superi că te întreb?

Mi-e teamă să-i răspund la întrebare, fiindcă nu vreau să-l văd pe Keane schimbându-se în cineva care mă tratează de parcă aş fi făcută din sticlă. În ciuda judecăţii greşite de noaptea trecută, nu m-a tratat ca pe o persoană distrusă. Însă trebuie să fiu sinceră, aşa încât, dacă o să-mi ies din minţi, să ştie de ce.

– El... s-a sinucis acum zece luni.

Keane îşi ridică privirea şi mă fixează cu ochii lui mari, căprui.

– Iisuse, nasol rău!

Râd şi îmi duc mâna la gură, oripilată de mine însămi. Nu e nimic amuzant la moartea lui Ben, însă reacţia lui Keane mă ia pe nepregătite. Lacrimile îmi înţeapă ochii, iar lumea se pierde în ceaţă.

– Când mi-am pierdut piciorul, începe el, oamenii îşi tot cereau scuze. Ştiam că le părea sincer rău că trecusem printr-o astfel de traumă, dar să fiu al naibii dacă nu mă săturasem să îi tot aud. Am sperat că, măcar o dată, cineva să zică: Iisuse, nasol rău!

– Chiar e nasol, zic, ştergându-mi ochii cu dosul palmelor. De data asta râd pentru că sunt ruşinată de faptul că m-ai văzut deja în cele mai proaste ipostaze. Mulţumesc.

– Cu plăcere.

O urmă de înţelegere îi luminează privirea şi, pentru prima oară de luni bune, nu mă mai simt ca un aliment mucegăit şi neidentificat, uitat în frigiderul cuiva. Mă simt văzută.

– Când vrei să pleci din Bimini? întreabă Keane.

– Cât de repede posibil.

Fac un duş şi mă simt om din nou şi, în timp ce Keane se duce cu barca de salvare să-şi aducă lucrurile de pe iahtul pe care îl livrase cu o zi în urmă de la Key West, ajung la zi cu mesajele pe care le-am tot ignorat.

Mesajele vocale de la mama sunt când furioase, când spuse printre lacrimi, când îmi cere s-o sun înapoi, când mă imploră să mă întorc acasă. Mă doare inima să le ascult. Ştiu că nu i-a fost uşor în viaţă. Tata, militar, a târât-o cu el în America, după care a părăsit-o când eu şi sora mea eram încă mici. Am încercat din răsputeri să nu-i dau motive de îngrijorare, însă nu am stoicismul ei german. Nu pot să mă prefac că suferinţa mea nu există.

Am un apel pierdut şi de la şeful meu, care mă informează că am fost oficial concediată. Într-un al doilea apel, îmi aminteşte că, dacă nu înapoiez uniforma, va trebui să o plătesc.

În cele din urmă, am şi un mesaj vocal de la mama lui Ben. Abia dacă vorbea cu mine când trăia fiul ei, iar după moartea lui, mi-a dat termen o săptămână să mă mut din apartamentul lui. M-a dat afară ca pe un gunoi. În ultimele câteva săptămâni, mi-a lăsat mai multe mesaje vocale, pe care le-am şters, aşa cum am să fac acum şi cu ăsta.

În loc să o sun pe mama, îi trimit un e-mail, în care îi explic cum am angajat un ghid respectabil care să mă ducă la Puerto Rico. *Încearcă să nu-ţi faci prea multe griji. Te sun când ajung la San Juan.* Ich liebe dich.

Vasele sunt spălate şi puse la uscat, patul meu e făcut şi, când îmi aud numele, ies pe punte tocmai când Keane ajunge în dreptul bărcii. Cu o mână îmi întinde o geantă de voiaj enormă şi galbenă, care e atât de grea, încât mă împleticesc.

– Iisuse, zic, are pietre în ea?

El râde.

– Nu, doar toate bunurile mele pământeşti.

– Serios?

– *Aye.*

Îmi întinde şi vâslele, se caţără afară din barca de salvare, pe care o trage apoi după el. Am văzut oameni cu proteză care au nevoie de bastoane sau de cârje, însă Keane se mişcă cu graţia cuiva care e familiarizat cu bărcile – cu proteză sau fără.

– Chiar m-am gândit că ar trebui să mai arunc din ele.

Când scot dopul ca să dezumflu barca de salvare, refuz să-i spun că întreaga mea garderobă este înghesuită pe barca asta, inclusiv o pereche de sandale cu barete în dulapul suspendat şi o fustă cu paiete împăturită într-un sertar. Nu trebuie să ştie că sunt o fată dată peste cap, care face ce i se năzare. O să afle asta cât de curând.

Al naibii de nedrept (5)

Să navighezi cu cineva care să te înlocuiască atunci când eşti obosit sau când ai nevoie să mergi la baie este o experienţă cu totul diferită faţă de navigatul de unul singur. Eu şi Keane ne-am făcut un program în ture de câte patru ore. Ne dăm fiecăruia timp să mănânce, să tragă un pui de somn ori să citească. În prima lui tură, Keane montează o undiţă la pupă, sperând să prindă orice ar muşca momeala. Bimini se pierde uşor-uşor la orizont.

Eu sunt jos în cabină şi încerc să mă hotărăsc ce să pregătesc la cină, când firul începe să se desfăşoare de pe bobină, iar undiţa se strânge într-un arc de cerc.

– Anna! mă strigă el. Poţi să-mi dai o mână de ajutor, te rog?

Preiau cârma, în timp ce el apucă undiţa şi se luptă cu peştele care se află la celălalt capăt.

– Ar putea fi o baracudă sau chiar un mic rechin.

Bicepşii i se încordează în timp ce înfăşoară bobina. Trage peştele mai aproape, tot mai aproape. Când ajunge în dreptul bărcii, peştele este o ceaţă argintie sub suprafaţa apei, care se zbate sălbatic, care se luptă pentru propria-i soartă. Când Keane îl aduce pe punte, se zvârcoleşte şi bate din coadă, cu branhiile avide după aer.

– Ce e? întreb.

– Macrou.

Se întinde după mânerul vinciului şi, în timp ce eu închid ochii, îi aplică peştelui o lovitură scurtă şi puternică în cap ca să-l omoare. Keane lasă vinciul şi ia în loc un cuţit de filetat. Despică macroul de la cap la coadă. Înăuntrul lui, inima încă bate.

– Vrei o gură?

– Poftim? Aşa?

– Nici sashimi nu e atât de proaspăt, zice, oferindu-mi o fâşie crestată din peştele crud.

Carnea e caldă şi are un gust mineral, nu seamănă deloc cu rulourile reci şi îngrijite pe care le mâncam la barul meu preferat de sushi. Aici nu avem recipient pentru sosul de soia şi nici grămăjoare decorative de wasabi, doar o punte care arată ca locul crimei. Mănânc încă o bucată, apoi încă una, simţindu-mă puţin ca în *Împăratul muştelor.*

– Am crezut că o să fie groaznic, dar e...

– Incredibil, nu? zice Keane, după care separă carnea de piele şi aruncă măruntaiele peste bord. Porţionez puţin pentru cină, iar restul îl putem pune la congelator pentru o altă zi.

Adună peştele rămas şi îl duce jos în cambuză, în timp ce eu folosesc găleata de spălat ca să clătesc puntea. Când se întoarce la cârmă, rămân şi eu.

– De unde eşti din Irlanda?

– Probabil n-ai auzit de el, dar e un mic oraş pe coasta de sud-vest numit Tralee, spune Keane. Cel mai apropiat oraş cunoscut este Killarney.

– Nu am auzit nici de Killarney, deci...

Râde.

– Tu de unde eşti din Florida?

– M-am născut şi am crescut în Fort Lauderdale.

– Şi ce faci acolo?

– Ai auzit de Hooters?

Keane se uită la mine, însă ochii îi sunt ascunşi în spatele unor ochelari de soare de tip Aviator, aşa că nu am nici cea mai vagă idee la ce se gândeşte.

– Am auzit de concept, dar n-am fost niciodată.

– Locul unde am lucrat eu era un fel de Hooters, doar că avea tematică de piraţi, îi explic eu. Chelneriţele se îmbrăcau ca nişte piraţi sexy, iar barmanii purtau maiouri negre pe spatele cărora scria *cocotă.*

– Ţi-a plăcut?

– Când lucrezi într-un astfel de restaurant, oamenii tind să creadă că fie te mândreşti cu asta şi ai o părere prea bună de sine, fie că te umileşti şi nu ai stimă de sine, îi răspund, gândindu-mă la comentariile pe care mama lui Ben obişnuia să le facă. Nu se vorbeşte prea mult despre cum majoritatea femeilor încearcă doar să-şi plătească facturile sau să-şi

întreţină familiile într-un sistem patriarhal care nu pare să se schimbe prea curând. Nu sunt încântată să fiu tratată ca un obiect, dar am făcut o grămadă de bani lăsând să se întâmple asta, aşa că sentimentele mele sunt amestecate.

– Şi ale mele. Cu siguranţă nu m-aş simţi confortabil să mănânc într-un loc unde personalul pare să facă parte din meniu, dar piraţi sexy? Nu cred că mi-ar displăcea neapărat, rânjeşte Keane.

– Corect.

Mă ridic şi mă îndrept spre tambuchi.

– Mă duc să-mi iau o cola. Vrei?

– Aş vrea, mulţumesc... cocotă.

Eu îi arăt degetul din mijloc, iar râsul lui mă urmăreşte până în cabină. Deschid frigiderul şi privirea îmi cade pe peretele despărţitor unde e agăţat semnul cu TE IUBESC. Tristeţea mă învăluie, aşa că mă urc în patul de la provă ca să mă uit la poza cu Ben.

În dimineaţa în care am făcut poza cu un Polaroid, mă trezise cât încă era întuneric, şoptindu-mi:

– Hai, scumpo, hai să privim răsăritul!

Am pus pe mine nişte haine, iar el m-a dus până la Hillsboro Inlet. Am stat pe capota Land Roverului său vechi şi albastru, soarele a răsărit, iar el m-a sărutat sub cerul auriu şi albăstrui, străbătut de fâşii de roz. Am făcut poza – cu farul pe fundal – imitând-o pe cea de la prima noastră întâlnire, eu sărutându-l pe obraz, el zâmbind la cameră. Nu m-aş fi gândit că avea să fie ultima noastră poză.

E atât de al naibii de nedrept că Keane este aici, iar Ben nu. Nu Keane ar trebui să stea în locul preferat al lui Ben, cu mâna pe cârmă. În seara asta, va dormi la bordul bărcii lui Ben, şi nici asta nu e drept. Keane Sullivan pare un om bun, dar nu e Ben, şi nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva am făcut încă o greşeală. Ating cu vârful degetelor fotografia de pe perete. „E aici cu treabă. Nu trebuie să fie prietenul meu. Nu trebuie să fie nimic."

Iau cele două doze de cola din frigider şi mă întorc pe punte, însă dispoziţia mea nu mai e aceeaşi.

– Te superi dacă preiei tu cârma puţin? întreabă Keane.

Sunt uşurată când se duce sub punte, dar nu după mult timp îl aud dereticând prin bucătărie şi, curând, încep să simt miros de peşte prăjit.

Reapare o oră şi jumătate mai târziu cu două farfurii cu macrou prăjit, fasole roşie şi orez cu legume.

– Nu mă aştept să şi găteşti, îi zic. Nu face parte din atribuţiile tale.

– Părea că ai nevoie de puţin spaţiu.

– Eu... da, aveam. Mulţumesc pentru cină.

– Cu plăcere.

Ajungem în port la Chub Cay la miezul nopţii. Strângem velele împreună, după care Keane se duce la provă, direcţionându-mă în spaţiul larg dintre două bărci mai mari.

– Acum dă înapoi, îmi zice.

Răsucesc cârma în marşarier şi urmăresc cu privirea cum ancora coboară încet în apă, lăsând barca să plutească în voie până când lanţul ancorei rămâne nemişcat, cârligele ei prinzându-se de fundul apei. E o metodă foarte diferită faţă de arunc-o-şi-roagă-te-să-iasă pe care am aplicat-o în Bimini, când pur şi simplu am avut noroc că mi-a ţinut ancora.

– Data viitoare, pe lumină, spune Keane, întorcându-se în carlingă să oprească motorul, ancorezi tu.

Mi-am dat seama cât de multe făcea Ben când navigam împreună, cât de des mă dădeam deoparte şi îl lăsam pe el să facă treaba. Poate că Ben nu era un marinar foarte priceput, dar măcar învăţase cum să stabilească un curs şi cum să arunce ancora. Ce naivă fusesem să cred că puteam face călătoria asta de una singură!

– În regulă.

Cu gândul încă la Ben, îmi iau pijamaua, un prosop şi şamponul. Pielea îmi e transpirată şi fierbinte şi mă doare tot corpul după o zi lungă petrecută pe mare. Cobor scăriţa pe o latură a bărcii, iar când Keane se duce sub punte, mă dezbrac cât mai repede cu putinţă şi sar. Şocul iniţial al apei reci îmi taie răsuflarea, dar îmi şi alungă senzaţia lipicioasă de peste zi.

– Anna, te-ai aruncat intenţionat peste bord? strigă Keane din cabină.

– Da.

– Doar verificam.

El rămâne sub punte, în timp ce eu urc primele două trepte ale scării ca să mă spăl. Aerul nopţii, apa rece şi parfumul de lămâie al săpunului formează o combinaţie ademenitoare. Corpul mă doare într-o mie de feluri. Mă scufund înapoi în apă ca să mă clătesc, şi îmi trec degetele prin

păr ca să scap de clăbuci, apoi în josul trupului meu, închipuindu-mi că Ben e cel care mă atinge. Nu e acelaşi lucru, însă degetele îmi ajung între coapse şi e suficient cât să mă cuprindă fiori de eliberare. Suficient cât să mă urc înapoi pe barcă şi să pot coborî în cabină.

– Te simţi mai bine? întreabă Keane.

Eu mă înroşesc la faţă, de parcă m-ar fi prins în flagrant.

Dau din cap că da.

– Mhm... mulţumesc.

– Sper că nu te deranjează, dar am pompat nişte apă proaspătă ca să mă spăl, zice şi arată înspre găleată. Acum, că ai terminat, e rândul meu, doar că trebuie să-mi spăl piciorul beteag cu apă proaspătă după aceea.

– Nu mă deranjează. Avem rezervor.

Keane este în şort de baie când se întoarce în carenă, unde îşi aranjează articolele de toaletă înainte să se aşeze şi să-şi dea jos proteza. Dă jos strat după strat de înveliş, până când ajunge la piele. Piciorul lui se termină undeva pe la jumătatea gambei, de unde se îngustează într-un ciot. Felinarul solar agăţat în carenă luminează suficient de puternic cât să i se vadă cicatricele care îi brăzdează membrul ca nişte şine de tren. Pielea de acolo este straniu de albă, în comparaţie cu restul corpului său bronzat.

Keane se ridică, sprijinindu-se de babord, şi se propteşte în fund.

– *Allons-y*! strigă, făcându-mi cu ochiul înainte să se arunce şi să cadă în apă.

Cât se spală el, eu mă schimb în pijama şi pun în coşul de rufe hainele murdare de peste zi. Câteva minute mai târziu, Keane este înapoi pe barcă. Eu duc găleata în carlingă, unde el s-a schimbat deja de slip într-o pereche de pantaloni scurţi şi largi de baschet. Îşi clăteşte piciorul beteag de apă sărată, după care spală căptuşeala – stratul pe care îl poartă direct pe piele.

– Apa sărată poate lăsa în urmă reziduuri abrazive, explică el. Cum port proteza toată ziua, e important să nu apară factori iritanţi între cele două.

După ce a terminat, Keane aruncă apa şi agaţă căptuşeala şi slipul ude de o sârmă să se usuce. Se dă de-a lungul băncii din carlingă până la scară, pe care coboară cu uşurinţă într-un singur picior până în cabină. Nu e prima oară când face asta.

Eu strâng scăriţa şi mă întorc în cabină. Keane îşi face patul, folosind unul dintre sacii de dormit pe post de pătură şi un altul pe post de pernă. Eu iau una dintre pernele de pe patul de la provă şi i-o întind.

– Foloseşte-o pe asta!

– N-aş îndrăzni.

– Am patru perne. Te rog, ia-o.

– Mulţumesc.

Se întinde pe spate în cuşetă şi îşi aşază capul pe pernă. Eu sting lumina şi mă urc în patul meu. Nu durează mult până când respiraţia lui Keane se regularizează, semn că a adormit, însă eu rămân trează. Prima oară când am împărţit patul cu Ben, n-am putut dormi. Fiecare loc unde mă atinsese se simţea atât de viu, iar terminaţiile nervoase îmi erau atât de stimulate, încât nu am închis un ochi toată noaptea. Dar nu era acelaşi lucru acum. Keane Sullivan nu mă atinge. Iar eu nu am sentimente pentru el. Însă nu sunt atât de departe, încât să nu-i aud sacul de dormit cum foşneşte atunci când se mişcă. Pare prea aproape.

Podeaua scârţâie când mă dau jos din pat, cu pătura şi perna în mână. Mă urc în carlingă şi îmi amenajez un pat nou, numai pentru mine, pe una dintre bănci. Nu e la fel de confortabil precum cel din cabină, însă aerul e răcoros. Spaţiul din jurul meu îmi pare vast, iar stelele împânzesc cerul. Nu-mi ia mult să adorm.

Dezechilibru (6)

– Am sforăit?

Keane stă în faţa mea în carlingă îmbrăcat într-un tricou albastru-deschis şi o pereche de pantaloni scurţi, cu proteza la locul ei. Eu mă ridic în capul oaselor, iar el îmi întinde un sendviş cu ou şi brânză, înfăşurat într-un şerveţel.

– Mulţumesc. Nu, nu puteam dormi.

– Ţi-e dor de el.

– Eu şi Ben trebuia să mergem împreună în călătoria asta. În ziua plecării, eu am... pornit la drum. Dar acum...

Vocea mi se pierde, căutând cuvintele potrivite.

– Acum eşti pe o barcă cu un bărbat străin care nu ţi-e nici iubit, nici prieten, şi nu te simţi în largul tău, sfârşeşte Keane în locul meu.

– Eşti foarte receptiv.

Muşcă zdravăn din sendvişul lui, ridicând un deget, semn să aştept să mestece. În lumina soarelui, în ochii lui apar picăţele verzi şi aurii. Înghite.

– Nu mă aflu aici să-ţi provoc un stres suplimentar, Anna. Dacă te-ai simţi mai bine să dorm pe punte, aşa o să fac. O să fiu cât mai discret posibil, dacă vrei.

Ochii mă usturǎ de la efortul pe care îl fac să nu plâng şi mă gândesc la cât de multe a făcut deja pentru mine într-un timp atât de scurt.

– De ce eşti atât de bun cu mine?

El ridică din sprâncene de parcă întrebarea ar fi una absurdă.

– De ce n-aş fi?

Trag aer adânc în piept ca să ţin lacrimile la distanţă, după care iau puţin din oul care iese din sendvişul meu.

– Este evident că situaţia ta este mult mai dureroasă decât a mea. Şi ştiu ce-i aia pierdere. Dacă are vreo importanţă.

Înainte să apuc să zic ceva, se ridică şi spune:

– După ce termini de mâncat, putem pleca. Asta dacă nu vrei să cobori pe ţărm şi să arunci o privire în jur.

– Aş prefera să ne vedem de drum.

Cu soarele care se înalţă în spatele meu, îmi termin sendvişul. Keane face cafea, timp în care eu mă spăl pe dinţi, mă îmbrac şi îmi împletesc părul. Strângem paturile şi pregătim cabina de navigat.

– Vântul o să bată din faţă azi, aşa că s-ar putea să ne cam zdruncine, spune el. Putem porni motorul sau să încercăm să navigăm cu pânzele.

– Hai cu pânzele.

– Asta-i fata mea!

Nici nu-i ies bine cuvintele pe gură, că faţa i se înroşeşte.

– Ăăă, e doar o expresie, zice şi îşi drege glasul: Să ridic ancora, nu?

În doar câteva minute, trecem de la o apă verde atât de clară, încât îi puteai vedea fundul presărat cu peşti care înoată şi stele-de-mare mari cât nişte farfurii, la una atât de adâncă, încât pare fără fund. Mai exact, în Limba Oceanului, o fosă oceanică ce se întinde pe mai mult de un kilometru şi jumătate. Poza pe care o fac insulei Chub Cay ce se pierde în depărtare este frumoasă, însă culorile reproduse nu sunt nici pe departe precum cele originale.

– Oare te poţi sătura? gândesc cu voce tare. Adică nu-mi imaginez cum te poţi sătura de albastrul ăsta ori de verdele din jurul insulelor. Este atât de paşnic.

– Mă gândesc că, dacă stai prea mult într-un loc, ajungi să-l iei de bun, spune Keane. Dar, dacă eşti tot timpul în mişcare, tot ce vezi îşi păstrează atunci farmecul. Cel puţin, la mine aşa a fost.

La capitolul ăsta, îmi aduce aminte de Ben. Mereu în mişcare. Niciodată nu aştepta să apară copaci care să blocheze vederea spre pădure. Simt o gheară în piept, dar reuşesc să respir, căci nu vreau să plâng din nou în faţa lui Keane. Sau deloc. În schimb, mă gândesc la ce ne aşteaptă. Nassau nu a făcut niciodată parte din planul original. Nu e trecut pe hartă. Însă de cum a pus piciorul pe barcă, Keane a continuat să completeze lista lucrurilor pe care a uitat să le aducă: corzi de siguranţă, reflectoare radar, un lacăt pentru barca de salvare. Trebuia să facem o oprire să ne aprovizionăm.

– Ai mai fost la Nassau?

– O dată, spune bărbatul. E mai aglomerat decât Bimini, tot timpul vin şi pleacă vase de croazieră. E mai puţin rustic. Şi mult mai turistic. Dar ar trebui să găsim tot ce avem nevoie.

– Nu vreau să stăm mult.

– Am înţeles, spune, apoi, după o clipă, zice: Provii dintr-o familie numeroasă, Anna?

– Am o mamă, o soră mai mare şi o nepoată care are doi ani, îi răspund, după care îi povestesc cum nu l-am mai văzut pe tata de când ne-a părăsit şi că acum are o nouă familie. Dar tu?

– O, a mea se încadrează în stereotipul familiilor irlandeze catolice. Părinţii mei sunt căsătoriţi de peste cincizeci de ani, iar eu sunt cel mai mic dintre cei şapte copii. Mama mă alintă Balotaj, de vreme ce am trei surori şi trei fraţi. Ceea ce însemna că mereu se găsea cineva care să mă ameninţe cu cureaua dacă nu eram de partea lui.

– Sună distractiv.

Zâmbetul lui e radiant.

– O, da, este!

– Îi vezi des?

– De obicei, la Crăciun, spune Keane. Tata are o cârciumă, aşa că toată familia se adună de departe – fraţi, surori şi cred că vreo duzină de nepoate şi nepoţi – şi ne strângem acolo să sărbătorim. E perioada mea preferată din an.

– Pun pariu că tu eşti unchiul şmecher, nu?

El râde şi îşi desface braţele, ca şi cum răspunsul este evident.

– Cei mari i-au convins pe cei mici că eu sunt un fel de supererou. Aşa, nu fac glume pe seama piciorului meu.

– Ce drăguţ!

Vântul se înteţeşte şi valurile încep să se spargă de proră împroşcându-ne cu o ceaţă fină care-mi îngroaşă părul şi-mi sărează buzele. Ne îmbrăcăm vestele impermeabile.

– Mă gândesc că ar trebui să strângem vela mare, spune Keane. Ştii cum se face?

– Nu.

– Ia cârma. Când ajung pe punte, îndreapt-o în direcţia vântului.

Se caţără pe deasupra cabinei, în vreme ce barca înfruntă valurile, iar eu nu ştiu dacă să mă îngrijorez sau nu. Poartă pantofi de navigaţie şi se ţine bine de catarg, dar nu pot să nu mă întreb dacă echilibrul nu îi este

afectat. Şi totuşi, când coboară pânza câţiva metri şi creează o suprafaţă mai mică de contact, Keane are un echilibru la fel de precar cum ar avea oricine pe o zonă alunecoasă, însă coboară la fel de atent înapoi în carlingă.

– Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

– De fapt, încercam să-mi dau seama dacă merită efortul, zic, stârnindu-i astfel un mic hohot de râs.

Keane râde des. Nu că Ben nu făcea asta, dar erau zile când nu se dădea jos din pat. Abia dacă scotea vreun cuvânt, darămite să râdă. Acelea erau zilele urâte, fiindcă, pe de-o parte, îmi venea să mă strecor în pat lângă el şi să-l ţin în braţe până când se simţea mai bine, pe de altă parte, îmi venea să plec cât mai departe. De parcă întunericul lui ar fi fost contagios. Ar fi trebuit să petrec mai multe zile în pat alături de el. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să-l ajut să rămână în viaţă.

– Ştiu deja cum răspunde corpul în anumite situaţii pe o barcă, spune Keane, aducându-mă înapoi la realitate.

Preia cârma, iar eu mă aşez lângă el, pe partea ridicată a bărcii. Nassau este încă prea departe ca să se poată vedea cu ochiul liber şi parcă navigăm spre nicăieri.

– Am învăţat să mă adaptez. Trebuie să fiu mai atent decât înainte, dar nu sunt handicapat, nu sunt incapabil.

– Ei bine, când o să fie rândul meu să strâng pânza, sper că îţi vei face griji pentru mine, fiindcă, dintre noi doi, eu am şanse mai mari să cad peste bord.

– Dacă o să se întâmple asta, o să te salvez, spune, şi îmi dă un ghiont uşor cu cotul. Dar hai să adăugăm strângerea pânzei şi exerciţiul de om la apă pe lista lucrurilor pe care ar trebui să le înveţi.

Mai parcurgem câteva mile din ruta dificilă, după care Keane decide să încheie manevra.

– Pierdem lumina zilei de-acum. Cel mai bine e să parcurgem restul drumului cu ajutorul motorului.

Coboară pânza, timp în care eu strâng vela de la provă. Drumul este încă dificil, iar valurile continuă să se spargă de provă, dar, cu motorul mergând, scoatem un timp mai bun. Împărţim o pungă de chipsuri de banane pe care Keane o găseşte în buzunarul vestei şi urmărim cu privirea cum bărcile de pescuit şi iahturile mari ne întrec la distanţe variate.

E trecut de ora prânzului când Keane ia legătura prin radio cu cei din portul Nassau ca să ceară un loc de andocare.

– Nu-mi place să vâslesc cu cumpărăturile până la barca fără ancoraj, spune el. Iar să las bărcuţa de salvare nesupravegheată într-un debarcader e ca şi cum ţi-ai lăsa maşina cu cheile în contact şi să te aştepţi să o găseşti tot acolo când te întorci.

În ciuda grijilor mele pentru costuri, abia aştept să cobor de pe barcă şi să folosesc o baie adevărată. Poate chiar să mănânc într-un restaurant.

După ce mai parcurgem câteva mile, următorul apel radio este către centrul de control al portului din Nassau, în care cerem permisiunea de a intra în port şi informându-i că am rezervat un doc pentru o noapte. Şi că venim din Bimini. Turnurile roz-coral ale staţiunii Atlantis sunt vizibile printre valuri. Pe măsură ce ne apropiem, vântul începe să se domolească. La orizont apare linia ţărmului insulei Paradis, numai nisip alb şi vegetaţie verde. Ne dăm jos vestele, barca iese din Limbă şi intră în apa turcoaz, puţin adâncă, unde bancuri de peşti argintii strălucesc în lumina soarelui.

Între insula Paradis şi New Providence, portul Nassau este plin de bărci de toate mărimile şi de toate felurile, inclusiv cinci vase de croazieră, care anunţă că străzile dimprejur sunt doldora de turişti. Ocolim docurile unde se află vasele de croazieră şi trecem pe sub cele două poduri care fac legătura între insule înainte să ajungem în port. Keane îmi înmânează cârma şi pregăteşte frânghiile, în timp ce eu aduc barca paralel cu docul. Sunt prea departe – mă tem să nu repet performanţa din Miami –, însă el aruncă o frânghie în jurul unui pilon şi ne trage mai aproape.

Arsură (7)

Nassau este pe cât de dezamăgitor, pe atât de familiar. În afară de faptul că se conduce pe partea stângă a drumului, seamănă mult cu Florida. Principala stradă comercială este mărginită de aceleaşi tipuri de magazine pentru turişti, lanţuri de restaurante şi de centre de vânzare cu amănuntul ca în Key West. Cu zece dolari îţi poţi lua trei tricouri ieftine, exact ca în magazinele de acasă, de pe plaja din Fort Lauderdale. Aici găseşti şi un Starbucks, un Dunkin' Donuts, iar cu toţi americanii palizi care inundă trotuarele, ai zice că te afli tot în State. Acum înţeleg de ce Ben nu voia să vină aici. Nu e nimic în neregulă cu Nassau, dar nici nu are nimic deosebit.

Ne oprim întâi la magazinul cu articole marinăreşti pentru lucrurile de pe lista lui Keane, plus o ancoră grea, nişte propan pentru aragaz şi pânză de cort pentru tangon care să ne ţină umbră când suntem în ancoră. Ben voia să instaleze o prelată deasupra, dar n-a mai apucat.

Luăm prânzul la un restaurant cu specific din Bahamas care serveşte tocană de scoici cu roşii şi ardei, după care luăm taxiul până la versiunea din Nassau a magazinului Walmart ca să ne refacem stocul proviziilor din cambuză. În timp ce strâng bonurile, încep să-mi fac griji că nu am suficienţi bani cât să termin călătoria. Ben a lăsat o sumă decentă în contul nostru comun, dar sunt atâţia kilometri şi atâtea insule de aici şi până la Trinidad. Atât de multe lucruri care ar putea merge prost. Iar după ce se va termina, va trebui să mă întorc acasă.

După ce despachetez totul, mă duc la baia din port să fac un duş. Când mă întorc, îl găsesc pe Keane înaintea unui mic laptop, cu o încruntătură pe faţa lui de obicei senină. Închide clapa calculatorului cu zgomot, fără să mă vadă, îşi ia lucrurile de baie şi coboară valvârtej de pe barcă. În timp ce el e plecat, îmi deschid şi eu laptopul şi mă conectez la reţeaua Wi-Fi portuară ca să găsesc un e-mail de la Carla.

Anna,

O mică parte din mine este supărată foc pentru că ai plecat din oraş fără să-mi spui. Nu degeaba am fost prietene atât de mult timp. Vreau să spun că poți avea încredere să discuți cu mine. Însă o parte mai mare din mine se bucură că ai ieşit în sfârşit din nou în lume. Fii curajoasă, dar atentă. Fii deşteaptă, dar şi nesăbuită din când în când. Dacă faci sex cu vreun străin, protejează-te. Şi nu scufunda barca!

Cu dragoste,

Carla

Îi trimit un răspuns scurt, spunându-i că sunt în Nassau şi că am angajat un ghid. Într-o zi, o să-i povestesc cum l-am întâlnit pe Keane Sullivan, însă acum e mult prea ciudat. Sunt pe cale să-i trimit un e-mail şi mamei, când primesc un mesaj de la Rachel.

a *Ai furat barca?*

Å *Poftim?! Nu! Ben mi-a lăsat-o mie.*

a *Mama lui tot încearcă să dea de tine. Contestă testamentul lui Ben, spune că, tehnic vorbind, ai furat barca. Îți dă şansa să o returnezi înainte să-şi implice avocatul.*

Å *E o nebunie. Numele meu e trecut în titlul de proprietate.*

a *Ai dovada?*

Å *Da.*

a *Atunci scaneaz-o şi trimite-o mamei.*

Å *Bine. Ea ce face?*

a *Sunt uimită că-ți pasă.*

Å *Nu începe.*

a *Trimite numai dovada că barca e a ta.*

Mă încrunt şi aştept să mai zică şi altceva, dar nu mai urmează nimic.

Keane nu s-a întors încă, aşa că îi las un bilet în care îi spun că dau o fugă pentru că am puţină treabă şi ascund cheia de la tambuchi sub bureţelul unei cutii de tablă veche ceruită. Cutia e aproape la fel de veche ca barca şi e unul dintre acele produse atât de comune, încât nimeni nu s-ar gândi să caute înăuntru după o cheie. Cu toate acestea, sunt puţin

neliniştită şi mă gândesc să-l aştept pe Keane să se întoarcă, dar trebuie să găsesc un internet-café înainte să se facă prea târziu.

Cafeneaua se află la o mică distanţă de mers pe jos de port. Scanez actul de proprietate, îl anexez într-un e-mail către mama, apoi mă întorc. Totul a durat o jumătate de oră. Văd prosopul roşu al lui Keane, dar el nu e nicăieri. Când mă gândesc la după-amiaza noastră în Nassau, nu pot să-mi dau seama dacă am făcut ceva greşit. Am cumpărat toate lucrurile de pe listă fără să mă plâng şi am cheltuit mai mulţi bani decât intenţionasem. Ceva – sau cineva – de la calculatorul lui trebuie să-l fi enervat.

Cât timp îl aştept să se întoarcă, mă uit la un film pe laptop. Pentru cină pregătesc o salată care începe să se ofilească şi o amestec cu resturile de macrou prăjit. Fac patul lui Keane şi pe al meu. Încerc să nu-mi fac griji pentru cineva pentru care nu ar trebui să-mi fac griji. De jur împrejurul meu, Nassau este plin de viaţă şi pulsează de energie. Oamenii râd şi vorbesc prin tot portul. Chiar şi după ce se întunecă, bărcile cu motor continuă să umble în susul şi în josul canalului. Eu citesc până când pleoapele îmi devin prea grele ca să mai stea deschise.

Un legănat puternic mă trezeşte, inima îmi bate să-mi spargă pieptul, iar creierul presupune automat că e un hoţ de bărci sau ceva şi mai rău.

– La dracu'!

Se aude tare şi răspicat. E Keane. Răsuflu uşurată şi urc în carlingă, sperând să nu fi trezit întreg portul. Îl găsesc stând pe podea, frecându-se în creştetul capului.

– Eşti bine?

– La dracu', bolboroseşte în barbă de data asta. N-am vrut să te trezesc. Am avut un accident la aterizare, atâta tot. Anna...

– Ai băut?

– *Aye*, dar, Anna...

Aburii de alcool care ies din el ar putea aprinde un foc.

– Cât ai băut, mai exact?

– Doar patru shoturi de Jameson.

Ridică două degete şi mijeşte un ochi, făcându-mă să mă întreb dacă e atât de băut, încât vede dublu. Accentul lui irlandez este şi mai puternic decât de obicei.

– Dar am pierdut şirul după a opta halbă de bere.

– Opt beri? Cum de nu eşti mort?

– Probabil o să mă întreb acelaşi lucru dimineaţă, dar, Anna, ascultă, zice, pe un ton serios. Trebuie să-ţi spun ceva. De o importanţă critică.

– Ce anume?

– Să înoţi cu porcii e o idee cât se poate de proastă.

Următoarea destinaţie din planul lui Ben este Big Major Cay, o insulă din arhipelagul Exuma locuită în exclusivitate de porci sălbatici. Mie şi lui Ben ne plăcuse la nebunie să urmărim filmuleţe de-ale oamenilor care înotau cu porcii şi campau peste noapte pe plajă. La băcănie, i-am spus lui Keane că voiam să merg pe Insula Porcilor. Încuviinţase simplu din cap şi luase un sac cu cartofi ca să avem cu ce să îi hrănim. Aşa că eram confuză – şi puţin enervată.

– Ba nu, nu e.

– Ba este, Anna, spune Keane, întinzându-se pe punte de parcă ar fi fost prea beat să mai poată sta drept. Poate sunt al naibii de adorabili cu râturile lor micuţe – şi arată spre nas –, dar o să-ţi mănânce toţi cartofii, după care n-o să mai vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

– Nu contează.

M-am enervat de-a binelea de-acum.

– Ben voia să facă asta, aşa că o s-o facem.

– Ei bine, Ben a fost un prost, zice. Un prost pentru că şi-ar fi pierdut timpul cu nişte porci amărâţi şi un prost pentru că te-a lăsat de izbelişte.

Vorbele lui îmi ard inima, aşa cum te arde pielea după o palmă. Aştept să-şi ceară scuze sau să continue, însă liniştea este întreruptă de sforăitul unui om beat. Persoana mai bună dinăuntrul meu vrea să-i scoată proteza, ca să nu i se irite pielea, dar nu mai sunt o persoană bună în seara asta. Keane Sullivan poate să se ducă dracului.

Îl las întins în carlingă şi mă întreb dacă nu cumva lui i se pare că toată călătoria asta e o mare glumă. Dacă nu îi cântă în strună americancei prostuţe care a fugit de acasă doar ca să ajungă pe gratis în Puerto Rico. Numai că îmi răsună în cap ultima parte a ceea ce a spus Keane – despre Ben care a fost un prost pentru că m-a lăsat de izbelişte – şi mă întreb ce anume a vrut să spună, mai exact.

Keane se ridică în capul oaselor, mormăie ceva şi mijeşte ochii în lumina soarelui, în timp ce eu ies pe punte cu cafeaua de dimineaţă şi un covrig. Îşi duce mâna la creştet.

– Iisuse!

Îşi retrage degetele şi le examinează de parcă s-ar fi aşteptat să aibă sânge pe ele, după care ridică privirea la mine.

– Cât de mare e scuza pe care ţi-o datorez?

– Ce te face să crezi că-mi datorezi o scuză?

– Pentru că te uiţi la mine de parcă m-ai fi găsit lipit pe talpa pantofului, spune. Şi, dacă nu, probabil mi-ai fi adus şi mie o cană de cafea.

– Poate chiar şi un covrig.

– Au! Ce-am zis, mai exact?

– Că înotatul cu porci e o idee cât se poate de proastă.

Trage aer adânc în piept şi expiră lent.

– Ei bine, dacă e să fiu sincer, a cam devenit o capcană pentru turişti, dar ar fi trebuit să-mi ţin părerea pentru mine. Nu e treaba mea să-ţi pun la îndoială deciziile. Tu eşti şefa.

– Ai mai spus şi că Ben..., continui eu, dar imediat mă opresc.

În cel mai bun caz, să-l trag la răspundere pe Keane n-ar însemna decât să-l stânjenească. În cel mai rău caz, l-ar fi forţat să recunoască ceva ce poate n-ar fi spus niciodată treaz – ceva cu care nu vreau să mă confrunt.

– Ai spus că Ben a fost un prost pentru că voia să-şi irosească timpul cu porcii.

– Iisuse!

Se lasă pe spate până când ajunge iarăşi să se întindă pe punte.

– Sunt un nenorocit inutil şi probabil c-ar trebui să mă alungi chiar acum de pe barcă. Îmi pare atât de rău, Anna. Am reacţionat urât la nişte veşti dezamăgitoare şi a fost greşit să-mi vărs nervii pe tine. Mă poţi ierta?

– Mergem la Insula Porcilor.

– Da, mergem.

– Probabil ar trebui să te speli, îi zic, în timp ce el dă să se ridice. Ţi-ai purtat proteza peste noapte.

Keane se întoarce de la duş îmbrăcat într-un tricou verde-măslină şi o pereche de pantaloni scurţi kaki. Miroase a cremă cu protecţie solară acum, nu a whisky.

– Mai am ceva de făcut până plecăm, zice, şi îşi lasă trusa de toaletă şi o altă proteză, care pare să aibă o plasă din plastic alb.

Montura este albastră, cu nişte picături de ploaie desenate, ceea ce sugerează că este un soi de proteză rezistentă la apă.

– N-ar trebui să dureze mai mult de cincisprezece-douăzeci de minute.

Se ţine de cuvânt şi se întoarce la timp. Duce după el, pe umăr, un mic motor de barcă. Proporţional cu mărimea bărcii de salvare.

– Trebuie să îi construiesc un suport – zice şi ridică o sacoşă de cumpărături –, dar măcar nu mai trebuie să vâslim.

Un motor exterior pentru barca de salvare era încă un lucru pe care Ben nu mai apucase să-l cumpere. Şi-ar fi permis un motor nou-nouţ, însă una dintre activităţile lui preferate era să găsească oferte online, aşa că ştiam cât de mult costă un astfel de motor.

– Nu pot... nu am bani pentru asta.

– Ştiu un tip, spune Keane. Ăsta a fost un chilipir fiindcă nu funcţionează. Încă.

Încerc să nu zâmbesc, dar nu mă pot abţine. E un gest drăguţ şi, deşi nu-l cunosc atât de bine, să cumperi un motor stricat pe post de scuză pare ceva ce ar face Keane Sullivan.

– Eşti sigur că-l poţi repara?

– Cam optzeci şi doi la sută sigur, zice el şi ridică din umeri.

Îmi scapă un hohot de râs. Cred că îl pot ierta.

– Mulţumesc.

– Nu, Anna, eu îţi mulţumesc.

– O, mai taci, îi zic. Hai să plecăm de aici!

Un foc mic (8)

Cu Nassau în spatele nostru, Alberg îşi găseşte un ritm de şase noduri şi îşi croieşte vertiginos drumul către arhipelagul Exuma. Ne regăsim în apa adâncă, învolburată, albastru-închis, iar freamătul valurilor care se sparg de-a lungul bărcii e muzică pentru urechile mele. Vântul şi apa se armonizează ca într-un cântec. Plăcerea şi vinovăţia ţes o încrengătură care-mi cuprinde inima când încerc să-l invoc pe Ben, dar nu am mai trăit niciodată aşa ceva. Şi n-o să-mi mai pot face niciodată amintiri noi cu el.

Dau fuga în cabină şi încerc să mă feresc de Keane să nu mă vadă plângând. Îmi şterg ochii de tricou, când îl aud că mă strigă.

– Poţi să aduci găleata când te întorci, te rog?

Vocea îi e calmă, deci nu ne scufundăm. Nu cred că e vreun motiv de panică, dar înşfac găleata şi urc repede înapoi pe punte. Ceva îmi trece rapid pe la ureche şi cade înapoi în mare. Zeci de peşti zburători sunt împrăştiaţi peste tot pe punte. Unii dintre ei nu se mai mişcă – au murit la impact – în vreme ce alţii încă se zbat.

– Adună-i şi tu, spune Keane, în timp ce încă un peşte se aruncă în carlingă. Îi putem mânca la cină.

Peştii zburători nu sunt un fenomen nou pentru mine. Eu şi Ben am mai întâlnit asta o dată, însă doar din întâmplare am păstrat unul. Zburase fix pe lângă noi, prin tambuchiul deschis, şi nu l-am găsit decât abia după ce ne-am întors pe doc. Nu sunt sentimentală în privinţa acestor mici kamikaze, aşa că îi strâng pe toţi în găleată.

– Cuţitul meu de filetat este în geanta de voiaj, spune Keane. O să vrei să-i eviscerezi înainte să-i pui în gheaţă.

– Eu?

– De ce nu? E ocazia perfectă să înveţi. Îţi spun eu ce trebuie să faci.

Găleata mi se clatină în mâini, în timp ce peştii se zbat înăuntru. Sunt mult mai mici decât macroul şi deja mă văd retezându-mi un deget. Îi întind găleata, spunându-i:

– N-o să se întâmple nici în ruptul capului. Îi gătesc cu plăcere, dar, dacă vrei peştii ăştia la cină, o să-i cureţi chiar tu.

Keane se uită la mine. Ochii îi sunt ascunşi în spatele ochelarilor, însă colţurile gurii îi zvâcnesc uşor, de parcă ar sta să râdă. În cele din urmă, rânjeşte şi acceptă găleata.

– Mi se pare corect.

Eu preiau cârma.

– Deci, Anna, începe, după care despică burta unui peşte care nu este mai lung decât mâna lui. E brutal de eficient, şi totuşi cumva blând. Te deranjează dacă te întreb câţi ani ai?

– Douăzeci şi cinci. Tu?

– Fac treizeci la sfârşitul lunii. Pe treizeci chiar.

– Mama numeşte asta aniversare magică. Atunci când vârsta corespunde cu data, îi zic eu. A mea s-a întâmplat când am făcut cinci ani.

– Şi a fost magică?

– Ei bine, am primit tot ce mi-am dorit. Bunica mi-a făcut un tort cu trandafiri mov, am primit cadou o păpuşă prinţesă cu o tiară care se aprindea, iar tata mi-a scos roţile ajutătoare de la bicicletă. Pe atunci, mi s-a părut magică, dar, în retrospectivă, aşteptările mele erau unele tipice pentru un copil de cinci ani.

– Pe de altă parte, ai trăit încă douăzeci de ani crezând că astfel de aniversări chiar au ceva magic, spune, apoi după o secundă: Aş vrea să mai am şi eu douăzeci şi cinci.

Ceva din tonul vocii lui mă face să mă întreb de ce. El nu face nimic să umple tăcerea stânjenitoare cât timp termină de curăţat peştele. Şi chiar şi după ce i-a pus la gheaţă, Keane se întoarce în carlingă şi rămâne cu privirea pierdută la orizont. Navigăm aşa mile bune, traversând arhipelagul Exuma, până când soarele atinge oceanul. Dacă soarele roşu din Bimini semăna cu lucrarea unui pictor care stătea prost cu nervii, acum arată de parcă ar fi acelaşi pictor şi-ar fi mânjit lucrarea aurie cu degetele murdare de mov.

– Iisuse! bălmăjeşte în cele din urmă. Nu suntem doi oameni trişti? Ţie îţi e dor de Ben, eu îmi deplâng soarta crudă care mi-a fost hărăzită. Apoi

văd cerul ăsta şi mă gândesc că trebuie să fie Dumnezeu care mă întreabă cum îndrăznesc să-mi plâng de milă când El îmi oferă un asemenea dar.

– Încă mai crezi în Dumnezeu.

– Normal, zice, ridicând din umeri. Tu nu?

– Nu mi-a făcut prea multe favoruri în ultima vreme.

– Pot să înţeleg de ce simţi aşa, spune Keane. Dar în astfel de momente îmi dau seama că viaţa mea putea fi mult mai rea decât este.

– Mai rea decât să-ţi pierzi piciorul?

– *Aye*. Aş fi putut fi tipul care mi-a făcut asta.

Vreau să ştiu ce s-a întâmplat, dar nu vreau să-mi bag nasul, şi nici Keane nu continuă. În schimb, se ridică şi spune:

– Cred că mă duc să prăjesc peştele ăla. Ţi-e foame?

– Ţi-am zis că mă ocup eu de cină.

– N-am stare.

Mă lasă pe punte, în vreme ce noaptea coboară, iar stelele încep să populeze cerul. Se aude zgomot de tigăi, Keane fluieră un cântec fără nume în timp ce găteşte. Eu şi Ben nu ne-am putut obişnui să folosim plita când eram la drum. Clătinatul şi oscilaţiile bărcii făceau condiţiile gătitului mult prea imprevizibile. Întotdeauna aduceam mâncare gata preparată cu noi, aşa încât să nu fie nevoie să gătim. Dar Keane nu pare afectat de vânt sau de valuri. Aproape o oră mai târziu, aduce pe punte o lumânare anti-ţânţari şi ce a mai rămas din sticla de vin deschisă la Bimini, apoi se întoarce cu un platou cu peşte zburător şi cartofi copţi cu varză. Preia cârma, iar eu bag furculiţa într-o bucată de peşte. Exteriorul este crocant, în vreme ce interiorul este delicat, nu seamănă a peşte.

– E mai bun decât aş fi putut face eu vreodată! Mă simt destul de răsfăţată.

– Să-ţi aminteşti cu drag de cină, zice. Pentru că atunci când o să trecem de insulele Turks şi Caicos înspre San Juan, fără nici o bucată de uscat la orizont şi cu valuri de doi-trei metri, o să-ţi doreşti ceva mai mult decât supă instant şi tăieţei.

– Serios?

– Poate deveni urât.

– Doamne, n-aş fi putut niciodată să fac asta de una singură. Abia am ajuns de la Miami la Bimini.

– Dar ai ajuns.

Keane ia o gură din sticlă de vin, după care mi-o întinde. Să-mi pun buzele acolo unde au fost şi ale lui pare un pic prea personal, dar alung gândul ăsta. E doar vin.

– Cu toate că nici eu n-aş vrea să fac drumul până la San Juan de unul singur.

– Crezi că aş fi în stare să navighez prin Marea Caraibilor de una singură?

– Absolut, zice el. O să treci de la o insulă la alta din nou, deci o să scoţi un timp bun, dacă nu prinzi vreme rea. Din moment ce se apropie iarna, o să ai toate şansele să fie aşa.

– Ce ar trebui să fac dacă e vreme rea?

– Dacă te prinde în larg, să îţi vezi de drum. Dar dacă poţi aştepta să treacă, rămâi unde eşti şi mai bea puţin rom până când se îmbunătăţeşte vremea. Aşa se întâmplă de fiecare dată.

Curăţăm peştele de solzi, iar când eu termin de spălat vasele, Keane mă strigă că a venit timpul să facă manevra care ne va duce la Insula Porcilor. E întuneric, aşa că nu voi putea vizita plaja până a doua zi de dimineaţă, însă un val de entuziasm începe să urce în mine, în timp ce mă gândesc că sunt pe cale să-i îndeplinesc unul dintre visurile lui Ben – şi să văd porcii cu ochii mei. Ies pe punte şi începem manevra.

Cu barca menţinându-şi cursul, terminăm sticla de vin trecând-o de la unul la altul. Când ajungem la insulă, alcoolul a aprins deja un foc micuţ în burta mea care e caldă şi mulţumită. În Bimini, m-am îmbătat şi mi-am pierdut controlul, însă în seara asta mă bucur de linişte. Nu suntem singura barcă la ancoră. Mai mult de douăsprezece împânzesc portul în formă de semilună. Mă împleticesc până la proră ca să cobor ancora. E târziu, aşa că cele mai multe bărci au luminile stinse, semnalele lor de veghe strălucind ca nişte stele suplimentare.

– Vrei să înoţi? întreb eu.

Mă dezbrac în chiloţi şi mă caţăr pe balustrada de la pupă.

– Pe o scară de la unu la Bimini, cât de beată eşti? întreabă Keane.

– Cam trei, spun eu râzând.

– Vin şi eu imediat.

Mă arunc de pe barcă în apă, fac pluta şi mă uit în sus la cometele care lasă urme pe cerul înstelat, încercând să nu-mi doresc ca Ben să fi fost şi el aici. Cu coada ochiului, îl văd pe Keane plutind lângă mine. Stăm aşa

mult timp, fără să vorbim. Şi nu o facem nici măcar atunci când o lacrimă mi se scurge din coada ochiului în ocean.

Am degetele încreţite când mă urc înapoi pe barcă. Cobor sub punte şi umplu găleata cu apă pentru piciorul lui Keane, după care mă schimb în pijama. Sunt deja în pat când el apare în cabină.

– Mulţumesc că m-ai adus aici, spun. Mai ales că nu erai încântat de plan.

– Sunt de acord cu planul, răspunde. Sper doar să se ridice la înălţimea aşteptărilor tale.

Ben era extrem de entuziasmat în privinţa porcilor. Unele poveşti spun că au fost lăsaţi acolo de marinari cu intenţia să îi mănânce la întoarcere. Altele spun că porcii au înotat până la ţărm, scăpând de la un naufragiu. Oricum ar fi fost, s-au sălbăticit şi cred că asta l-a încântat cel mai mult pe Ben. A fost la Princeton, a studiat afacerile şi a lucrat la firma de logistică a familiei lui pentru a se ridica la înălţimea aşteptărilor părinţilor săi. Eu eram o aberaţie. Mama lui ura faptul că se îndrăgostise de o fată care lucra într-un restaurant unde trebuia să-ţi pui în valoare ţâţele şi curul. Eram prea blondă, prea drăguţă şi prea comună pentru un tânăr bogat cu Viitor. Uneori mă întreb dacă relaţia noastră ar fi supravieţuit aşteptărilor familiei lui. Alteori mă întreb dacă nu cumva s-a sinucis ca să fie liber.

Vâslesc spre ţărm încărcată cu sacul de cartofi de cinci kilograme. Pe plajă sunt deja oameni. Unii au venit cu bărci cu motor de dimineaţă, ancorând la apă mică. Alţii au venit cu barca de salvare din port. Un vaporaş de agrement a sosit cam cu cincisprezece minute în urmă, aducând nişte oameni de la o staţiune de pe o insulă din apropiere. Oamenii par să se simtă bine, fac selfie-uri şi filmează porcii. Poate Keane se înşală. Ajung la apă puţin adâncă, iar o scroafă mare cu pete maro îşi pune copita pe marginea bărcii mele, grohăind la mine în timp ce încearcă să se caţăre în ea. Speriată, îi arunc un cartof, iar scroafa se retrage să-l înfulece, ronţăindu-i coaja şi ajungând la miezul alb şi moale. Alţi câţiva porci bagă şi ei de seamă această nouă sursă de mâncare, aşa că înoată înspre mine şi mă înconjoară. Nu durează mult până când golesc tot sacul.

Odată mâncarea terminată, porcii mă părăsesc, înotând în direcţia altcuiva care să-i hrănească, întocmai cum a prezis Keane. Îmi vine să plâng. Şi nu pentru că a avut dreptate. Nu pentru că porcii nu sunt

adorabili. Ci pentru că Ben s-a înşelat. Nu e vorba de nici o libertate deplină aici. E doar o iluzie clădită pe fructe putrede, bucăţi de pâine şi saci de cartofi de cinci kilograme.

L-am lăsat pe Keane în carlingă, meşterind şi înjurând din cauza motorului extern, scoţându-i şi adăugându-i piese în încercarea de a-l face să meargă. Nu sunt încă pregătită să mă întorc, nu sunt încă pregătită să recunosc că a avut dreptate. Trag barca pe nisip şi pornesc de-a lungul ţărmului, adunând stele-de-mare eşuate. Le arunc pe cele vii înapoi în apă şi le păstrez pe cele moarte. Cineva mi-a spus la înmormântare că Ben va rămâne mereu viu în amintiri, dar să fiu a naibii dacă e acelaşi lucru!

Soarele dimineţii se înalţă şi mai sus în drumul lui către amiază, iar o şopârlă de origini necunoscute trece iute pe lângă picioarele mele când mă întorc la barca de salvare. Porcii nu mă mai deranjează cât timp vâslesc înapoi la Alberg.

– Eşti bine acolo, Anna? mă întreabă Keane când îmi fac apariţia pe scăriţă.

Motorul nu mai e prin preajmă, iar eu mă întreb dacă a reuşit să-l repare sau dacă toate acele înjurături au fost spuse în van.

– Nu ştiu.

El îşi deschide braţele.

– Ai nevoie de o îmbrăţişare?

Plâng şi râd în timp ce mă duc în braţele lui. În nişte braţe care ştiu exact cât de strâns am nevoie să fiu ţinută. Mă lipesc de tricoul cald, care miroase a sare, a vaselină şi a confort.

– Într-o altă zi, poate că aş fi iubit porcii ăia, îi zic, cu capul pe umărul lui. Dar astăzi... Ai avut dreptate.

– N-am vrut să am.

– Putem pleca?

– Absolut! Da.

Keane îmi dă drumul, o parte din mine dorindu-şi să mai fi stat puţin în adăpostul oferit de braţele lui.

– Facem cu vrei tu!

Amplificat (9)

Port Howe, din capătul sudic al insulei Cat, este un refugiu primitor după mai mult de şaizeci de mile anevoioase de mers cu barca cu motor de la Insula Porcilor. Apa este calmă, ziua abia dacă s-a încheiat şi doar o altă barcă se odihneşte la ancoră în port, un velier mare numit *Chemineau.* Acordurile unor melodii clasice rock'n'roll sunt aduse de vânt peste apă, acompaniate de râsete, de un vag miros de ţigări şi de o voce de femeie care cântă împreună cu Van Morrison.

– Salut! răsună o voce puternică din depărtare, iar trei seturi de braţe se ridică, făcându-ne cu mâna.

Într-una dintre mâini, zăresc strălucind un capăt aprins de ţigară. E prima oară când suntem astfel primiţi într-un ancoraj.

Keane îşi face mâinile căuş la gură şi strigă înapoi un salut, în vreme ce eu le fac cu mâna. Ne poziţionăm barca suficient de aproape cât să fim prietenoşi, dar nu atât de aproape încât să existe riscul de a ne ciocni.

– Veniţi încoace! strigă vocea puternică după ce fixăm ancora.

Petrecând ultimele două zile într-o stare de panică absolută, sunt puţin cam sătulă de mine. Şi deşi nu-mi stă în fire să mă entuziasmez la gândul că întâlnesc oameni noi, sunt gata să cobor de pe barca asta. Keane se duce în cabină şi începe să-şi scotocească prin geanta de voiaj.

– Vii şi tu? întreabă, pufnind şi aruncând cât colo un tricou gri.

– Da.

Suntem amândoi bătuţi de vânt şi plini de cremă cu protecţie solară, însă eu mă spăl pe faţă şi schimb vechea cămaşă albă a lui Ben – uniforma mea neoficială de navigat – cu o bluză roşie fără mâneci şi cu imprimeu floral. Rămân desculţă, dar mă dau cu puţin parfum ca să acopăr transpiraţia. Keane se schimbă într-o pereche de blugi. Mă întreb dacă nu cumva încearcă să-şi ascundă proteza.

– Să nu-i stânjenesc de la prima întâlnire, spuse el, parcă citindu-mi gândurile.

– Sunt puţin surprinsă. Nu pare să te deranjeze prea mult.

– Nu mă deranjează. Dar nu vreau ca ăsta să fie primul lucru pe care oamenii îl observă la mine, zice, scoţând o sticlă de Guinness din geantă. Prefer să le atrag atenţia asupra personalităţii mele şarmante şi a chipului extrem de frumos.

– Despre ce personalitate şarmantă vorbeşti?

– Deci recunoşti că sunt extrem de frumos?

Eu îmi dau capul pe spate şi îl privesc cu ochi mijiţi.

– Nu. Nu văd nimic.

Keane îşi duce mâna la inima şi spune:

– M-ai rănit adânc, Anna.

Eu râd.

– Haide, scumpule, să mergem să-i întâlnim pe noii noştri vecini.

Lansăm împreună barca de salvare la apă, iar eu ţin sticla de Guinness, în vreme ce Keane vâsleşte şi ne duce până la cealaltă barcă. De-a lungul ghiului lor principal şi al arborelui artimon sunt înşirate lampioane de hârtie, iar muzica a trecut la Crosby, Stills & Nash. Îmi aduce aminte de colecţia de viniluri vechi a lui Ben, aflată sub cheie într-o boxă din Fort Lauderdale laolaltă cu celelalte lucruri pe care mama lui le-a luat de la mine. Lui Ben îi plăcea la nebunie să întâlnească oameni noi când era plecat cu barca. Spunea că ăsta e şi scopul călătoriei: să experimentezi o lume mai mare. Îmi lipseşte mica mea lume care se concentra în jurul lui, însă, în seara asta, refuz să las tristeţea să mă acapareze.

Keane aruncă o frânghie unui bărbat solid, cu gât gros şi păr de aceeaşi culoare ca lumina lunii. Are pielea bronzată şi un chip lat. Totul la el e mare. Când zâmbeşte, are o strungăreaţă între dinţii din faţă. Arată mult mai în vârstă decât mine, mai în vârstă chiar şi decât Keane, dar ne primeşte la bordul vasului *Chemineau* cu o strângere puternică şi viguroasă de mâini şi cu un accent necunoscut şi plat cu care ne spune că numele lui este Rohan.

– Aceştia sunt prietenii mei, spune bărbatul.

Mă conduce în mijlocul carlingii, unde o femeie stă aşezată ca o pisică, cu un braţ petrecut pe după umărul unui al doilea bărbat. Vălătuci de fum se ridică în aer din ţigara pe care o ţine între degete. Ambii au păr închis la culoare, însă pielea lui este albă, în timp ce a ei este tuciurie.

– James, spune Rohan, arătând spre bărbat, şi Sara.

Keane ne prezintă şi le oferă o sticlă de Guinness de parcă ar fi un vin scump.

– Un dar modest, ştiu. Dar am adus-o din Irlanda, de la ultima mea vizită acasă, aşa că puteţi sta liniştiţi că este un produs cât se poate de original.

Rohan ne invită să ne alăturăm lor, după care dispare în interiorul cabinei. Keane se aşază în faţa lui James şi a Sarei. Eu dau să mă aşez lângă el, însă Sara bate uşor cu palma locul gol de lângă ea.

– Anna.

Bluza largă îi stă căzută pe un umăr. Are buze roşii, iar conturul negru din jurul ochilor este impecabil. Arată bine şi pare sofisticată, în vreme ce eu mă simt ca o lăptăreasă transpirată. Nu îmi întorc privirea să verific dacă şi Keane se holbează la ea, dar aş fi surprinsă să n-o facă. E atât de frumoasă, încât abia dacă-mi pot lua ochii de la ea.

– Faci scufundări?

Ben ne achiziţionase nişte lecţii de scufundări anul trecut de Crăciun, dar n-am apucat să folosim cardurile cadou.

– Am făcut snorkeling.

– Trebuie să remediem asta, spune de parcă am fi prietene vechi, nu doi oameni care doar ce s-au cunoscut.

Sara are accent britanic, lucru care îi sporeşte farmecul de un milion de ori.

– Noi asta facem. Scufundări.

James – cu ochi negri şi buze strânse – ne povesteşte cum şi-au petrecut ultimele şase luni explorând golfurile şi recifele din Bahamas. Scufundări în peşteri, înot cu balene, pescuit de homari. Şi el, la fel ca Sara, are accent britanic.

– Pe hârtie, Rohan conduce expediţii de scufundări dincolo de Nassau, iar noi suntem echipajul lui, spune James. Dar nu face decât suficiente expediţii cât să ne ţină pe bere şi nitrox.

Rohan se întoarce cu nişte sticle de Heineken reci ca gheaţa, în timp ce noi explicăm cum eu şi Keane vrem să mergem din Florida la Puerto Rico şi cum voi continua apoi să explorez singură Marea Caraibilor. Mă face să par mult mai experimentată decât sunt. Nu-l pomenesc pe Ben, aşa cum nici Keane nu şi-a lăsat la vedere proteza. Nu vreau ca prima lor reacţie să fie una de milă.

În timp ce vorbim – James fumează ţigară după ţigară – aflu că accentul lui Rohan este unul african, Africa de Sud fiind ţara lui natală. James e surfer profesionist din Cornwall. Iar Sara este influencer pe Instagram cu origini britanico-francezo-algeriene, şi e plătită să facă poze. Şi Keane, şi ei au călătorit mult, iar cu cât povestesc mai mult despre aventurile lor, cu atât mă simt mai provincială. Sara deapănă amintiri despre o vacanţa cu prietenii la Pulau Perhentian Kecil, o insulă pe care nici n-aş fi în stare s-o găsesc pe hartă. James vorbeşte despre anul pe care l-a petrecut predând limba engleză în Japonia. Iar Keane le povesteşte despre cum a participat la regata de la Sydney la Hobart la bordul unui iaht de curse de douăzeci de metri. Îşi completează poveştile unul altuia, iar eu sunt ruşinată de faptul că n-am fost decât la Marele Canion.

– Dintotdeauna mi-am dorit să văd Marele Canion! spune Sara, iar eu îi sunt recunoscătoare pentru amabilitatea ei. Dar asta e chestia cu America, nu? E atât de mare, încât până şi americanilor le este imposibil să-şi viziteze propria ţară, darămite să le mai vadă şi pe ale altora.

Ben s-ar fi potrivit aici mult mai bine ca mine. Familia lui era suficient de bogată cât să-şi permită să vadă lumea, iar Ben a mers singur cu rucsacul în spate prin toată America Centrală şi de Sud când era la facultate. A avut parte de aventuri pe care să le împărtăşească, în vreme ce eu mă certam cu sora mea pe bancheta din spate a maşinii de familie.

După vreo două beri, m-am scuzat şi m-am dus la toaletă. În comparaţie cu Alberg, *Chemineau* este uriaşă şi, în ciuda echipamentelor şi a hainelor dezordonate, este foarte bine echipată. Patul lor din cabină este suficient de mare cât să încapă şi Rohan în el, iar galera este o bucătărie în toată regula, cu cuptor cu microunde şi o maşină de spălat vase cu uscător. Când ies din baie, Sara mă aşteaptă lângă uşă.

– Keane, începe ea, e cu tine?

– Poftim?

Întrebarea mă prinde pe nepregătite.

– Am tot încercat să-mi dau seama dacă sunteţi un cuplu.

– A, nu, zic, doar călătorim împreună.

Sara zâmbeşte.

– E ca un fel de mâncare pe care aş vrea să îl încerc.

În mintea mea, Keane e bărbatul care mi-a salvat fundul, la propriu, dar, văzându-l deodată prin ochii ei, imaginea lui devine mai clară. Doamne, oare cum de nu l-am *văzut*?

– Da, bănuiesc că... este.

Râde încet şi seducător.

– Abia acum ţi-ai dat seama?

– Nu. Adică... poate?

Ea ridică din sprâncenele ei perfecte.

– Asta îţi schimbă răspunsul?

Nu vreau să ridic pretenţii asupra lui Keane Sullivan, doar că brusc simt o nevoie stringentă de a-l proteja, gândindu-mă la piciorul lui. Oare Sara l-ar mai vedea la fel dacă află? Sau l-ar considera defect?

– Nu, nu este al meu.

Întoarsă pe punte, îl văd acum pe Keane parcă mai clar şi îi observ fiecare gest. Cum zâmbetul lui îl face să arate de parcă ar izbucni din clipă în clipă în râs. Cât de expansive sunt gesturile lui atunci când vorbeşte, de parcă întreaga lume este invitată la petrecerea lui personală. Şi cât de... perfecţi sunt umerii lui. Mă uit la el şi parcă mă uit la un bec aprins, iar când închid ochii, încă îi pot vedea conturul.

Sara nu-şi mai ocupă locul ei gol de lângă James, ci se mută mai aproape de Keane, lucru care îmi stârneşte o nelinişte interioară. Nu e gelozie, ci sentimentul că ea e mai demnă de el decât mine. Şi mă simt ridicol pentru că aventura lor nu mă priveşte câtuşi de puţin.

E trecut de miezul nopţii când James îşi stinge ultima ţigară, se ridică de pe scaun şi ne face cu mâna.

– O să-mi închei ziua. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe amândoi.

– Care e următoarea destinaţie? mă întreabă Rohan.

Sara îl atinge pe Keane pe braţ şi râde. El îi povesteşte despre o altă cursă de bărci, iar zâmbetul ei şi atenţia deplină pe care i-o acordă l-au făcut să-şi răsucească trupul către al ei.

– Ne îndreptăm către insulele Turks şi Caicos, spun. Mâine la Rum Cay, apoi Samana şi Mayaguana.

Rohan bea o gură zdravănă de bere.

– Mâine-dimineaţă noi coborâm pe ţărm la Port Howe. Dacă vreţi, puteţi veni şi voi şi plecăm împreună spre Rum Cay a doua zi.

– Ce idee bună! exclamă Sara, întrerupându-l pe Keane. Anna, noi două am putea merge împreună pe barca ta. Să-i lăsăm în urmă pe băieţi.

– Ce crezi? îl întreb pe Keane.

Încerc să-i transmit îngrijorarea mea cu privire la faptul că insula Cat nu face parte din planul lui Ben. Însă Keane nu pricepe semnalul meu,

aşa că spune:

– Sună minunat!

– Atunci, aşa rămâne! spune Rohan.

Se ridică şi începe să strângă sticlele de bere goale care au umplut masa. Cu braţele pline, ne urează să avem o noapte bună şi coboară în cabină. Am rămas trei, iar eu sunt în plus.

– Cred că mă întorc şi eu pe barcă. Dacă voi, ăăă...

Mă opresc. Nu vreau să dau de înţeles că mă aştept să se mute în pat de cum voi pleca eu, deşi sunt destul de sigură că asta se va întâmpla.

– Pot să vin înapoi cu...

– Nu are rost, intervine Keane. Sunt gata şi eu de plecare.

Dacă Sara e dezamăgită, o ascunde în spatele unor maniere alese, sărutându-ne pe amândoi pe ambii obraji şi spunându-ne cât de mult se bucură să ne cunoască.

– Serios, Anna, noi două pe barcă. Gândeşte-te la asta. Şi veniţi încoace mâine-dimineaţă dacă vreţi să coborâţi la ţărm cu noi.

– Aşa vom face.

Keane se apleacă spre ea şi îi şopteşte ceva la ureche care o face să-şi curbeze buzele într-un zâmbet viclean şi sexy, după care plecăm.

– Mişto oameni, spune el, în timp ce vâslim scurta bucată de drum până la barca noastră.

Se întoarce spre *Chemineau* şi mă întreb dacă Sara mai e pe punte şi dacă el se uită la ea.

– Mda.

– E totul în regulă?

Dau din cap că da, dar adevărul este că nu sunt sigură. Acum, că l-am văzut pe Keane într-o altă lumină, nu îl mai pot vedea cum îl vedeam înainte. E un bărbat – şi încă unul extrem de arătos – şi suntem împreună pe o barcă mică. Gândul mă nelinişteşte într-un mod în care nu mi s-a mai întâmplat până acum.

– A fost o zi lungă. Puţin cam prea multă bere. Dar a fost distractiv.

– Mai vrei să stai o zi?

– Nu ştiu.

– Fac cum vrei tu, Anna, zice el. Dar, dacă mă întrebi pe mine, insula are nişte peisaje frumoase care ar merita văzute, inclusiv o plantaţie în paragină şi o frumoasă mănăstire abandonată.

Cu toate că insula asta nu e trecută pe harta lui Ben, mi-ar plăcea să-o vizitez.

– În regulă, mai rămânem.

Fantome (10)

Keane şi-a îmbrăcat din nou blugii. Coborâm pe scăriţă în barca gonflabilă a lui Rohan, iar Sara se dă mai încolo ca să-i facă loc. Îşi zâmbesc mai întâi unul altuia de parcă noi, restul, nici n-am fi acolo.

– Bună dimineaţa! strigă Rohan puţin cam prea tare pentru o oră atât de matinală. Aţi dormit bine?

L-am visat pe Ben. Se apleca să-i şoptească Sarei ceva la ureche. Pe Ben, cum merge cu ea pe barcă şi mă lasă pe o plajă plină de porci, fluturând disperată din braţe şi ţipând după el să se întoarcă până când am rămas fără glas. M-am trezit plângând şi cu o durere în gât, de parcă chiar aş fi ţipat. În patul lui, Keane doarme liniştit. Mă strecor afară pe punte şi îmi petrec restul nopţii înfofolită în pilota mea, aşteptând ca bătăile inimii să revină la normal şi picioarele care-mi tremurau să-şi dea seama că nu fusese decât un vis.

– Mda, mint eu. Mulţumesc.

Drumul până la ţărm e scurt, iar noi tragem barca gonflabilă pe o plajă în apropiere de conacul Deveaux. Keane ne lămureşte că proprietatea a fost trecută pe numele lui Andrew Deveaux pentru a fi folosită drept plantaţie de bumbac, o răsplată pentru că opusese rezistenţă în faţa armatei spaniole în Nassau, în anii 1780. Mare parte din casă e încă în picioare, inclusiv câteva acoperişuri groase de lemn, însă interiorul e ca o cochilie goală, plină cu resturi de tencuială şi lemn vechi. James scormoneşte cu piciorul prin moloz, cu ţigara aprinsă în mână, în vreme ce Rohan îşi foloseşte aparatul foto scump pentru a face poze copacului care a crescut prin perete. Fiecare fereastră care dă spre golf are o vedere uimitoare, iar eu mă sprijin de pragul uşii şi admir apa verde-albăstruie şi frumoasa barcă albastră care m-a adus aici.

– Câţiva dintre locuitorii insulei cred că spiritele celor care au locuit cândva într-o casă bântuie printre ruine, spune Keane, apropiindu-se de

mine. Astfel, construiesc case noi lângă cele în ruină ca să nu supere spiritele. E un mod frumos de a trăi, nu crezi? Să laşi prezentul să trăiască în armonie laolaltă cu trecutul.

Se depărtează de uşă şi se duce pe plajă, unde Sara stă întinsă pe un prosop la soare. Se aşază lângă ea şi presară puţin nisip pe burta ei dezgolită, până când fata îşi înălţă capul şi îl vede. Eu mă întorc şi mă duc spre bucătăria casei, unde cărămizile şemineului sunt la vedere, unele înnegrite de focurile folosite cândva la gătit, altele înverzite de muşchi. Dacă e vreun spirit pe aici, mă îndoiesc că este mai fericit decât a fost în viaţă, cu averile făcute pe spinarea lor şi cu vârfurile degetelor însângerate de la strânsul bumbacului. Mă simt bântuită, dar nu pot zice sigur că nu mi-am adus propriile fantome după mine.

Rohan vine să facă nişte poze la ce a mai rămas din bucătăria casei.

– Mi-ar prinde bine ceva de băut, spune, şi îşi şterge cu dosul palmei broboanele de transpiraţie de pe frunte. E un bar în staţiune, chiar mai sus pe şosea.

– Oi! Băuturi! strigă James înspre plajă, unde se află Keane şi Sara.

Keane îşi atinge uşor proteza prin materialul blugilor. Probabil îi povesteşte Sarei despre picior.

Keane o ajută pe Sara să se ridice în picioare, se apropie împreună de noi, el dă frenetic din mâini în timp ce vorbeşte, ea îi zâmbeşte la fel de mult. Poate până la urmă e demnă de el.

– I s-a pus pata rău pe el, spune James.

Sunt pe cale de a-i spune că pare că sentimentul e reciproc, când el continuă:

– Pentru azi. Până mâine, o să-şi piardă interesul.

Rohan încuviinţează şi el din cap.

– Aşa face mereu.

Keane şi Sara ajung în dreptul nostru, iar Rohan – mereu obosit când este pe uscat – le spune despre planul lui de a petrece restul zilei bând rom. James şi Sara sunt numaidecât de acord cu ideea, însă Keane nu pare atât de entuziasmat, iar eu n-am de gând să mă apuc de băut rom de la zece şi jumătate dimineaţa.

– Mi-ar plăcea să urc până la Hermitage, spune Keane, întorcându-se spre mine. Anna, vrei să vii cu mine?

– Sigur.

Mergem de-a lungul „autostrăzii“ de scoici – un drum cu o singură bandă, fără trafic – înspre o mică staţiune. Nu e elegantă. Pur şi simplu, un şir de camere de un galben aprins pe malul mării, nisip şi nişte copaci frumoşi înfloriţi. Cei trei scufundători se îndreaptă fără întârziere spre bar, în vreme ce Keane împrumută telefonul de pe recepţie şi apelează serviciul de taxi.

Îi găsim pe Sara, James şi Rohan la barul deschis, făcându-şi singuri cocktailurile, şi le spunem că ne întoarcem în trei-patru ore. Par încântaţi că au atâta timp la dispoziţie să bea.

– Nu înţeleg cum pot bea atât de mult, îi spun eu lui Keane în timp ce ne întoarcem la şosea să aşteptăm taxiul. Vreau să zic, ai văzut ce se întâmplă când beau prea multă bere.

– Nu mi-ai spus cum ai ajuns în halul ăla.

– Eram singură în Bimini şi atât de supărată pe Ben, încât am început să beau, îi zic. Când un tip s-a dat la mine la CJ's, m-am lăsat dusă de val. Ne-am dus în camera lui de hotel şi eram pe cale să...

Amintirea lui Chris stând dezbrăcat la capătul patului îmi apare în minte şi simt cum îmi ia foc faţa de ruşine.

– L-a sunat soţia lui – nu ştiam că era căsătorit – şi am dat buzna afară. Evident, mi-am lăsat câteva lucruri în urmă.

Mă aşteptam să râdă, însă Keane pare dezgustat, iar eu sper că nu şi-a schimbat părerea despre mine.

– Iisuse, Anna, bine că nu mi-ai spus asta încă de atunci. I-aş fi dat cu o tigaie în cap afurisitului!

– Hei! exclam eu, dându-i un ghiont cu cotul în al lui. M-ai dus înapoi pe barcă. A fost mai mult decât cerea datoria.

Îşi trece degetele prin păr, făcându-l să-i stea ridicat.

– Bunul-simţ n-ar trebui să fie un efort.

– Ei bine, atunci mama ta te-a crescut mai bine decât pe mulţi alţii.

Când aude de mama lui, se înmoaie şi rânjeşte:

– Ai grijă, Anna. Tind să mă îndrăgostesc de fetele care vorbesc frumos de mama.

– Serios? Şi câte fete au făcut asta?

– Doar una, zice, şi îmi face cu ochiul.

Preţ de câteva clipe, mă gândesc dacă vorbeşte serios, însă flirtul pare să fie starea naturală a lui Keane Sullivan, aşa că râd.

– Crezi că ăla e taxiul nostru?

Pe drum vine hurducăindu-se o singură dubiță argintie care şi-a pierdut de mult luciul.

– Şansele sunt în favoarea noastră.

Şoferul nostru este Eulalia, o doamnă în vârstă de culoare, care ne întreabă încotro ne îndreptăm. Keane îi spune că am vrea să urcăm la Hermitage şi o întreabă care crede ea că e cel mai bun loc unde să luăm prânzul.

– A, şi e vreo slujbă catolică mâine?

– La Holy Redeemer la unsprezece, răspunde ea. Fără preot, e doar liturghia.

– Asta e puţin cam târziu. Dar baptiştii sau anglicanii? Ei unde se întâlnesc?

– Ai voie să mergi la o altă biserică? întreb. Să joci la altă echipă pentru o zi?

– Ei bine, tehnic vorbind, nu, dar mă gândesc că Domnul este atât de fericit să-şi vadă oamenii, încât nu-şi bate capul să îi verifice şi în ce strană se aşază.

Eulalia râde până când îi dau lacrimile. E un lucru bun că nu vin alte maşini din direcţia opusă, căci nu e prea atentă la drum.

– Eulalia, ce nume frumos! spune Keane, intensificându-şi şarmul şi făcând-o să-i arunce o privire radioasă prin oglinda retrovizoare.

– Mama spune că a fost o profeţie, spune ea. Eulalia înseamnă „elocvent“, iar eu am ieşit din burtă strigând tot ce aveam de spus.

Keane râde.

– Şi numele meu a fost profetic. Mama m-a botezat după Sfântul Cristofor, protectorul călătorilor. Am plecat de-acasă la şaptesprezece ani şi n-am stat locului de-atunci.

– Te cheamă Christopher[1]? întreb eu, aducându-mi aminte de celălalt Chris, pe care aş prefera să-l uit.

– *Aye*, dar nimeni nu-mi spune aşa, doar bunica şi preotul care m-a botezat, mă lămureşte Keane. Trebuia să am un nume de sfânt, dar Keane e numele de familie din partea mamei. Ea spune că m-a numit aşa fiindcă după şapte copii nu prea îi mai venea să-l aibă şi pe al optulea.

Când am ajuns la aşezarea din New Bight, Eulalia şi Keane se împrieteniseră deja, aşa că am fost invitaţi la prânz la ea acasă.

– O oră la Hermitage ar trebui să fie mai mult decât suficient, apoi vin să vă iau, ne spune ea. După prânz, vă duc înapoi în Port Howe.

Keane se apleacă înainte între scaunele din faţă şi îi dă un sărut pe obrazul durduliu şi tuciuriu.

– Eulalia, eşti un dar de la Dumnezeu. Îţi mulţumesc!

Când ne duce în susul drumului, până la baza muntelui Alvernia, ne povesteşte despre părintele Jerome, arhitect, misionar şi preot catolic, care a venit pe insulă când era tânăr ca să clădească biserici. El a construit şi Hermitage, unde a trăit în solitudine pentru tot restul vieţii, coborând dealul doar când era rugat să ofere mâncare sau haine pentru cei care îi cereau ajutorul.

Urcuşul de şaizeci şi doi de metri e scurt, dar abrupt, iar copacii care mărginesc cărarea stâncoasă oferă puţină umbră. Ascunse printre crengi, de-a lungul potecii, sunt mici monumente cu Iisus ducându-şi crucea în spate către propria crucificare.

– Se numesc „opririle din drumul crucii“, mă lămureşte Keane. În postul Paştelui, noi, catolicii, sărbătorim aceste opriri prin rugăciuni, cântece şi meditaţii despre suferinţa Domnului nostru.

Tace şi rămâne puţin în urmă. La început, îi cercetez chipul după semne ale durerii, îngrijorată că poate îi e greu să urce din cauza piciorului. În schimb, îmi dau seama că se opreşte la fiecare monument. Când mă prinde că mă uit la el, îmi zâmbeşte ruşinat şi ridică din umeri.

– Poţi scoate băiatul din Irlanda, dar...

– E în regulă, îi zic. Mă bucur că ai ceva în care crezi.

O iau înainte, lăsându-l să mediteze, dar când ajung în vârf nu mai am suflu. Din vârful muntelui Alvernia pot vedea întreaga insulă Cat – verdele permanent al copacilor neatinşi de iarnă şi nisipiul alb şi strălucitor. La vest, apa este turcoaz, iar bărcile lasă dâre albe de spumă în urma lor. La est, oceanul albastru şi adânc se întinde până în Africa. La sud, Alberg stă cuminte în port, înconjurată de veliere cu catarge argintii. Apa noastră mică se aglomerase.

Aici, sus, e aşa linişte. Nu e trafic. Nu e muzică. Nu se aude nici un zgomot în afară de foşnetul copacilor şi de cântecul păsărelelor. Sunt pe punctul de a-i spune lui Keane că lui Ben i-ar fi plăcut aici, doar că-mi dau seama că lui Ben chiar nu i-ar fi plăcut aici. I-ar fi plăcut accentul liric al Eulaliei şi să bea cu scufundătorii. I-ar fi plăcut să vorbească cu Rohan. Însă lui Ben îi plăcea să fie în mişcare, nu să piardă timpul în contemplări mute. Ar fi umplut liniştea cu cuvinte. Oricât de vorbăreţ ar fi Keane Sullivan, ştie şi când să tacă.

– Ador locul ăsta! zic. Îţi mulţumesc că m-ai adus aici.

– Aproape toate descoperirile mele cele mai bune au fost accidentale, spune Keane. Uneori trebuie să arunci harta cât colo şi să te laşi purtat de instinct.

Ne-am plimbat printre clădiri, strecurându-ne prin uşi strâmte şi întinzându-ne pe lespedea tare din lemn pe care părintele Jerome o folosea pe post de pat.

– N-aş putea niciodată să fiu sihastru.

Keane stă întins pe spate, cu mâna pe piept. A trebuit să-şi îndoaie genunchii ca să încapă.

– După mine, o halbă de Guinness, o pătură moale şi, din când în când, câte un trup cald lipit de mine sunt nevoi omeneşti de bază. Şi, ca să fiu sincer cu tine, Anna, cam râvnesc la pătura ta.

– N-are religia ta o regulă în care spune să nu râvneşti la pătura aproapelui tău?

El se ridică în capul oaselor, râzând.

– N-ar fi un păcat dacă ai împărţi-o.

– În regulă. O poţi folosi când nu-mi trebuie mie.

– Ne-am înţeles.

Taxiul argintiu al Eulaliei ne aşteaptă la poalele dealului. Ne conduce până la o casă mică de lemn, de culoarea cerului. Curtea cu iarbă şi nisip e îngrădită de un gard din scânduri albe, cu vopsea cam scorojită, iar un câine auriu stă tolănit într-un con de umbră, lângă treptele din faţă. Suntem întâmpinaţi la uşă de mirosul de peşte prăjit şi de soţul Eulaliei, Robert, un bărbat vânjos cu păr grizonant. Ea face prezentările şi ne invită la masa din bucătărie, unde ne aşteaptă boluri cu roşii, ceapă şi cartofi printre care înoată bucăţi de biban prăjit.

Vocea Eulaliei e ca un ritm melodic care creşte şi descreşte când ne vorbeşte despre insula ei, despre sora ei care are o brutărie şi despre cea mai bună prietenă a mamei ei, care urca dealul în fiecare zi pe vremea când era menajera părintelui Jerome. Să stai în bucătăria Eulaliei e ca şi cum ai fi ţinut în cea mai călduroasă îmbrăţişare. Mă face să-mi fie dor de ceva ce nu am avut niciodată cu familia mea. Uneori, speram ca eu şi Ben să avem asta împreună.

– Nu vreau să plec, îi zic Eulaliei când ne urcăm după masă în dubiţa ei. Mă adoptaţi ca să pot locui aici cu voi?

Ea râde.

– Doar ce mi-am trimis mezinul la colegiu în Toronto. Nu mai vreau copii, dar poţi să vii în vizită când doreşti. Voi fi aici.

Dubiţa porneşte în josul drumului pe care am venit, înspre Port Howe, iar eu privesc insula pe fereastră. Eulalia îşi ia rămas-bun de la noi, ne îmbrăţişează şi ne sărută de parcă ne-am cunoaşte de o veşnicie. Keane încearcă să-i plătească cursa, însă ea îl respinge cu un gest din mână.

– Vine Crăciunul, spune ea, ceea ce înseamnă că familiile venite în vacanţă vor compensa pentru cursa noastră gratis.

O mai îmbrăţişăm o dată, ca şi cum asta ar fi o răsplată suficientă.

Echivalentul în limba engleză al numelui Cristofor

Confesiune (11)

Îi găsim pe scufundători grămadă pe plajă, beţi şi chicotind, după ce fuseseră daţi afară de la barul de pe plajă. Sunt în micul lor univers, dar ne trag înapoi pe orbită când Rohan ne duce înapoi pe *Chemineau.* Sara şi Keane îşi fac ocheade ca doi adolescenţi, iar eu sunt obosită de la atâta urcat şi de la câtă tocană de peşte am mâncat la Eulalia. Aş vrea să mă duc pe Alberg, dar ar fi nepoliticos.

– Mă duc să trag un pui de somn, spune Rohan. Vă rog să vă simţiţi ca acasă. Telefon prin satelit. Wi-Fi. Duş. Orice aveţi nevoie.

– De fapt, aş avea nevoie să-mi verific e-mailul.

James mă conduce jos în cabină la staţia de navigare unde le folosesc laptopul. Am trei e-mailuri de la mama – lucru neobişnuit, de vreme ce rareori îşi foloseşte calculatorul –, în toate întrebându-mă de ce nu am trimis titlul de proprietate al bărcii. În cel de-al treilea, e deja nebună de îngrijorare că mama lui Ben încearcă să mă aresteze pentru că am furat barca. Retrimit e-mailul în care scanasem titlul de proprietate, apoi îi trimit un mesaj Carlei.

Mi-am petrecut dimineața pe insula Cat, vizitând mănăstirea unui sihastru şi luând prânzul cu localnicii. Vom mai poposi şi pe alte insule destul de izolate în drumul nostru către Turks şi Caicos, şi posibil să am ocazia să-ți scriu mai multe când ajungem la Providenciales. Aş vrea să-ți spun că sunt bine, dar Ben e încă prezent în gândurile mele şi încerc – din răsputeri – să îmi dau seama cum să-mi continui viața fără el.

James fumează ţigară după ţigară şi citeşte un roman poliţist de-al lui Henning Mankell când eu mă întorc pe punte, în vreme ce Sara îi povesteşte lui Keane despre o noapte sălbatică în Tenerife, încă un loc pe

care nu sunt sigură că l-aş găsi pe hartă. Se uită la ea de parcă şi-ar dori să fie dezbrăcată. Mă simt în plus. Îmi doresc să-l fi rugat pe Rohan să mă fi lăsat pe barca mea. Mă descalţ de tenişi, mă dezbrac până rămân în costumul de baie şi îmi aranjez slipul.

– Mă duc să înot. Adu-mi hainele când te întorci.

Înainte ca Keane să poată răspunde, mă arunc în apă. *Chemineau* nu e departe de Alberg, aşa că pot să înot până acolo. Apa se simte rece pe piele, iar până ajung la scăriţă, deja mă simt mai bine. Fără Keane prin preajmă, pot face un duş adevărat. Părul meu n-a fost atât de curat de la Nassau, iar picioarele îmi sunt fine din nou. Agăţ prosoapele ude pe sârmă. Trag un pui de somn. Îmi fac o salată cu castraveţi şi roşii care mai au o zi şi se strică. Îmi scutur nisipul din aşternuturi. Urmăresc apusul. Încerc să-mi umplu orele de singurătate cât timp Keane e plecat. Doar şase zile şi deja îmi displace să stau de una singură.

Barca se clatină când Keane se urcă într-un final la bord. De data aceasta, nu se mai prăbuşeşte în carlingă, ci se strecoară încet, încercând să nu mă trezească. Dau să-mi ridic capul de pe pernă ca să-l salut, când prind un iz de alcool, ţigări şi parfumul Sarei. În schimb, mă prefac că dorm. Nu sunt geloasă – Keane este liber să facă ce doreşte –, dar astfel mi se aminteşte brusc că nu călătoresc alături de bărbatul pe care îl iubesc, ci împreună cu un străin.

Cea de-a şaptea noastră zi pe mare începe cu mine păşind pe punte şi descoperind că *Chemineau* nu mai e. Mă uit la sud, înspre Rum Cay, şi văd marele velier navigând în depărtare. Soarele nu e departe de orizont. Trebuie că şi-au luat tălpăşiţa cu noaptea-n cap, dar mă bucur că au plecat. Pun ibricul pentru cafea pe foc şi, în timp ce fierbe, Keane se trezeşte şi el încet la viaţă. Mormăie ceva când trece pe lângă mine, mahmur şi jenat de proteza pe care a purtat-o toată noaptea. Pe punte, îşi scoate piciorul şi se aruncă în apă. Eu îi las găleata cu apă rece lângă pentru când iese.

– Când a plecat *Chemineau*?

– Probabil înainte de răsărit, zic. Nu e nici opt.

Keane oftează aproape uşurat.

– Nu-mi pare rău să-i văd plecaţi.

– Cum?

– O adunătură de ciudaţi, zice el, când îşi spală proteza cu apă proaspătă. Nu-mi închipui că Rohan face scufundări băut, dar pare să-şi

petreacă tot restul timpului pe şapte cărări. James nu pare să facă altceva în afară de fumat, de citit şi de vorbit despre surf. Cât despre Sara... ei bine, nici nu mai contează.

– Covrig?

– Ar fi super, mersi!

Îşi lasă deoparte proteza şi mănâncă, frecându-şi ocazional genunchiul stâng, cel rămas întreg.

– Eşti bine?

– Mă ustură puţin azi, zice el. Mă gândeam să văd dacă nu pot porni motorul ca să pot ajunge la ţărm. Am vorbit ieri cu Eulalia şi îl trimite pe Robert să mă ducă la biserică. Sau să ne ducă, dacă vrei să mi te alături.

– Vreau.

Ar fi putut să meargă în pantaloni scurţi la biserică şi nimeni de pe insuliţa asta nu ar fi găsit nimic de cârtit, doar că, două ore mai târziu, Keane ne duce la mal în barca cu motor, îmbrăcat în hainele bune de duminică. Pantalonii negri de stofă sunt puţin şifonaţi, dar laolaltă cu cămaşa verde-deschis care îi scoate în evidenţă ochii, este imposibil să nu observi cât de frumos este. Nici nu mă pot uita la el de teamă că o să-mi vadă privirea prin ochelarii de soare şi o să-mi citească gândurile. Nu îl vreau. Chiar nu. Dar, Iisuse Hristoase, îţi taie răsuflarea.

– Drăguţă rochia, spune peste huruitul motorului, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor lui stil aviator.

Port o rochiţă aurie, cu model, şi o pereche de şlapi din piele. Şi totuşi, par venită de la plajă în comparaţie cu Keane.

Robert ne aşteaptă la conacul Deveaux. E mai puţin vorbăreţ decât soţia lui, dar se descurcă mai bine când vine vorba să ocolească gropi. Ne lasă la biserica Holy Redeemer, o clădire din piatră văruită în alb care seamănă cu Hermitage.

– A fost ridicată de părintele Jerome, spune Robert, când remarc acest lucru.

Interiorul este şi el vopsit în alb, cu bănci din lemn dur şi ferestre care captează lumina soarelui şi o reflectă înapoi spre noi. Congregaţia, alcătuită din familii de albi şi negri deopotrivă, este redusă, iar Keane alege o strană mai aproape de mijloc.

Încerc să fac ceea ce fac şi ceilalţi. Mă aşez când sunt şi ei aşezaţi, mă ridic când se ridică şi ei. Chiar îngenunchez când îngenunchează ei, doar că sunt cu o secundă în urmă şi mă simt ca o impostoare. Familia mea se

ducea la biserică doar de Paşte şi de Crăciun, iar momentan nu sunt chiar în relaţii bune cu Dumnezeu oricum. Lângă mine, Keane este solemn. Cunoaşte răspunsurile potrivite şi nu mormăie cântecele. Vocea lui e puternică şi clară.

Îmi pierd concentrarea în timpul slujbei ţinute de diacon, urmăresc cu privirea norii cum se mişcă dincolo de fereastră şi mă gândesc la Ben. Familia lui e presbiteriană, însă el se considera ateu şi nu credea nici în rai, nici în iad. Aflându-mă acum într-un loc atât de frumos, alături de un bărbat cu o credinţă suficient de mare cât să traverseze golful şi să parcurgă un drum plin de hârtoape ca să ajungă aici, mă întreb dacă Ben nu cumva s-a înşelat. Dacă ar fi crezut, oare Dumnezeu l-ar fi salvat?

Absenţa lui Ben mă străpunge ca un pumnal, o lacrimă apare în colţul ochiului. O şterg cu mâneca largă a rochiei. Trag aer adânc în piept, iar Keane întinde mâna spre mine, împletindu-şi degetele printre ale mele. Mâna lui e mare şi protectoare. Nu-mi dă drumul până când nu se duce spre altar pentru a primi comuniunea.

După slujbă, diaconul, aşezat la intrarea în biserică, îşi ia la revedere de la enoriaşi şi le urează bun venit vizitatorilor. Keane aşteaptă până când nu mai rămânem decât noi trei şi, după ce face prezentările, îl întreabă pe diacon dacă pot discuta ceva între patru ochi. Se depărtează de mine, iar eu îl urmăresc cu privirea pe Keane. Vorbeşte, gesticulează, iar în ochi i se citeşte îngrijorarea. Diaconul încuviinţează din cap pe măsură ce ascultă, apoi zice ceva şi face o cruce în aer în dreptul frunţii lui Keane, o binecuvântare.

– Ţi-ai mărturisit păcatele? îl tachinez pe Keane când mi se alătură.

El rânjeşte.

– Sunt sigur că bunul diacon nu are atâta timp la îndemână. Ca să nu mai spun că, de vreme ce nu e preot, nu ar fi o spovedanie oficială.

În ciuda felului degajat prin care a ocolit întrebarea, îl bănuiesc că într-adevăr s-a spovedit, neoficial sau nu, dar nu insist. Nu e treaba mea.

– Mulţumesc pentru...

Îmi ridic palma ca să-i indic felul în care mă ţinuse de mână în timpul liturghiei.

– Mă gândeam la Ben.

– Mi-am dat seama de asta, zice când lăsăm biserica în urmă, în drum spre taxi.

– Uneori mă întreb dacă mă voi opri vreodată din a mă gândi la el.

– Nu ştiu de ce ai face-o, răspunde Keane. În cele din urmă – şi spun asta din propria experienţă – vei începe să construieşti o casă nouă pe fundaţia celei vechi. Vei şti când vei fi pregătită.

Înapoi la bordul bărcii, ne schimbăm în hainele de navigat. Keane scoate barca de salvare din apă şi o aruncă pe punte pentru următoarea etapă a călătoriei, în vreme ce eu închid toate tambuchiurile şi pun nişte muzică. E o oarecare uşurare în mişcările şi în dispoziţia noastră. Poate pentru că Eulalia mi-a oferit doza de *acasă* de care aveam nevoie, iar Keane a avut parte de sex, dar, când ieşim din port şi intrăm în ape mai adânci, ne uităm unul la celălalt şi zâmbim.

Mai mult decât crezi (12)

A fost ideea lui Ben să mergem la Rum Cay. Văzuse nişte filmuleţe pe YouTube ale unor tipi care făceau surf cu parapanta şi săreau de pe stânci şi voia să facă şi el asta. Şi deşi nu ar fi recunoscut-o, îl încânta ideea de a vizita insula căreia i se dusese vestea că fusese numită după un contrabandist din Indiile de Vest care naufragiase pe coastă. Era una dintre puţinele opriri de pe ruta lui unde plănuia să închirieze o cabană, aşa încât să putem avea parte de o noapte romantică pe uscat.

Apele se umflaseră de când *Chemineau* se furişase afară din port, în dimineaţa asta. Ceea ce pentru ei fusese cel mai probabil o călătorie plăcută, pentru noi devenise o bătălie. Soarele după-amiezii târzii strălucea, însă noi eram bătuţi de vânt, iar mâinile mele – cu toate că purtam o pereche mai veche de mănuşi de-ale lui Keane – mă dureau de cât mă luptasem cu cârma.

– Chiar trebuie să mergem acolo? întreabă el. Mânca chili rece la conservă cu o furculiţă. Vrei o gură?

Primesc o grămăjoară de carne cu fasole. Mă întreb dacă nu e ciudat că împărţim aceeaşi furculiţă. Şi mă întreb dacă vrea să o evite pe Sara. Insula nu e foarte mare.

– Ben îşi dorea mult să ajungă acolo.

– În regulă, spune Keane. Ai vreun plan anume?

Mereu mi-a fost cam frică să sar de pe o stâncă şi nu am bani să închiriez o placă de surf, aşa că nu sunt sigură ce aş putea face la Rum Cay.

– Nu chiar.

– Poate stai aici cu cortul cum sperai să faci pe plaja cu porci, sugerează el. Flamingo Bay pare retras. Fără porci. Fără oameni. Recife bune. Eu pot chiar să rămân pe barcă, dacă vrei să fii singură.

Nu e tocmai ce ar fi făcut Ben, dar pare o idee bună. Mi-ar plăcea la nebunie să merg cu cortul.

– Sună bine. Mulţumesc.

După ce Keane ia şi ultima înghiţitură de chili din conservă, preia cârma, iar eu cobor în cabină. De acolo, îi arunc o sticlă de apă înainte să mă târăsc în pat. Legănatul bărcii printre valuri mă adoarme. Soarele a apus deja când mă trezesc, iar ceasul din cabină îmi spune că tura lui Keane trebuia demult să se fi încheiat.

– De ce n-ai zis nimic? îl întreb eu când urc înapoi pe punte.

– E o plăcere să conduci barca asta!

– Mi-a fost complicele perfect la toate deciziile mele proaste, zic, şi dau capul pe spate şi mă uit la vela albă pe fundalul cerului întunecat. Nu ştiu ce fac.

– Dacă nu ai fi aici acum, ce-ai face în schimb?

– Ar trece zile fără să fac un duş. Aş da pe gât bere după bere. Aş exista, zic. La limită.

– În doar câteva zile, ai traversat singură Curentul Golfului, ai evitat o aventură de o noapte cu un bărbat căsătorit, ai mâncat peşte zburător şi ai escaladat un munte. Bine, era mai degrabă un deal decât un munte, dar câţi alţi munţi ai escaladat în afară de ăsta?

– Nici unul.

– Deci poate că ştii ce faci mai mult decât crezi.

– Doamne, parcă eşti o Mary Poppins irlandeză cu barbă, zic. Nu eşti niciodată pesimist?

Keane râde şi ridică din umeri.

– Nu des. Dar şi când sunt, am tendinţa să mă îmbăt şi să cad lat. Ca în Nassau.

– Ce s-a întâmplat în noaptea aia?

– Înainte de accident, eram literalmente unul dintre cei mai buni marinari din lume. Acum sunt considerat o tragedie şi un risc pentru proprietarii care cândva se băteau să mă aibă în echipajul lor.

Vocea lui trădează o urmă de amărăciune pe care nu am cum s-o ignor.

– Îşi fac griji să nu cad peste bord sau să nu mă rănesc, ceva ce nu le-a trecut prin cap când aveam două picioare întregi. Absolut de fiecare dată, percepţia lor despre dizabilitatea mea îmi eclipsează capacităţile. În Nassau, doar ce suferisem încă o respingere.

– De ce continui să încerci?

– Nu vreau să îi las să aibă dreptate, zice. Şi... nici nu ştiu să fac altceva.

– De asta vrei să mergi la Puerto Rico?

– Da. Am auzit de la un tip care ştie un alt tip care cunoaşte pe cineva care a spus că s-ar putea să fie acolo cineva care îşi caută echipaj.

Sunt pe punctul de a-mi cere scuze, când îmi amintesc cât urăşte asta.

– Ce nasol!

Keane zâmbeşte.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

Iau atlasul lui Ben şi îl deschid la harta cu Rum Cay. Luminez cu lanterna de-a lungul rutei noastre. El voia să ajungă la Port Nelson, ultima aşezare rămasă de pe insulă, însă Keane se îndreaptă spre Flamingo Bay.

– Mă gândeam, spune el. Ştiu că îţi doreai să ajungi la Rum Cay, dar nu putem naviga într-acolo pe întuneric. Sunt nişte capete de corali care fac drumul destul de periculos pe timpul nopţii. Putem schimba cursul şi să navigăm în apă deschisă până la răsărit sau putem să ne îndreptăm spre Samana. Aş zice că putem ajunge acolo pe după-amiază şi câştigăm o zi.

Mă deranjează că am deviat atât de mult de la ruta lui Ben, dar nu vreau să risc să deteriorez nici barca, nici coralii pe întuneric. Logica lui Keane este bună.

– Samana nu e locuită, spune Keane. Poţi să faci snorkeling într-un recif neaglomerat, să îţi instalezi cortul sub stele pe propria ta plajă – tot ce aveai de gând să faci şi pe Rum Cay – dar cu o oprire mai aproape de Turks şi Caicos.

Pe când Keane ajustează cursul, mă încearcă un sentiment de regret pentru că nu voi vedea locul pe care Ben şi-l dorea să-l viziteze, dar încerc să-l alung. Îmi predă cârma şi se întoarce cu sendvişuri reci şi o pungă de Doritos.

– Deşi pot, să gătesc pe o apă învolburată nu e pe lista mea de activităţi preferate, spune el. Când ajungem la Samana, poate putem prinde câţiva homari şi să avem o masă adevărată.

Restul serii, ne menţinem programul de douăzeci şi patru de ore, iar de fiecare dată când ies din tură, mă duc să dorm, aşa încât, odată ajunşi la destinaţie, să nu fiu extenuată de oboseală. Până dimineaţă, vântul s-a mai domolit, iar barca alunecă acum lin pe apă. Keane urcă pe punte.

Cască şi se scarpină în vârful capului. Rum Cay se scufundă la orizont în urma noastră, în vreme ce Samana ni se arată în faţă.

– Eşti bine? întreb eu. Ai stat destul de mult cu piciorul.

– L-am scos puţin cât am dormit, zice el. Aşa că sunt bine, dar abia aştept să fac o baie.

Ancorajul de la Samana este la capătul sudic al insulei, înăuntrul unui formidabil recif. Trebuie să ne apropiem de la vest şi să ne croim drum printr-o strâmtoare lată de doar doisprezece metri, urmând cărarea presărată cu corali înspre ochiul limpede de apă.

– Am ajuns odată cu fluxul, spune Keane, consultând atlasul. Dacă mergem pe mijlocul strâmtorii, ar trebui să avem un nivel suficient de apă sub chilă.

– Sună înfricoşător.

– Este. Eşti gata să o manevrezi?

– Eu? Nu, nu pot.

El îşi trece mâna prin păr.

– Ascultă, Anna, te descurci destul de bine când e vremea bună. Şi eşti suficient de curajoasă cât să porneşti singură la drum. Doar că eu n-o să fiu mereu cu tine. Singura modalitate de a învăţa este să o faci chiar tu.

– Ce se întâmplă dacă lovesc un recif?

– Acelaşi lucru care s-ar întâmpla şi dacă eu aş lovi un recif, spune Keane. E inutil să speculezi ce s-ar putea întâmpla. Momentan, avem nevoie să nu lăsăm frica să ne domine ziua. Aşa că mă voi duce la provă, de unde mă voi uita după capetele de corali şi te voi ghida.

Un univers care nu ascultă (13)

Apa din strâmtoare este ca o intersecţie alunecoasă de curenţi, iar eu menţin barca la o viteză chinuitor de mică în timp ce înaintăm prin câmpul minat de corali. Nu-mi doresc să fac asta. Ţin strâns cârma ca să-mi pot opri mâinile din tremurat. Inima îmi zvâcneşte în piept ca o pasăre sălbatică ce se izbeşte de colivia coastelor mele. Privirile îmi sunt pretutindeni în acelaşi timp. La radar, care arată că adâncimea apei este de trei metri. La spatele lui Keane, care se află la pupitrul de comandă de la provă. La pădurea întunecată de corali de o parte şi de alta a bărcii.

– Aproape am trecut, strigă înspre mine.

Nemişcarea este întreruptă de scrâşnetul înfundat şi subacvatic al coralilor la contactul cu suprafaţa bărcii, ca nişte crengi care zgârie ferestrele. Barca se împotmoleşte, vibraţia ei îmi trece prin picioare şi mi se răspândeşte în tot corpul.

– Continuă să înaintezi.

Vocea lui Keane este calmă. Dar eu ard de mânie şi de teamă. Fiecare instinct îmi spune să opresc barca, aşa încât să nu se mai întâmple din nou acelaşi lucru. Sau mai rău.

– Ţi-am spus că asta o să se întâmple, zic, scuipând cuvintele printre dinţii încleştaţi. Ţi-am zis.

– Uşor, Anna, zice el. O să fie bine. Mergi înainte!

Privirea îmi e înceţoşată de la lacrimi. Parcurgem ultimii metri şi ajungem într-o zonă cu apă limpede şi nisip pe fund. Ştiu asta fiindcă mi-a zis Keane. Coboară ancora, iar când îmi strigă să dau înapoi, dau. Ancora se prinde de nisip, iar el îmi face semn să opresc motorul, aşa că fac întocmai. Îmi fac curaj, pregătită să urlu la el, dar, înainte să am ocazia, el sare peste tribord – cu proteză cu tot – în apă ca să cerceteze stricăciunile.

– E chiar sub linia de plutire, îmi strigă el. E puţin adâncă, dar e numai o zgârietură. Se repară uşor.

Mă ridic în picioare în carlingă, ca să văd şi eu.

– Afurisitule!

– Anna...

– Ben a petrecut mult timp să facă barca asta frumoasă. Iar acum e distrusă!

– Nu e distrusă.

– Ai fi putut să cârmeşti tu şi asta nu s-ar fi întâmplat.

– Aş fi putut, zice el. Dar nu e barca lui Ben, Anna. E a ta şi trebuie să înveţi cum s-o manevrezi.

– Faptul că te-am angajat ca ghid se presupunea că era cel mai bun lucru pe care l-am făcut! strig eu. Tu n-ai fi intrat în nenorocitul de coral!

Abia aştept să ancorăm aici, ca să mă dezbrac şi să anulez distanţa dintre insula Cat şi Samana. Mă vedeam făcând snorkeling şi prinzând homari ţepoşi pentru cină. În schimb, furia fumegă din mine ca dintr-o şosea încinsă şi vreau să fiu cât mai departe de Keane Sullivan cât îmi permite lumea mea limitată. Exceptând faptul că am şi o barcă de reparat.

– Îmi pare rău pentru zgârietură.

Keane se urcă înapoi pe scăriţă. E ciudat să-l văd cum îşi mişcă piciorul şi, deşi nu vreau să-mi fac griji pentru el, nu mă pot abţine să nu gândesc că apa, în special cea sărată, nu face bine protezei lui.

– Şi e numai o zgârietură. Dar nu am greşit când ţi-am spus că trebuie să poţi să te bazezi numai pe tine, totuşi, poate am greşit când te-am forţat să faci ceva pentru care nu erai încă pregătită.

Eu pufnesc fără să vreau.

– Poate?

– Dacă nu vrei să înveţi, ce rost mai au toate astea? întreabă el. De ce nu faci cale întoarsă?

– Nu vreau să mă întorc acasă.

Keane priveşte undeva dincolo de mine şi îşi freacă dosul mâinii de gură, ca şi cum ar vrea să-şi şteargă cuvintele pe care vrea să le spună.

– Atunci, asumă-ţi responsabilitatea, Anna. Hotărăşte-te că vrei într-adevăr să înveţi să navighezi, aşa încât, după ce pleci din Puerto Rico, să fii pregătită pentru Caraibe.

Coboară în cabină să ia trusa lui de scule, apoi se întoarce pe punte.

– Am nevoie de ajutorul tău ca să repar barca. Nu pot singur.

Eu iau trusa.

– Vreau să repar eu zgârietura.

Cuvintele mele sună pline de iritare.

Lansăm barca de salvare la apă fără motor, iar când vâslesc până la tribord, Keane împinge ghiul până peste babord şi se caţără pe el. Barca se înclină, iar zgârietura iese la iveală de sub apă. Are aproape treizeci de centimetri lungime şi trei lăţime. Pe alocuri e mai adâncă, însă nu ajunge până la stratul din fibră de sticlă. Nu e atât de rău pe cât mă aşteptam, însă mă doare sufletul să o văd aşa.

Urmând instrucţiunile lui Keane, şmirgheluiesc locul până când îndepărtez stratul de vopsea. Amestecul cu care trebuie s-o repar seamănă cu plastilina. Îl frământ până devine moale. Îl pun peste zgârietură. Folosesc o spatulă ca să-l netezesc. Cât timp se usucă amestecul, urmăresc un banc de peşti-chirurg albaştri care se mişcă în zigzag pe sub barca de salvare, iar furia mea începe să se domolească.

Zece minute mai târziu, o dungă lungă şi cenuşie brăzdează vopseaua bleumarin. Nu e prea estetic, dar măcar barca este reparată.

– Crezi c-o să ţină? îl întreb pe Keane când ne aflăm din nou amândoi în carlingă.

– Ar trebui, zice el. Şi, chiar dacă nu, tot nu suntem în pericol să ne scufundăm.

Furia mi s-a potolit, însă tensiunea pluteşte în aerul dintre noi. Mă întreb dacă eu şi Ben ne-am fi ciondănit în cazul în care am fi făcut excursia asta împreună. M-aş fi săturat şi de el? Doar că de Keane nu m-am săturat. Doar mă irită. În mare parte pentru că, de obicei, are dreptate – în toate privinţele.

– Mă duc să fac snorkeling.

– Vin şi...

Keane se opreşte din a spune că vine şi el, ceea ce e un lucru deştept. Fiindcă vreau să fiu singură.

– Distracţie plăcută!

Reciful care înconjoară barca se află în apă puţin adâncă, iar să înot la suprafaţa ei mă aduce mai aproape de viaţa marină decât am fost vreodată. Sunt la un braţ distanţă de ramurile unui coral corn-de-elan, iar peştii sunt şi ei atât de aproape încât mai că-i pot prinde în palmă.

Bibani-de-mare uriaşi sunt ascunşi printre crevase, iar pe fundul nisipos stau împrăştiate scoici-regină.

Keane se aruncă în apă ca o ghiulea, la câţiva metri depărtare de mine, la început o masă de bule, apoi un bărbat care înoată – cu labe prinse atât la piciorul bun, cât şi la cel rezistent la apă – înspre o gaură în reciful de corali unde se ascunde un homar ţepos. Keane foloseşte un băţ cu care atrage homarul afară şi îl prinde apoi într-o plasă. Iese la suprafaţă, apoi se întoarce pe fundul apei ca să mai prindă unul. Sunt atât de mulţi homari, încât nici nu trebuie să se străduiască prea tare. Mă îndepărtez înot de el şi pierd noţiunea timpului. Ascult peştii-papagal cum ronţăie algele din corali cu dinţii lor asemănători cu ai oamenilor şi urmăresc cu privirea cum umbra mea sperie peştii mici, făcându-i să se ascundă printre ierburile de mare până plec de acolo.

Keane citeşte o carte la umbra prelatei prinse de ghiu când eu ies din apă. Homarii sunt în găleata de spălat vase pe podeaua carlingii, râcâie plasticul sau se urcă unul pe celălalt într-o nereuşită încercare de a evada. Keane lasă cartea jos.

– Hei, ăăă... aş vrea să-mi cer scuze pentru că te-am pus să faci ceva de care, evident, ţi-era teamă, începe el. Mi-am depăşit îndatoririle şi am uitat că sunt, tehnic vorbind, angajatul tău.

Eu scutur din cap.

– Ai avut dreptate. Trebuie să învăţ. Te-am urât pentru câteva minute, dar mi-a trecut.

Keane rânjeşte.

– Deci n-am nevoie de homarii ăştia drept ofertă de pace?

– O, ba da, ai.

Încărcăm totul în barca de salvare – cortul, sacii de dormit, câţiva homari înfăşuraţi în folie de aluminiu, un bol cu mere tocate mărunt şi nişte struguri pe post de salată de fructe, o sticlă de vin rosé – şi pornim spre ţărm, unde săpăm în nisip o groapă pentru foc şi o umplem cu lemne uscate. Aşteptăm ca homarii, cuibăriţi printre crengile arzânde, să se prăjească în cochiliile lor, apoi urmărim cum cerul devine portocaliu şi roşu de parcă şi el ar fi luat foc. Samana este una dintre cele mai estice insule din arhipelagul Bahamas, departe de ruta circulată, şi suntem complet singuri.

– Prima oară când am mâncat homar eram cu Ben, încep eu, îndepărtând folia în fâşii subţiri ca să nu-mi ard degetele. Mama lui ţinea

în fiecare an o petrecere de 4 iulie cu nişte oale uriaşe la aburi pline cu homari, scoici şi creveţi. Pentru mine, era o mâncare foarte scumpă pe care mama o comanda doar în cele mai speciale ocazii, iar oamenii de la petrecere o mâncau de parcă nu era nimic deosebit.

Bag o bucăţică de carne în gură. Homarul este uns cu ulei de măsline şi pişcă uşor de la zeama proaspătă de lămâie – cel mai bun pe care l-am gustat vreodată!

– Vezi, la mine a fost fix invers, spune Keane. Unchiul meu, Colm, era pescar de homari, aşa că vara ne aducea găleată după găleată plină cu astfel de creaturi. Aveam cam patru sau cinci ani când tata – la ceea ce ar fi trebuit să fie a treia cină cu homar din săptămâna aia – a deschis o carapace şi a zis: „Ce credeţi că fac oamenii săraci acum?“ Iar eu, care mă săturasem până peste cap de experienţă, am bombănit: „Mănâncă din nou afurisenia de homar“. Toţi cei de la masă au început să râdă pentru că se gândeau la acelaşi lucru.

Izbucnesc în râs.

– Mi-a tras un perdaf zdravăn pentru înjurătură, dar a rămas o glumă pe care o spunem ori de câte ori cineva întreabă oare ce fac oamenii săraci. Mănâncă din nou afurisenia de homar.

– Ai avut o viaţă aşa interesantă, zic. A mea a fost atât de... plictisitoare.

– Nu ştiu ce să zic, spune el, în timp ce linge uleiul de pe degete. Eşti aici, pe plaja ta privată, mănânci un crustaceu care acum câteva ore îşi vedea de treaba lui într-un recif. Mie îmi pare doar că partea interesantă a vieţii tale a început la un alt moment faţă de a mea.

– Sora mea mi-a spus că sunt egoistă pentru că fac asta.

– Îmi aduce aminte de sora mea cea mai mare, Claire, continuă el. Viziunea ei despre lume e foarte îngustă, nu se extinde cu mult dincolo de peninsula Dingle. Mă iubeşte mult, dar e de părere că navigatul nu e o meserie propriu-zisă şi, aparent, crede că am parte mai mult de nenorociri decât de distracţie. Îmi priveşte alegerile prin propriii ochi şi a ajuns la concluzia că ceea ce fac e greşit în loc să înţeleagă că am şi eu ochi cu care să văd.

Mi se opreşte respiraţia când îmi dau seama că Keane Sullivan este bărbatul la care aspira Ben să devină. Şi-a plănuit o aventură pe care nu a avut intenţia să o întreprindă, şi-a imaginat o viaţă pe care nu a avut intenţia să o trăiască. În schimb, a ales să se lase dus de valul pastilelor şi

al tequilei. Iar eu fac călătoria asta cu persoana care ar fi putut să fie Ben. Care ar fi trebuit să fie. Totul e aşa aiurea.

Un sunet spart îmi iese din gât. Mă clatin.

– Ăăă... am nevoie de... revin.

– Anna?

Mă îndepărtez de foc pe cât de repede îmi permite nisipul alunecos, fără să-i răspund lui Keane. Fără să mă uit în urmă. Mai aproape de marginea apei, nisipul este mai dur, mai dens sub tălpile mele, iar eu o iau la fugă. Insula e mică, iar plaja nu este nesfârşită. Alerg până când simt că mă ard plămânii. Focul a rămas undeva în depărtare. Mă prăbuşesc în nisip şi urlu. De furie. De durere.Pentru bărbatul pe care l-am pierdut. Pentru bărbatul care n-o să fie niciodată. Urlu până când mă usturǎ gâtul şi rămân fără voce.

– Te urăsc!

Îi mai spusesem asta şi înainte memoriei lui Ben, însă de data asta nu am lăsat vina să mă facă să-mi retrag cuvintele.

– Să te ia naiba pentru că m-ai lăsat! Să te ia naiba pentru că ai murit!

Etapele durerii nu sunt lineare. Sunt aleatorii şi imprevizibile, regresând până când ajungi din nou să jeleşti. Negociasem cu un univers care nu mă asculta. Am plâns până la epuizare. M-am agăţat de ideea că nu pot trăi fără Ben Braithwaite, dar, îngenunchind aici pe nisipul unei plaje aflate la şase sute de kilometri de casă, îmi spune că pot, iar asta mă înspăimântă.

Un loc de popas (14)

Keane adormise deja când m-am întors. Focul a devenit acum o grămadă de tăciuni aprinşi, iar resturile festinului nostru cu homari au dispărut. Am fost plecată mai mult decât aş fi crezut. Mă strecor în cortul care ar trebui să fie mărimea potrivită pentru două persoane, însă acum îmi pare mic.

– Hei, zice Keane.

Se întinde şi cască. Îşi mută braţul ca să-mi facă loc lângă el. Furia care aproape mi se domolise se aprinde din nou, dând naştere impulsului de a mă arunca pe el. De a-l săruta. De a i-o trage. De a-l folosi. Şi nu ca să-mi alin durerea singurătăţii, ci ca să mă răzbun pe amintirea lui Ben. Doar că asta n-a funcţionat în Bimini. Şi nu Ben ar trebui să aibă de-a face cu urmările, ci eu şi Keane am fi cei care ar rămâne cu cicatrice.

– Sunt o epavă afurisită!

– Nu am zis nimic, răspunde Keane. M-am gândit doar că ţi-ar prinde bine un loc de popas.

Aşa că poposesc, întinzându-mă lângă el, cu capul pe umărul lui, în timp ce el mă cuprinde în braţe. E ceva la Keane Sullivan care mă face să mă cuibăresc la pieptul lui şi să stau acolo, în siguranţă şi la căldură, dar mi-e teamă să mă mişc ca să nu creadă că aş vrea ceva mai mult de la el. Închid ochii, gândindu-mă, în schimb, la cât de departe se propagă sunetul. Cât de mult a auzit Keane?

– Îmi pare rău că am plecat. Eu...

– Nu-mi datorezi nici o explicaţie.

– Vrei să-mi spui ceva?

– Ce anume?

– Orice. Doar să-mi vorbeşti până adorm.

Pieptul îi tremură sub obrazul meu. Râde. Tricoul lui e moale, iar degetele lui se simt calde pe pielea mea.

– N-ar trebui să dureze mult.

Închid ochii, iar el începe să-mi povestească cum i-a ales mama lui numele de la ceremonia de confirmare, fiindcă nu avea încredere să-l lase să şi-l aleagă singur.

– Sincer să fiu, spune el, pe atunci eram sub influenţa rapului american, aşa că sugestia mea de a adopta numele de Tupac nu a fost primită prea bine.

Sunt prea obosită să râd, dar zâmbesc.

– Şi ce nume ţi-a dat?

– Aloysius.

– Groaznic.

– Este. Mi-a ucis cariera de rapper înainte să...

– Keane?

– Da?

– Mulţumesc.

Îşi lipeşte buzele de creştetul meu.

– Dormi, Anna.

Bătăile inimii mele încetinesc, iar eu îmi îndrept atenţia asupra bătăii inimii lui, în vreme ce totul din jurul meu se linişteşte. Mă trezesc mai târziu, cuibărită încă lângă el, cu braţul petrecut peste pieptul lui. Ar trebui să-i dau drumul, dar n-o fac.

– Eşti treaz? şoptesc eu.

– Nu.

Râd şi mă ridic în capul oaselor. Orizontul e auriu, iar cerul este de un albastru-deschis când desfac fermoarul cortului ca să privesc răsăritul.

– Ai dormit ceva?

Keane se ridică, îşi scutură braţul, îşi mişcă degetele ca să le trezească din nou la viaţă. Razele soarelui se joacă în aerul din jurul lui.

– Puţin.

– Te rog, spune-mi că n-am sforăit.

– Nu, zice el. Doar că n-am vrut să mă mişc ca să nu te trezesc.

– Ai stat treaz toată noaptea ca să... Îmi frec faţa cu mâna şi clipesc ca să alung lacrimile. Poţi fi mai drăguţ de atât?

Nu spune nimic, iar când eu îi arunc pe furiş o privire cu coada ochiului, gura lui pare să se lupte cu ea însăşi. Îmi întorc privirea. El îşi drege glasul.

– De fapt, aş putea.

Cortul pare încă şi mai mic. Trei ani cu Ben nu m-au făcut invizibilă. Recunosc atracţia acolo unde este şi înţeleg şi ce a spus Keane. Doar că nu ştiu ce să fac în privinţa asta. Au trecut zece luni şi... Inima mi se strânge când îmi dau seama că am pierdut noţiunea timpului.

– Nu ştiu în ceea ce te priveşte, zic strecurându-mă afară din cort, dar mie mi-ar prinde bine nişte cafea – şi ceva la micul dejun.

– Micul dejun, repetă el. Corect.

Strângem cortul, dar, pe când ne îndepărtăm în tăcere cu barca de plajă, echilibrul nostru dispare.

Când vine momentul plecării, Keane ridică ancora şi mă ghidează afară din port. Încă mi-e frică, dar mă concentrez numai pe canalul din faţa mea şi mă încred în sunetul vocii lui. Schimb cursul doar dacă el îmi strigă să fac asta. Traversăm strâmtoarea fără vreun alt incident. Apusul roşu de noaptea trecută chiar a fost un semn bun: este o zi superbă pentru navigat. Ne aşteaptă un drum lin în direcţia vântului care ne va aduce şi mai aproape de insulele Turks şi Caicos.

– Deci care e planul? întreabă Keane de la cârmă.

E încă devreme, aşa că stau cu el, cu atlasul lui Ben deschis pe genunchi. Insula San Salvador este considerată a fi locul unde Cristofor Columb a pus prima oară piciorul pe uscat în emisfera de vest, dar, conform notiţei scrise de Ben pe marginea hârtiei, Mayaguana ar putea fi adevăratul loc de debarcare.

– Îmi dau seama de ce voia Ben să meargă acolo.

Keane nu-şi spune părerea.

– Pare destul de pustiu, zic. Seamănă cu Samana.

Cu buzele strânse, Keane se mulţumeşte să încuviinţeze din cap.

– Este evident că ai ceva de spus, aşa că spune!

– Mayaguana este foarte slab dezvoltată, începe el. Cât despre Cristofor Columb? A abuzat populaţia indigenă, i-a contaminat cu o mulţime de boli mortale şi a pavat calea către comerţul transatlantic cu sclavi.

Călătoria asta nu e cum m-am aşteptat eu. Totul e diferit.

– Spui că ar trebui să mergem direct la Providenciales?

– Nu spun nimic. Dar, dacă aş face-o, asta aş spune, da.

Pun deoparte atlasul şi râd.

– În regulă. La naiba cu Cristofor Columb! Mergem la Turks şi Caicos.

– Treci la cârma!

Preiau timona, iar el dispare în cabină. Se întoarce cu un *spinnaker*, o velă pe care eu şi Ben nu o folosiserăm niciodată. Se duce pe puntea din faţă şi leagă pânza de şina laterală. Pe măsură ce se mişcă, este evident că Keane a mai făcut asta de o sută de ori – poate chiar de o mie – şi mă întristează să gândesc că oamenii care cândva îl preţuiseră consideră acum proteza lui drept un handicap. Vela scrâşneşte de parcă ar fi hârtie înălţându-se şi fluturând în vânt, etalându-şi culorile vii, primare, pe fundalul alb.

– O ţinem drept înainte în direcţia vântului, anunţă Keane, strângând trinca şi scurtând vela *spinnaker.*

Burta velei se umple cu aer, iar barca ţâşneşte. Prinde viteză şi mai mare. Pare că zburăm.

– Nu-ţi voi cere să faci asta, spune, preluând cârma. Decât dacă vrei să înveţi.

Mă dau la o parte ca să-i fac loc.

– Nu ştiu.

Vela mare şi colorată flutură în vânt, cu marginile curbate şi umflate.

– Posibil.

Orele trec aşa cum au trecut şi cu ocazia altor drumuri, greu şi încet, în ciuda celor şapte noduri pe oră cu care se deplasează barca, iar noi ne umplem timpul cum putem. Poate fi romantic să navighezi. Poate fi palpitant. Dar poate fi şi extrem de plictisitor. Găsesc pachetul de cărţi şi ne jucăm câteva runde de război. Când ne plictisim de cărţi, aduc cutia cu Scrabble şi ne contrazicem în privinţa cuvântului *a o buli.*

– În Irlanda îl folosim, spune Keane. Înseamnă să o dai în bară, de obicei atunci când eşti incompetent.

– Nu suntem în Irlanda.

– Dar nu mai suntem nici în America şi am impresia că, dacă ai fi făcut tu un cuvânt de douăzeci şi două de puncte pe care să le triplezi, nu te-ai mai contrazice.

– Nu, aş câştiga.

Umerii i se scutură de râs atât de tare, încât încep şi eu să râd. Când îmi recapăt într-un final suflul, zic:

– Am o întrebare.

– Întreabă.

– Ai casă? Adică un apartament sau un loc undeva în lumea asta unde îţi ţii lucrurile?

– Nu am glumit când am spus că plec la drum cu tot ce deţin, răspunde el. Presupun că rezidenţa mea e în Tralee cu ai mei, dar sunt un vagabond. Un *chemineau*, dacă preferi.

– Asta înseamnă?

El încuviinţează din cap.

– Da, l-am căutat în dicţionar.

– Nu te simţi singur uneori?

Keane rămâne tăcut câteva secunde, apoi spune:

– Ba da, mai ales când mă întorc acasă, în Irlanda, şi îmi văd fraţii cu familiile lor. Mă întreb atunci dacă nu ratez ceva. Ajustează lungimea velei şi adaugă: Dar e destul de uşor să găseşti companie, mai ales pentru un vagabond aşa chipeş ca mine. Se uită la ceas: Mai ai încă o oră până îţi începe tura.

Nu am nimic de făcut, dar mă simt de parcă am fost dată afară. Cobor în cabină, îmi iau pătura din patul lui Keane şi mă urc în al meu. Odată întinsă în el, vântul şi valurile mă trimit direct la somn.

*

– Anna!

Vocea lui Keane pătrunde până în creierul meu adormit. E timpul să mă trezesc, dar nu sunt pregătită încă. După o noapte lungă de navigat, pare c-am dormit doar câteva minute.

– Anna! Vorbeşte în şoaptă, tonului lui serios mă face să mă ridic în capul oaselor. Vino! Trebuie să vezi ceva.

Urc pe punte şi mă aştept să văd delfini sau ţestoase de mare, doar că suntem urmăriţi de un mic grup de balene cu cocoaşă. Keane întoarce barca în direcţia vântului şi o opreşte. Balenele ies la suprafaţă la doar câţiva metri de barcă. Un cap mare şi plin de scoici incrustate se ridică din apă şi scuipă afară aerul prin fosa nazală, împroşcându-ne cu stropi fini şi săraţi ca o perdea de ceaţă.

– Doamne Dumnezeule!

Balena zăboveşte în loc şi ne urmăreşte cu privirea până când se scufundă înapoi în apă. Ne ducem pe puntea din faţă şi ne aşezăm pe balustradă, în timp ce barca pluteşte singură. Trupurile mari şi întunecate se arcuiesc pe sub apă, aripile lor dorsale apărând şi dispărând. Balena uriaşă se apropie de barcă, răsucindu-se pe o parte şi lăsând la vedere burta albă şi lungile înotătoare pectorale.

– Cred că se dă mare.

Nu ştiu de ce vorbesc în şoaptă, dar nu se aud alte sunete decât plescăitul trupurilor lor masive, iar momentul pare prea solemn pentru a-l strica.

– Cred că ai dreptate.

– Este cel mai uimitor lucru pe care l-am văzut vreodată! zic şi îmi şterg o lacrimă cu dosul palmei.

– Am un prieten care a trăit în Martinica o vreme.

Apreciez că şi Keane vorbeşte tot în şoaptă.

– Acum câţiva ani, continuă el, stăteam amândoi pe plajă după ce făcuserăm surfing, când a trecut pe lângă noi un grup de patru balene cu cocoaşă. Îşi scoteau capul la suprafaţă şi dădeau din coadă plesnind apa. Era o privelişte spectaculoasă, dar nu se afla atât de aproape.

Două balene mai mici par să joace un joc – care dintre ele se apropie mai mult de barcă, înotând pe dedesubtul picioarelor noastre –, însă balena uriaşă nu se află pe nicăieri. Deodată, în depărtare, suprafaţa apei parcă explodează, iar balena uriaşă sare afară din ocean. Trupul imens i se prăbuşeşte înapoi şi împroaşcă o cantitate uriaşă de apă în toate direcţiile. Barca dansează pe valurile iscate de ea, însă nici unul dintre noi nu scoate o vorbă. Şi nici n-am şti ce să spunem. Privim fascinaţi. Chiar şi după ce balenele se îndepărtează, lăsăm barca în voia ei.

– Aş fi vrut...

Mă opresc din a-i rosti numele lui Ben şi mă simt contrariată. Încă aş fi vrut să fie şi el aici, însă experienţa a fost perfectă şi fără el. Ne-a aparţinut nouă – mie şi lui Keane – şi nici o dorinţă din lume nu l-ar fi putut face pe Ben să fie aici.

– Aş fi vrut să mai fi stat puţin.

– Putem să mai stăm, spune Keane. Să vedem dacă se mai întorc.

Scutur din cap.

– N-ar putea fi mai impresionant decât a fost.

Strânge vela *spinnaker* şi desface trinca, în timp ce eu aduc barca pe cursul dinspre Providenciales. Încă suntem la vreo patru ore depărtare de insulă, dar suntem în linie dreaptă.

– Mă duc să dorm puţin, spune el. După ce mă trezesc, pregătesc micul dejun, bine?

– Sună grozav. Mulţumesc că nu m-ai lăsat să ratez balenele.

– N-ar fi fost nici pe departe la fel de bine dacă nu le-aş fi văzut cu tine.

O nouă Anna (15)

Providenciales vine cu un doc şi duşuri adevărate. Şi ne oferă o pauză de la navigat. Uscat pentru picioarele care au uitat să meargă. Mă îndrept spre Oficiul Portuar pentru o nouă rundă de hârţogăraie, iar contul meu bancar se micşorează încă puţin după ce plătesc taxa vamală şi pe cea pentru două zile de andocare. Când mă întorc, Keane ridică pavilionul insulelor Turks şi Caicos şi suntem în regulă. Eu mătur destul nisip din cabină cât să acopăr o mică plajă. Strâng rufele de spălat. Ale lui Keane se simt şi miros diferit de ale mele, dar încerc să nu-mi las creierul să facă mare caz din faptul că ne spălăm rufele împreună.

– Doar ce ai ajuns la Provo?

Cealaltă persoană din spălătorie este o femeie mai în vârstă cu păr creţ şi roşu, care începe să albească, şi cu sandale sport. Îmi adresează un zâmbet prietenos.

– Cum îţi dai seama?

– Grămadă mare de rufe te-a dat de gol, spune ea. Ăsta e primul lucru pe care îl facem când ajungem într-un port nou. Eu sunt Corrine.

– Anna.

– Eu şi soţul meu, Gordon, suntem pe iahtul Island Packet care nu-i departe de aici, spune ea. Se numeşte *Patience*.

Mereu sunt surprinsă de cât de repede te invită proprietarii de barcă în vieţile lor, de parcă a avea una te face membru al unei societăţi secrete. Ori poate că zilele petrecute pe mare te fac să-ţi doreşti contact uman. Oricum, Corrine mai are puţin şi îmi dă şi parola de la e-mail.

– Noi suntem din Ontario, Canada.

– Eu am venit cu un Alberg, îi zic.

Acest lucru o lansează într-o poveste despre cum prima barcă a soţului ei era tot un Alberg, însă deviază de la subiect şi-mi spune că au fost

iubiţi în liceu, apoi s-au căsătorit fiecare cu altcineva, dar că au reluat legătura după ce soţii lor au murit.

– Ne-am căsătorit, am ieşit la pensie, am cumpărat barca, iar acum locuim la bordul ei, îşi continuă povestirea.

În acest timp, Keane intră în spălătorie, cu părul umed şi ţepos şi cu barba aranjată.

Se oferă să stea lângă maşina de spălat, aşa încât să pot face şi eu un duş. I-o prezint pe Corrine, care o ia de la capăt cu discursul introductiv. Keane se pricepe la asta mult mai bine decât mine. Nu doar că are nişte maniere impecabile, ci şi un real interes faţă de alţi oameni. Keane creează conexiuni. Data viitoare când Corrine se va întâlni cu altcineva, cel mai probabil va avea o poveste despre un tânăr şi amabil irlandez pe care l-a întâlnit în Provo.

Mă strecor afară pe neobservate şi mă îndrept spre duş, unde îmi dau jos toată sarea de pe corp. Samana m-a terminat. Am lepădat o piele în formă de fată pe plajă în noaptea aceea, iar pe când şterg vaporii de apă de pe oglindă, iese la iveală noua Anna. Bronzată. Cu părul decolorat de la soare. Nefamiliară şi totuşi recognoscibilă. Arată mai sănătoasă şi, poate, mai fericită.

Mă îmbrac cu o fustă roz cu picăţele albe şi cu un maiou bleumarin. Mă machiez. Şterg jumătate. Când mă întorc la spălătorie, Keane deja împătureşte hainele, iar Corrine nu mai e pe nicăieri.

– Ai câştigat încă un membru pentru fan clubul lui Keane Sullivan?

Încep să scotocesc prin grămada de haine după chiloţii mei. Nu-l pot lăsa să îi împăturească cu găurile, petele de menstruaţie şi firele care atârnă din ei.

El râde.

– Am fost invitaţi la cină mâine-seară.

– Fireşte.

– Arăţi foarte drăguţ!

Îmi face complimentul cu ochii la cămaşa pe care o împătureşte, însă gâtul i se înroşeşte tot. Simt cum mi se înfierbântă faţa. Pare o scenă desprinsă din balul bobocilor. Sinceritatea lui este mult mai potentă decât şarmul lui obişnuit.

– Mulţumesc.

Îşi drege vocea.

– Va trebui să luăm un taxi ca să ajungem în oraş. Sun eu.

Debarcaderul nostru este în partea sudică şi stâncoasă a insulei, foarte diferită de plajele din nord care se întind ca o îmbrăţişare aurie cuprinzând Atlanticul. Staţiunile şi vilele sunt de lux. Acestea sunt locurile unde vedetele sunt surprinse giugiulindu-se în ocean.

Eu şi Keane nu ne îndreptăm spre un astfel de loc scump. Fără piscine infinite şi fără balcoane private. Destinaţia noastră este supermarketul IGA, de unde să ne aprovizionăm cu mâncare uşor de preparat pentru marea traversare, în caz că ne prinde vremea rea. Supe instant şi paste la conservă. Mezeluri şi conserve de ton. Brânză şi biscuiţi săraţi.

În drumul nostru spre debarcader, taxiul este prins în trafic tocmai când trecem pe lângă un mic magazine cu jeepuri de închiriat. Keane deschide brusc portiera.

– Mă duc să închiriez un Jeep.

Înainte să apuc să zic ceva, sare din maşină, iar taxiul se pune în mişcare, lăsându-l în urmă. Descarc cumpărăturile din portbagaj, când Keane se opreşte în dreptul meu într-un Jeep galben, decapotabil.

– Vrei s-o iei la o tură?

– Sigur.

– Mă gândeam că aş putea lăcui tecul, aşa că, dacă vrei să explorezi puţin insula pe cont propriu...

Vocea i se pierde, în timp ce se scarpină în cap, părând puţin stânjenit.

– Ăsta este un eufemism pentru masturbare?

Keane râde.

– Ar putea fi, dar nu e. Ce încerc să spun este că nu vreau să te simţi obligată să stai cu mine dacă preferi să faci altceva în schimb. Băncilor de tec din carlingă le-ar prinde bine o mână de lac, aşa că sunt bucuros să mă ocup de asta.

– Atunci îţi accept oferta.

Descărcăm cumpărăturile şi îmi pun în buzunarul fustei buletinul şi nişte bani, după care îmi prind părul într-o coadă de cal. Keane îmi dă o carte de vizită cu numărul lui de telefon.

– În caz că ai nevoie să fii scoasă pe cauţiune.

Cum nu am mai condus niciodată pe partea stângă a drumului, parcurg primul kilometru aşteptându-mă să se întâmple o coliziune frontală. Când ajung în dreptul sensului giratoriu, stau prea mult, temându-mă să intru în cerc. Maşina din spatele meu mă claxonează nerăbdătoare, după care mă depăşeşte. În cele din urmă, îmi fac curaj şi o iau pe ieşirea care

mă scoate pe şoseaua principală. Merg până când dau de un drum mai mic care se întinde de-a lungul coastei Atlanticului – o versiune mai rustică a şoselei A1A de acasă – şi mă opresc în faţa unui restaurant de pe malul apei, numit Conch Shack.

Pe plajă, câţiva locuitori ai insulei curăţă scoici, mirosul de peşte prăjit umplând aerul. Locul e ticsit, şi afară, şi înăuntru, una-două carafe cu rom decorând aproape fiecare masă de picnic de pe plajă.

Mă pun pe un scaun liber de la capătul micului bar şi comand o bere de la barmanul pe nume Leon, simţindu-mă puţin vinovată fiindcă şi lui Keane i-ar fi plăcut locul ăsta. Mă simt încă şi mai prost când îmi dau seama că m-am gândit la el mai întâi, nu la Ben. Însă Keane mi-a fost în permanenţă alături de mai bine de o săptămână şi cumva mă simt aiurea să fiu undeva fără el.

Pe când urmăresc oamenii din jur cu privirea, femeia care stă lângă mine îşi întinde mâna stângă ca să-şi admire verigheta. E cam de vârsta mea. Şi proaspăt căsătorită. Degetul meu mare se duce automat la inelar ca să aşeze inelul, dar acesta nu e acolo.

Inelul meu de logodnă era o moştenire de familie pe care Ben mi l-a dat într-o joi seară obişnuită, în timp ce ne uitam la TV.

– E o mică plajă retrasă în Trinidad care se numeşte Scotland Bay, a spus el din celălalt capăt al canapelei. Aproape terminase ruta de-a lungul Caraibelor, iar acum lucra la ultima hartă. Mă gândeam că, dacă vom putea parcurge întreg traseul fără să-ţi vină să mă omori... poate am putea să ne căsătorim pe plaja aia.

M-am prefăcut că m-a întrerupt, deşi îmi plăcea la nebunie ideea de a ne căsători pe o plajă izolată de pe o insulă tropicală.

– Da, cred că da.

– Hei! Mi-a smuls telecomanda din mână şi mi-a pus în loc o cutiuţă mică învelită în catifea albastră. Era veche, iar catifeaua se rosese pe la colţuri. Încerc să te cer în căsătorie aici.

La prima noastră întâlnire – cea de la far – întinsese o pătură pe nisip. Pe când stăteam întinşi pe spate, privind stelele, mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Am râs, pentru că ne ştiam de trei zile, dar am zis da.

– M-ai mai cerut o dată, i-am reamintit eu. Şi am zis deja da.

– Da, dar acum vorbesc serios.

– Vrei să spui că atunci nu erai serios?

I-am dat un ghiont cu cotul, după care am deschis cutia şi am văzut un inel – un safir înconjurat de diamante micuţe albe şi albastru-deschis. Am scos un mic sunet de uimire. Nu mă gândisem niciodată la inelul perfect de logodnă, însă iată-l.

Ben a scos inelul din cutiuţă şi mi l-a pus pe deget. Înainte să mă sărute, mi-a zis:

– Am fost serios şi atunci. Şi acum. Întotdeauna.

Mă uit acum la mâna mea goală. Părinţii lui Ben au luat înapoi inelul după ce Ben a murit. Aparţinea familiei Braithwaite, aşa mi-a spus avocatul lor, iar în testamentul lui Ben nu era nimic care să conteste asta. Iar mie nu-mi mai rămăsese decât o urmă de piele albă pe mâna bronzată, pe degetul unde obişnuia să fie inelul.

La naiba cu asta! N-o să stau aici să mă simt oribil. După zece luni în care m-am izolat de prietenii mei binevoitori şi de familie, m-am cam săturat să fiu singură. Îi fac semn barmanului.

– Hei, Leon! strig eu. Vreau să fac ceva distractiv în după-amiaza asta. Ceva neconvenţional. Ceva îndrăzneţ.

– Ştiu locul potrivit, spune el, luând un şerveţel şi explicând în timp ce desenează o hartă. Se numeşte Osprey Rock şi e destul de izolat, aşa că trebuie să ai grijă. Ai maşină?

– Da, un Jeep.

– Bun. Drumul este foarte prost, spune el. O să găseşti acolo o peşteră pe care piraţii o foloseau drept ascunzătoare, iar dacă te simţi curajoasă, poţi sări de pe stâncă la Split Rock, deşi nu recomand să faci asta singură.

– E perfect, mulţumesc!

În drum spre Jeep, îi scriu lui Keane.

O să ai nevoie de: prosoape, şort, piciorul rezistent la apă, mâncare, băutură. Ajung în cincisprezece minute.

Deja al meu (16)

Indicaţiile lui Leon ne duc pe un drum de pământ plin de gropi, lăsând în urmă podişuri de sare şi vegetaţie mărăcinoasă care ne face să părem de-a dreptul pierduţi.

– Anna, trebuie să-mi spui unde mergem, zice Keane. Dacă este periculos pentru un om cu dizabilităţi ca mine? E lipsit de responsabilitate din partea ta să nu-mi spui.

Încearcă să mă facă să-i spun unde ne ducem încă de când m-am întors pe debarcader şi i-am zis că mergem undeva la răcoare. Râd.

– O să poţi face asta, crede-mă.

După vreo opt sau zece kilometri, când simt că suntem cât mai departe de civilizaţie posibil, ajungem la o parcare prăfuită de lângă o plajă mică. Mă uit la Keane, care zâmbeşte larg.

– O, arată bine!

– O să arate şi mai bine!

Ne încuiem lucrurile de valoare în torpedou şi pornim de-a lungul plajei până la faleza marcată de Leon pe harta-şerveţel. Pe când mergem, observ un câine mic, alb cu maro, stând pe nisip. Nu mai e nimeni altcineva pe plajă – nici picior de om pe o rază de kilometri –, aşa că mă întreb dacă nu cumva câinele s-a pierdut. Se ridică şi dă din coadă în timp ce trece pe lângă noi, însă nu ne urmează.

Urcăm pe o potecă mărginită de cactuşi şi alte plante cu ţepi care se împing cu încăpăţânare printre crăpăturile pietrelor, până când ajungem la un şir de găuri în pământ, una dintre ele având o scară din lemn care duce jos în interiorul stâncii.

– Deci, potrivit barmanului meu, piraţii au folosit peştera asta drept ascunzătoare, îi zic lui Keane.

– Anna, uite! exclamă el.

Arată către o piatră pe care sunt gravate cuvintele VASUL ST. LOUIS ARS PE MARE 1842, primul S fiind şters de timp şi de vreme. Mai sunt şi alte pietre cu nume de oameni, date şi nume de vase pe ele, unele datând de la sfârşitul anilor 1700. Cele mai multe cuvinte erau prea şterse ca să mai poată fi citite.

– Mă întreb dacă *St. Louis* a fost capturat de piraţi pe drum sau dacă a acostat aici, zic.

– E posibil, răspunde Keane. Poate că, după ce au prădat vasul, i-au dat foc. Sau poate a fost deviat de la curs din cauza unei furtuni şi a fost lovit de un fulger. Dar gravurile astea... parcă sunt graffiti. Sau ca nişte drepturi de-ale piraţilor de a se lăuda. E genial!

Coborâm scara înăuntrul peşterii. Soarele e sus pe cer, inundând spaţiul în lumina lui. Gura peşterii dă spre o alta, mai mică şi acoperită. În secolele optsprezece şi nouăsprezece, peştera se pierdea în peisajul stâncos de coastă, făcând-o practic invizibilă. Întindem o pătură pe jos, unde mâncăm nişte sendvişuri şi bem Red Stripe. Apoi facem zeci de poze cu telefonul, înainte să înşfac un băţ adus de ape de pe jos şi să-l îndrept spre gâtul lui Keane, ca pe o sabie.

– Dă-mi toate comorile sau îţi tai beregata!

El îşi vâră mâna în buzunarul pantalonilor de unde scoate o monedă de un cent cu o harpă pe faţă şi cu o pasăre celtică pe spate.

– Un penny irlandez din anul naşterii mele, spune el, punându-mi-l în palmă. A călătorit prin toată lumea alături de mine.

– Mai bine l-ai păstra, zic eu, întinzându-i înapoi moneda. S-ar putea să-ţi aducă noroc.

– Ai fi un pirat groaznic, zice Keane, dar pune moneda înapoi în buzunar şi zâmbeşte de parcă s-ar bucura că i-a fost returnată. Să fiu al naibii, locul ăsta e fantastic!

– O să fie şi mai şi!

– Ai mai zis asta.

– Ştiu, rostesc, împungându-l uşor între umeri cu băţul. Urcă înapoi pe scară!

Ne lăsăm hainele în peşteră, ne urcăm în vârful stâncii şi urmăm poteca plină de mărăciniş până în vârf. Separată de faleză se înalţă o coloană de piatră cu un cuib de vulturi în vârf. Ne aflăm pe marginea stâncii. Până jos sunt cam cincisprezece metri, o cădere în linie dreaptă până în apa limpede şi turcoaz. În depărtare, velierele se îndreaptă spre

Puerto Rico – sau poate spre Republica Dominicană –, iar zâmbetul lui Keane este de-a dreptul radiant.

– Locul ăsta îmi aduce aminte de cel al prietenului meu din Martinica.

– Vrei să sari?

Nu credeam că e posibil să zâmbească încă şi mai larg, dar, aparent, o face.

– Eşti sigură?

– Nu, dar... da.

Râde.

– La trei?

– Unu... doi... trei...

Vântul trece în goană pe lângă mine în cădere. Îmi ţin corpul drept ca un ac. În ceea ce priveşte săritura, nu este nemaivăzut de îndrăzneaţă, însă distanţa dintre stâncă şi apă pare o veşnicie. Picioarele sunt cele care-mi ating primele apa, iar forţa impactului îmi împinge chiloţii drept în fund. Tai apa, suficient de adânc cât să ating cu degetele de la picioare fundul nisipos, şi simt presiunea adâncimii în cap. Mă ridic înspre pata luminoasă. Keane calcă apa când mă ridic la suprafaţă.

– Cum a fost?

– Înfricoşător şi uimitor.

El dă din cap.

– Mulţumesc că m-ai adus aici, Anna.

– Mulţumesc că ai venit cu mine, zic. Aici... şi în călătoria asta. Poate aş fi reuşit şi singură să o duc la bun sfârşit, dar e mai bine alături de cineva.

Înotăm până la peştera piraţilor, unde ne întindem pe spate pe nisip şi urmărim cu privirea norii pufoşi care plutesc pe deasupra. Simt căldura soarelui pe piele şi nu-mi amintesc ultima oară când m-am simţit atât de mulţumită.

– Pot să te întreb ceva?

– Orice, răspunde Keane.

– Ce, ăăă... ce s-a întâmplat cu piciorul tău?

– Eram în Saint Barths pentru regata de Anul Nou, începe el. Era o cursă rapidă în jurul insulei, puţină distracţie. Nimic serios. Am terminat pe primul loc, iar proprietarul bărcii a luat echipajul la o băută să sărbătorim. În faţa barului, mi-am dat seama că trecuse de miezul nopţii în Irlanda, aşa că m-am oprit să dau un telefon acasă şi să le urez alor mei de bine. Stăteam în drum între două maşini parcate, când un Mercedes a

venit de după colţ şi a lovit prima maşină. Pe mine m-a prins între barele lor de protecţie. Piciorul stâng s-a rupt, cel drept s-a făcut praf.

– O, Doamne, ce oribil!

– M-am trezit într-un spital din Miami, unde doctorii mi-au spus că vor trebui să-mi amputeze piciorul drept, continuă Keane. Dar ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că vorbeam cu mama la telefon şi eram prea îngrijorat în privinţa ei ca să înţeleg ce-mi spuneau doctorii.

Povestea lui îmi aminteşte de momentul când am venit acasă de la lucru şi l-am găsit pe Ben zăcând pe podeaua din bucătărie. Nu pastilele luate cu tequila l-au ucis. S-a înecat în propria vomă. Când l-am văzut, am leşinat, iar când mi-am venit în fire, eram convinsă că nu fusese decât un coşmar şi m-am simţit uşurată că Ben nu era, de fapt, mort, până când l-am văzut a doua oară.

– Anna, eşti bine?

Lacrimile şi mucii îmi curg pe obraji. Îmi şterg faţa cu mâna şi râd uşor.

– Normal că-ţi făceai griji pentru mama ta mai mult decât pentru picior.

– A auzit totul în timp ce se întâmpla.

– Nu trebuie să-mi explici, zic, întorcându-mă pe o parte ca să-l privesc. Mi-am dat seama ce fel de om eşti.

Când se întoarce şi el înspre mine, suntem atât de aproape, încât nu trebuie decât să mă întind puţin înainte ca să-l sărut. Are ochii negri şi impenetrabili. Îşi linge buza de jos. Mă aplec şi aproape că pot auzi valul de sânge care-mi inundă capul. Aproape că-mi pot auzi bătăile inimii.

– Anna.

Îşi ridică mâna şi îmi atinge obrazul, trecându-şi degetul mare peste buzele mele.

– Aşteaptă! Eu clipesc, confuză. Nu trebuie să...

– O, ba da, spune el. Iisuse, n-ai idee. Dar înainte s-o apuci pe drumul ăsta, trebuie să ştii sigur ce-ţi doreşti. Dacă poate fi oricine, atunci va trebui să găseşti pe altcineva.

El îmi cuprinde tandru faţa cu mâna şi mă mir că nu i-a luat foc la câtă ruşine îmi pompează acum prin vene. Mă dau înapoi şi mă ridic.

– Durerea ta e încă prea evidentă, spune Keane. Cu două zile în urmă, la Samana, îl jeleai pe Ben. Şi nici nu-mi dau seama dacă acum plângi pentru el sau pentru mine. Nu te aştepta să fiu pansament în locul unei fantome. N-am să fac asta.

Simţindu-mă ca o neghioabă absolută, mă retrag până la pietrele dinăuntrul peşterii. Îmi trag fusta pe mine, când aud un lătrat puternic venind de deasupra. Apoi încă unul. Ridic privirea şi văd câinele uitându-se în jos prin gaură. Latră din nou, de data asta cu mai multă disperare.

– Vrei să cobori? îi zic, urcând pe scară.

Câinele nu are zgardă, dar este femelă. Are ochi căprui şi luminoşi şi mă lasă să o duc în braţe până în peşteră. Mă aşez turceşte pe jos, iar ea îmi sare în poală şi se relaxează de parcă aş fi perna ei personală.

– Anna...

Keane intră în peşteră, dar se opreşte brusc când vede câinele.

– Ce drăguţă e! zice, lăsându-se pe vine ca s-o scarpine între urechile maroniu-deschis. Arată ca un terier, deşi, cu picioarele astea scurte, ar putea fi pe jumătate Welsh Corgi. Aş zice că e un linge-blide.

– Un ce?

– Sunt mulţi maidanezi pe insule, spune el. Şi mulţi mănâncă de la localnicii care îi hrănesc cu ce le-a mai rămas prin oale.

– Linge-blide. Drăguţ.

– Da, dar e o problemă cu numărul lor.

– Locul ăsta e destul de izolat pentru un câine, zic eu. Crezi că ar trebui să-l ducem înapoi în oraş? Poate e pe acolo vreo organizaţie sau vreun adăpost.

– Cel puţin, sunt şanse mai mari să găsească ceva de mâncare.

Îmi pun bluza, apoi duc câinele în maşină. Keane mă urmează cu ce a mai rămas din picnicul nostru. Nu ar fi trebuit să încerc să-l sărut. Am fost deplasată. Însă ruşinea mea e prea aproape de suprafaţă ca să pot face altceva în afară de a mă preface că nu s-a întâmplat nimic.

Personalul de la centrul pentru salvarea câinilor vagabonzi se agită în jurul căţeluşei, mângâind-o pe cap şi încercând să-i găsească un nume, cu toate că nu sunt aşa dornici să o şi adopte.

– Avem atât de mulţi, spune o femeie care arată cam extenuată, cu o claie de păr negru şi creţ, şi care se prezintă drept dr. Suzette Brown. Sunteţi siguri că nu vreţi s-o păstraţi voi? Am putea s-o înregistrăm în sistem, să-i administrăm vaccinurile şi s-o sterilizăm, apoi să v-o dăm numaidecât. Am putea chiar să renunţăm la taxa de adopţie.

– Locuim pe-o barcă, spun.

Ea face un gest expeditiv din mână.

– O mulţime de oameni îşi ţin câinii pe bărci.

– Plecăm spre Antile peste o zi sau două, intervine şi Keane. Ar putea fi o trecere cam dificilă.

– Câinele va trebui să stea liniştit după operaţie, spune Suzette. Să fie legănat de valuri ar putea fi o modalitate bună de a se vindeca.

– Dar noi nu..., dau eu să zic.

Arăt când înspre mine, când înspre Keane, în încercarea de a-i spune doctorului veterinar că nu suntem un cuplu, însă Keane nu mai e lângă mine, ducându-se să inspecteze zgărzi şi jucării chiţăitoare.

– Ce aud, zice dr. Suzette, nu este că nu o vreţi.

Căţeluşa mi se cuibăreşte la piept, chiar deasupra inimii. Parcă mă şi văd venind acasă şi fiind întâmpinată de ea. Până acum, nu am reuşit deloc să mă văd mai departe de momentul prezent. Mă linge puţin în colţul gurii, de parcă ar zice: *Sunt deja a ta*. Îmi afund faţa în blăniţa scurtă din creştetul capului său.

– O vreau.

– N-o să regretaţi, spune Suzette, luând căţeluşa din braţele mele. Maidanezii sunt ce mai buni câini.

Aranjez să vin după câine – după câinele meu – în ziua următoare, iar Suzette se oferă ca unul dintre voluntari să descarce şi să completeze formularele pentru toate insulele din Caraibe.

– Eu o să semnez fişa medicală.

– Faceţi asta pentru mine?

Suzette ridică din umeri.

– E nevoie de timp şi de bani să ai grijă de câinii ăştia, mai ales dacă nu sunt adoptaţi imediat. O oră sau două pierdute pe hârţogăraie costă mult mai puţin decât o lună sau mai mult într-un adăpost.

– O să avem nevoie de o plasă de siguranţă, ca să poată merge pe punte, spune Keane când se întoarce cu braţele pline cu o zgardă verde din nailon şi o lesă asortată, un sac cu mâncare de câini, un pachet cu dulciuri şi o plasă cu mingi de tenis. Şi n-ar strica să aibă şi propria vestă de salvare.

– Poate ar trebui să-i dăm un nume mai întâi.

– Posibil să mă cam fi lăsat dus de val, fiindcă dintotdeauna mi-am dorit un câine, zice el. Sau să fiu în preajma unuia. Adică, e câinele tău.

– Am găsit-o împreună. Poate fi şi al tău.

– Perfect, spune el, deschizându-şi portofelul ca să plătească pentru cumpărături. Pentru că mă gândeam, de vreme ce am găsit-o într-o

peşteră a piraţilor, că ar trebui să aibă nume de pirat. Poate Gráinne – pronunţă *grawn-yeh* – după Gráinne O'Malley, regina-pirat din Connacht, pe care posibil s-o ştii drept Grace O'Malley. Dar e puţin cam complicat, deci poate ar trebui să-i spunem Queenie.

– Puteai să sugerezi asta de la bun început.

– Dar cum ţi se pare? întreabă, ieşind din clădire şi îndreptându-se către Jeep.

Nu prea mă împac cu ideea că a trebuit să-mi las câinele acolo.

– Îmi place mult!

În drum spre debarcader, eu şi Keane nu vorbim decât despre câine. Fără Queenie ca tampon, mă simt ridicol pentru că m-am dat la el, aşa că, odată întorşi pe barcă, mă retrag în cabină şi mă ascund în pat. Barca se mişcă atunci când Keane se duce să-şi spele piciorul şi să-şi clătească proteza, iar eu îmi repet în cap scena respingerii lui la infinit. De ce am încercat să-l sărut? Ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi lăsat? Rămân cu privirea aţintită prin tambuchiul deschis până când se întoarce.

– Îmi pare rău dacă te-am stânjenit, spune el încetişor, aplecându-se înspre deschizătură.

Eu mă prefac că dorm.

– Să stai atât de aproape de cineva şi să-ţi petreci fiecare clipă cu acea persoană poate avea un efect amplificator.

Continuă să vorbească, deci ştie că mă prefac.

– Într-o bună zi, se vor alinia planetele, spune Keane, iar tu nu te vei mai gândi la Ben. Iar următorul bărbat – oricare ar fi el – va fi al naibii de norocos să te aibă.

Podeaua scârţâie atunci când se îndepărtează, iar eu aud sunetul familiar al protezei pe care o dă jos, ca apoi să se bage în pat.

– Noapte bună, Anna! şopteşte cu un suspin.

Gândurile mele sunt vraişte. Oare are dreptate? De vină e apropierea asta fizică? Sufăr cumva de vreun soi de anti-sindrom Stockholm? Orice altă explicaţie trădează amintirea lui Ben şi este nedreaptă faţă de Keane. Iar eu nu-mi pot alunga teama mută că încercarea de a-l săruta nu a fost o greşeală.

Vine ploaia (17)

În timp ce mâncăm pizza de casă cu homar împreună cu Corrine şi Gordon la bordul vasului *Patience* începe să plouă. Mai întâi, cu picături uşoare pe punte, care se intensifică şi devin asemenea mişcărilor unui instrument de tatuat. Ne mutăm din carlinga acoperită în cabina lor. Labradorul negru al lui Gordon se ascunde de tunete în cabina de la pupă. Queenie – cu o pernă gonflabilă în jurul gâtului ca să nu-şi lingă copcile – se uită la mine nedumerită. Ieri zburda liberă prin preajmă, iar acum s-a trezit în mijlocul grupului nostru ciudat. Mă gândesc dacă am făcut ce trebuie, s-o luăm din singura casă pe care a cunoscut-o vreodată, dar mă linişteşte căldura trupuşorului ei când se lipeşte de mine.

Patru zile mai târziu, încă plouă – uneori o ceaţă fină pluteşte în aer, alteori plouă atât de tare, încât lumea întreagă pare făcută din nimic altceva decât din apă. Ideea de uscat pare o amintire îndepărtată. Ne petrecem cea mai mare parte a timpului încercând să rămânem uscaţi, încercând să nu o luăm razna. Keane citeşte câteva capitole din *Moby Dick* înainte să o declare ca fiind „un rahat absolut". Corrine ne învaţă cum să jucăm un joc de cărţi. Eu o învăţ pe Queenie să facă pipi pe un petic de covor dintr-un colţ al carlingii. Le trimit e-mailuri mamei şi Carlei, asigurându-le că sunt bine. Nu le zic că am un câine, căci cum aş putea să le explic dacă nici măcar eu nu înţeleg una ca asta?

Uneori îmi pare că încerc să vopsesc peste vechea mea viaţă şi mă simt vinovată că Ben nu este în nici una dintre culorile cele noi. Alteori mi-e atât de dor de el, încât îmi vine să împachetez şi să iau primul avion spre casă, ca şi cum m-ar aştepta la Fort Lauderdale. Ca şi cum nu absenţa lui este motivul pentru care mă aflu aici.

– Trebuie să luăm o decizie, spune Keane când stăm împreună în cabină.

Mâncăm din omleta şi homarul rămase de la a doua cină cu Corrine şi Gordon.

Astăzi este ultima zi a permisului de croazieră pentru Turks şi Caicos. Dacă am mai sta, aşteptând vremea perfectă, ar trebui să plătim încă trei sute de dolari. În ciuda ploii, am ajuns să mă simt destul de confortabil, poate chiar puţin leneşă. Mi-e groază de traversare. Dar nu sunt sigură că-mi permit s-o recunosc.

– Probabil că ploaia e pe sfârşite oricum, continuă Keane. Odată ce se va termina, ar trebui să avem vreme bună pentru tot restul călătoriei. Poate ar trebui să mai aşteptăm.

– Dar trebuie să ajungi la Puerto Rico, zic eu. Asta nu face decât să te încetinească.

– Sunt exact unde vreau să fiu, Anna.

Faţa mi se înfierbântă, dar nu am luxul de a sta să mă gândesc ce înseamnă. Nu când trebuie să hotărăsc ce e de făcut. Nu când, de fapt, deja ştiu. Avea dreptate în privinţa intimităţii care vine odată cu trăitul împreună pe o barcă. În două săptămâni, am aflat că sare pe toaletă la 4.00 a.m., mai ales dacă a băut prea mult. Şi că doarme profund pe spate. Dispoziţia unuia o influenţează pe a celuilalt. Împărţim mese, sarcini şi, acum, şi un câine. Uneori îl surprind privindu-mă, sentimentele lui, pure şi sincere, putându-i fi citite pe chip. Nu înţeleg de ce ar vrea o fată vraişte ca mine. Şi totuşi, în acele clipe, când dorul lui îl cheamă pe al meu, suntem mereu întrerupţi de gânduri despre Ben, amintindu-mi ce am pierdut.

– Dacă plecăm acum, traversarea va fi dură, reia Keane. Chiar şi în cele mai bune condiţii, călătoria asta este epuizantă. Pe o astfel de vreme, o să ajungi să-ţi doreşti să-ţi fi vândut sufletul diavolului.

– Ai destui bani să rămâi? întreb. Pentru că, dacă e să ajung până în Trinidad şi să mă întorc apoi spre casă, trebuie să fiu mai prevăzătoare.

– Aş putea plăti, da. Dar mi-ar afecta şi mie buzunarul.

– Mi-e frică de vreme.

– Atunci, hai să mai aşteptăm, propune Keane. Împărţim costurile şi stăm până când se iveşte o portiţă de scăpare.

Queenie sare pe banca din carlingă şi îşi întoarce ochii plini spre el. Îl face să dea lăbuţa cu ea – o lucrare în curs de desfăşurare – înainte să primească puţin homar. Apoi ridică privirea la mine.

– Deci ce crezi?

– Pot să te întreb ceva?

– Orice.

– Crezi că m-aş descurca cu traversarea?

Nici nu clipeşte. Nici nu stă pe gânduri.

– Da.

– Atunci să mergem! zic. Suntem gata. Să mergem acum.

Întocmai ca o bună mamă-surogat ce a devenit, Corrine încearcă să ne facă să ne răzgândim în privinţa plecării. Gordon ascultă previziunile meteo şi ne sugerează să mai rămânem, adăugând că, dacă suntem hotărâţi să plecăm, să mergem doar până la Big Sand Cay şi să mai stăm acolo la ancoră peste noapte.

– Luaţi-o pe bucăţi! spune el. O să veţi parte de un somn întrerupt, dar măcar veţi avea şansa să vă odihniţi.

Corrine ne dă felii de pâine cu mango ambalate de două ori fiecare. Gordon ne dăruieşte două canistre de câte patruzeci de litri fiecare, pline cu combustibil, şi ne avertizează să ne întoarcem dacă vremea devine imposibilă, însă Keane nu pare îngrijorat. Leagă canistrele de punte şi dezumflă barca de salvare. Cu un ghem de îndoială care-mi strânge stomacul, plecăm din Providenciales.

Valurile se ridică şi coboară în urma noastră, ascunzând sau dezvăluind vederii insula pe măsură ce se îndepărtează. Nu vorbim, iar stomacul mi se revoltă zgomotos. N-am suferit niciodată de rău de mare mai mult decât o uşoară greaţă când am ieşit prima oară în larg cu Ben, însă acum mă copleşeşte senzaţia de rău, saliva sărată umplându-mi gura. Strâng colacul de salvare până mi se albesc încheieturile degetelor şi vomit în apă. Vărs până când mă golesc. Gâtul şi nările ard şi mă ustură. Gândul de a petrece mai multe zile în astfel de condiţii mă face să plâng.

– Eşti bine? întreabă Keane când suntem din nou în carlingă.

– Nu.

Încă simt în gură gustul acru de vomă.

– Vrei să ne întoarcem?

Nu-mi doresc nimic mai mult decât să întoarcem barca şi să mergem înapoi la Providenciales, însă la asta m-am înhămat când am luat barca lui Ben. Am făcut un târg cu Keane să mă ajute, nu să facă toată treaba în locul meu. Cu toate astea, mă tentează să fac cale întoarsă. Să sar cu totul peste traversare.

– Nu.

Facem cu rândul la cârmă, dându-ne unul altuia pauze pentru mâncare şi pentru baie şi ca s-o verificăm pe Queenie. Keane i-a făcut un culcuş sub patul meu. Nu vorbim prea mult, iar aproape tot ce mănânc îmi vine înapoi. Sunt înfometată şi nenorocită pentru următoarele unsprezece ore cât durează să ajungem la Big Sand Cay.

Insula pustie de nisip nu ne oferă cine ştie ce protecţie împotriva vântului şi a valurilor. Queenie se avântă să facă pipi în carlingă, iar eu mă simt vinovată că am făcut-o să treacă prin asta şi îmi doresc să n-o fi luat niciodată din Provo. Încerc să mă joc cu ea cu o minge în cabină, însă medicamentele pentru durerea provocată de copci o epuizează, aşa că o iau cu mine în pat peste noapte, sperând să nu vomit pe ea.

Keane mă lasă să fac primul rond de dimineaţă, însă cerul este atât de cenuşiu, încât abia dacă e vreo diferenţă de la noapte la zi. La orizont se văd fulgere. O duce pe Queenie în cabină şi mă lasă singură pe punte. Valurile, mai mari decât tot ce am întâlnit până acum – înalte de doi metri –, le urcăm şi le coborâm, le urcăm şi le coborâm, la nesfârşit. Îmi pun hamul, mă leg de linia vieţii şi îmi aţintesc privirea asupra orizontului, în vreme ce stomacul îmi fierbe, iar eu încerc să mă ţin să nu vomit. O bătălie pierdută.

Keane îmi aduce două pastile de rău de mare pe care le dau afară înainte să-şi facă efectul. Îmi mai aduce două, împreună cu un litru de Gatorade, din care sorb în timp ce mă ard buricele degetelor prin mănuşile lui de navigat. Muşchii braţelor mă ard de cât de tare strâng cârma ca să menţin barca pe cursul ei. Nu-mi face nici o plăcere să navighez în astfel de condiţii şi nici o minciună nu-mi va putea convinge creierul de contrariu. E oribil şi dureros, iar când Keane se întoarce pe punte ca să-şi ia în primire tura, sunt mai mult decât bucuroasă că a mea s-a sfârşit. El, pe de altă parte, e vesel. Gata să se ia la trântă cu oceanul, să facă ceea ce iubeşte.

Cu botul lui Queenie pe coapsa mea, stau în cabina uscată şi călduroasă şi îmi dau cu un gel cu antibiotic pe băşici. Îmi bandajez apoi degetele cu tifon. După o săptămână de mese adevărate, o supă instant pare un fel de-a dreptul sărăcăcios. Stomacul mi s-a lipit de spinare de foame. După ce-am mâncat, mă joc cu Queenie, folosind unul dintre tricourile mai vechi ale lui Keane, căruia îi fac mai multe noduri. Apoi o duc în pat şi adormim.

– De ce nu m-ai trezit? îl întreb pe Keane.

Îi întind cana cu Căpitanul America plină cu cafea. A devenit cana lui preferată şi nu mă mai deranjează să-l văd c-o foloseşte. Făcuse tură dublă – opt ore în şir – cât am dormit eu. În spatele lui Keane, se vedea un val ameninţător, înalt cât el, iar eu a trebuit să-mi întorc privirea ca să nu mi se întoarcă şi stomacul.

Suntem luaţi de valuri iar şi iar şi ridicaţi pe crestele lor, înainte să fim aruncaţi înapoi. E un carusel lent, dar nesfârşit.

– M-am simţit bine, strigă el pe deasupra vântului.

– Ai o idee tare ciudată de distracţie, strig înapoi.

– Poate, dar numai atâta ştiu, zice şi râde. Ai fi surprinsă câte iubite am părăsit ca să-i fac pe plac zeului vântului.

– Câte?

– Pe toate, zice el. Lucrurile merg grozav o vreme, apoi eu trebuie să plec pe mare. Nu e vina lor. E pur şi simplu... în sânge.

– Sângele tău e caraghios.

– Spune-mi ceva ce nu ştiu.

Se ridică în picioare, pentru că e rândul meu să preiau cârma. Am emoţii că trebuie să fac tura de noapte, dar apoi îmi amintesc că nu sunt decât patru ore. Mă descurc.

– Mă duc să mă culc şi să-mi odihnesc puţin şi piciorul, dar, dacă ai nevoie de mine, strigă!

Luna este acoperită de nori, stelele sunt ascunse vederii, iar noaptea e apăsător de neagră. Valurile nu reflectă lumina lunii, ci doar roşul şi verdele luminilor de la proră, răzbătând prin suprafaţa apei. Apa se revarsă peste marginile punţii în carlingă, dispărând apoi în scurgere. Imediat după, barca se avântă pe următorul val. Faţa mi-e acoperită de o ceaţă fină, la fel ca dimineaţă. Trebuie să mă lupt să menţin barca pe cursul ei. Îmi trece prin minte să pornesc motorul şi să merg aşa o vreme, dar nu avem suficient combustibil până la San Juan. Trebuie să lăsăm asta drept ultima soluţie. Orice aş zice, acum nu e cazul.

După trei sferturi de oră, încerc să mănânc o felie de pâine cu mango. Mă ia greaţa aproape instantaneu, aşa că mă duc la răcitor după o sticlă de Gatorade. Un val loveşte barca din lateral şi mă izbeşte puternic de linia vieţii. Mă apuc strâns de ea, însă următorul val loveşte încă şi mai tare, aruncându-mă peste bord, în apă.

Sub apă, mă panichez şi sunt dezorientată. Azvârlită de colo colo. Nu ştiu dacă sunt cu capul în jos sau nu. Apa e neagră ca smoala, iar ochii mă usturǎ de la sare în timp ce încerc să-mi dau seama care e suprafaţa apei în lipsa luminii lunii care să mă călăuzească. Am încă hamul prins de barcă, iar când aceasta se ridică cu următorul val, sunt izbită de carenă. Durerea mă străbate de la umăr până în vârful degetelor, iar braţul stâng refuză să coopereze atunci când încerc să mă trag la suprafaţă de frânghia hamului. Funia se încordează, iar eu sunt ridicată încă o dată afară din apă. Trag o gură de aer, iar în următoarea secundă sunt azvârlită cu capul de barcă. Văd stele verzi în faţa ochilor. Îmi văd viaţa toată cum se derulează în sclipiri puternice. Îl văd pe Ben. Întunericul mă trage de la marginea conştiinţei mele şi ştiu că sunt pe cale să mă înec. Plămânii mă ard de cât mi-am ţinut respiraţia. Nu mai rezist, dar ştiu că nu vreau să mor ca să fiu cu el. Mai degrabă aş trăi fără.

În derivă (18)

Deschid ochii şi văd lumina blândă şi aurie din cabină şi chipul lui Keane deasupra mea, sprâncenele lui negre încruntate de grijă şi de teamă. Partea stângă a feţei îmi pulsează de parcă inima ar fi urcat în obraz. Mă cuprinde ameţeala când încerc să mă ridic în capul oaselor. Dacă nu cumva versiunea mea de rai îl include pe Keane Sullivan înseamnă că n-am murit.

– Cine e la cârmă?

Îmi simt gâtul de parcă aş fi înghiţit şmirghel, iar el îmi întinde un pahar cu apă. Barca se clatină în ritmul valurilor şi aud velele fâlfâind în bătaia vântului. Răspunsul e: nimeni. Suntem în derivă.

– Ai căzut peste bord, îmi ignoră Keane întrebarea. Îţi aminteşti?

– Nu, spun.

După care memoria îşi reintră în drepturi, iar eu îmi aduc aminte cum am fost rostogolită ca hainele în uscător şi cum apa sărată îmi îneca plămânii.

– Adică, da. O parte. Ce s-a întâmplat?

– M-am trezit când barca a deviat de la curs, spune el. Când am auzit bufnituri în carenă, am dat fuga pe punte şi te-am scos din apă.

Nu are proteza pusă. Să mă scoată din apă şi să mă aducă înapoi în cabină este nici mai mult, nici mai puţin decât un gest eroic.

– Nu cred că ţi-ai rupt maxilarul, dar obrazul este umflat şi vânăt. Ţi-ai dislocat umărul şi cel mai probabil ai o contuzie.

Cu coada ochiului, văd umflătura care se ridică din umărul acum strâmb. Durerea vine în pulsaţii continue care se accentuează când încerc să-mi mişc braţul. Nu evaluez daunele, fiindcă simt deja gustul sărat al vomei în gură şi mi-e teamă să nu-mi pierd cunoştinţa. Închid ochii şi trag de câteva ori aer pe nas, până când senzaţia de greaţă se duce.

– S-ar putea să doară, aşa că-mi cer scuze în avans, spune Keane, luând o rolă de bandaj din trusa de prim ajutor. Ţi-aş pune eu umărul la loc, dar mi-e teamă să nu fac mai mult rău decât bine. Aşa că o să ţi-l imobilizez până când reuşim să ajungem la un doctor.

Înfăşoară strâns bandajul în jurul umărului, după care mi-l aşază într-o eşarfă albastră pe post de bandaj ca să-l ţin lipit de piept. Îşi mişcă degetele cu blândeţe pe când îmi înnoadă eşarfa la ceafă. Ochii mi se înceţoşează de la lacrimi.

– M-ai salvat din nou.

– Nu e ca şi cum aveam altă opţiune, Anna.

Răspunsul lui mă face să chicotesc.

– Mulţumesc.

– Oricând, spune, dându-mi o şuviţă umedă de păr după ureche şi sărutându-mă pe frunte. De fiecare dată.

– Vreau acasă.

Sunt şi vindecată, şi rănită de pe urma furtunii. Mi-a reamintit cât de bine e să fii viu, cât de obosită sunt să alerg după ceva ce nu voi prinde niciodată. Nu ştiu cum va arăta viaţa mea fără Ben, dar asta nu înseamnă că trebuie să îi urmez visurile.

– În regulă, spune Keane, iar eu îmi dau seama că e dezamăgit. Dar mai avem mult până să ajungem în Republica Dominicană şi nu ne putem întoarce. Trebuie să ne continuăm drumul până la San Juan.

– Presupun că n-am de ales.

Suntem încă la două zile şi jumătate distanţă de Puerto Rico, însă partea bună este că au spitale bune şi zboruri ieftine, la orice oră, spre Fort Lauderdale.

– Avem o mică problemă, continuă Keane. Mă cam dor genunchii, iar dacă nu-mi menţin piciorul curat, risc o leziune a pielii. Dacă se întâmplă asta, ne-am dus dracului. Aşa că o să fac ture de câte zece ore dacă faci şi tu de două, altfel nu mă descurc de unul singur.

Aş vrea să putem lua staţia radio şi să lansăm un apel de urgenţă. Să abandonăm nava. Însă un umăr dislocat nu îţi pune viaţa în pericol, aşa că va trebui să rezist.

– Ştiu.

– În regulă, zice Keane. Acum odihneşte-te puţin.

Sunt trează, cu Queenie cuibărită lângă mine în pat, în timp ce el îşi pune proteza, apoi protecţia de vreme rea. Sunt încă trează când urcă în

carlingă şi readuce barca pe cursul ei. După asta, adorm.

Navigăm astfel în ture de câte două ore. Înainte să se ducă la somn, Keane îmi pregăteşte masa şi un litru de Gatorade, pe care le leagă de punte, lângă cârmă. Aş vrea să îi întorc favoarea şi să-i pregătesc apă proaspătă cu care să-şi spele proteza, însă umărul meu e atât de umflat şi de înţepenit, încât nu-mi pot mişca braţul. Aproape că-mi doresc ca el să-şi fi asumat riscul şi să încerce să mi-l pună la loc. Restul corpului meu se adaptează ritmului valurilor, însă iau în continuare pastilele de rău de mare şi calmantele, iar după douăzeci şi patru de ore capul nu-mi mai bubuie, şi eu mă simt suficient de bine cât să-i sugerez lui Keane că pot face ture mai lungi ca să poată dormi mai mult.

– Eşti sigură?

Durerea din umăr nu mai este aşa groaznică şi am reuşit în sfârşit să păstrez mâncarea în stomac. M-au ajutat şi episoadele de somn.

– O să fiu bine.

Frontul atmosferic trece în următoarele treizeci şi şase de ore. Oceanul se linişteşte, iar valurile de un metru par o joacă de copii prin comparaţie. Strângem echipamentul de vreme rea, căci ploaia se opreşte de tot, iar când piscurile verzi ale munţilor din Puerto Rico apar la orizont, cerul e senin şi căldura soarelui începe să ne usuce. Suntem morţi de oboseală, câinele nu a ieşit afară de trei zile, dar am reuşit.

Am reuşit.

*

Îmi deschid telefonul pentru prima oară de când am plecat de la Bimini, în timp ce trecem pe lângă vechiul oraş San Juan şi traversăm Canalul San Antonio, cu vase de croazieră aliniate de-o parte şi de alta. Telefonul zbârnâie ca un nebun de la atâtea SMS-uri şi mesaje vocale, dar le ignor pe toate ca să sun la Oficiul Portuar pentru un loc de andocare şi pentru verificare.

– Ştiu că este aglomerat, îi spun vameşului, dar am un umăr dislocat şi trebuie să ajung la un spital, aşa că, dacă este vreo cale să grăbim procesul, am putea face ceva în această privinţă?

Ofiţerul vamal ajunge tocmai când eu şi Keane legăm parâma de doc. Ne-am strecurat între două vase uriaşe de pescuit, iar tipii de la bord îmi aduc aminte de ChrisDougMike. Pare că a trecut o veşnicie de acum două săptămâni, mai ales după ultimele patru zile.

Ofiţerul ne verifică paşapoartele şi documentele bărcii şi se uită să vadă dacă mai e valabilă cartea verde a lui Keane. Ne eliberează un permis de şedere şi ne colectează taxa de doc. Se oferă chiar să mă ducă până la cea mai apropiată clinică.

– Vrei să vin şi eu? întreabă Keane.

– Queenie are nevoie de o plimbare.

– Să-ţi rezerv un zbor pentru Fort Lauderdale.

– Nu încă.

– Asta înseamnă..., spune el zâmbind.

– S-ar putea să-mi surâdă ideea de a-mi petrece Crăciunul în Caraibe.

– Pot să-ţi îndeplinesc dorinţa.

Îi zâmbesc peste umărul sănătos şi îl urmez pe ofiţer de-a lungul docului.

– Sunt sigură că poţi.

Clinica e la vreo cinci minute de Oficiul Portuar, însă eu adorm cu capul sprijinit de fereastra rece a maşinii cu aer condiţionat. Ofiţerul mă trezeşte şi mă ajută să intru în clădire. Odată intrată, completez formularele şi o sun pe mama din sala de aşteptare.

– O, mulţumesc lui Dumnezeu! exclamă ea, înainte să apuc s-o salut măcar. Unde eşti?

– Doar ce am ajuns în San Juan. Ascultă, mamă, sunt la o clinică...

– Ce s-a întâmplat? Eşti rănită?

– Doar puţin, zic. Mi-am dislocat un umăr în timpul traversării, dar sunt bine.

– Dislocat? Tonul vocii îi sare cu o octavă, alarmat. Ce s-a întâmplat?

– Eu – noi – am lovit un val şi am fost trasă peste bord şi izbită de barcă de câteva ori.

– Ai fi putut să te îneci.

– Aş fi putut, dar n-am făcut-o.

– Anna, nu ştiu ce să zic despre asta.

– Ştiu, mamă, dar sunt bine. Mai mult decât bine.

Şi, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, nu o mint. Mi-am petrecut prima parte a călătoriei gândindu-mă la ce ar fi vrut Ben, dar acum ştiu că trebuie să încep să mă gândesc la ce vreau şi eu – atât cât mai sunt pe mare, cât şi când mă voi întoarce la viaţa mea obişnuită. Singurul lucru de care sunt sigură este că am ajuns până aici, ceea ce e o realizare – realizarea *mea* – şi că nu sunt gata să mă întorc încă acasă.

– Sunt fericită.
– Te întorci până de Crăciun?
– Mi-e teamă că nu.
O asistentă în halat roz îmi strigă numele.
– Mamă, trebuie să plec, dar te sun după ce-mi repară umărul, în regulă? Te iubesc.
Asistenta îmi verifică semnele vitale şi îmi desface bandajul ca să evalueze pagubele. Durerea îmi trece prin tot corpul când mă ajută să-mi dau jos tricoul. Mi se ridică părul de pe ceafă şi îmi vine să plâng. Umărul meu e de două ori mai mare decât dimensiunea normală, iar pielea are toate nuanţele din paleta vineţiului.
– Cât a stat netratat?
Sunt uşurată s-o aud vorbind în engleză, pentru că spaniola mea din liceu nu e grozavă şi n-aş şti decât să-i cer voie să merg la toaletă.
– Cam trei zile, zic, apoi îi explic cum am căzut peste bord. Ne-a fost teamă să-l punem noi la loc.
– O să-ncerc să vă aduc un doctor cât mai repede posibil.
Închid ochii, uşa cabinetului se închide în urma ei şi nu-i deschid până când nu aud un bărbat cu accent de Puerto Rico salutându-mă. O dâră de salivă mi se scurge pe bărbie, semn că am dormit cam treizeci de minute.
Accentul doctorului este atât de puternic. Îmi examinează obrazul, apoi mă întreabă dacă mă doare şi cum s-a petrecut accidentul. În timp ce-i povestesc, îşi pune o pereche de mănuşi din latex şi îmi freacă braţul cu puţin alcool medicinal. Umărul mă doare atât de rău, încât abia simt acul prin care-mi injectează un calmant local. După ce medicamentul îşi face efectul, asistenta vine în spatele meu, imobilizându-mă uşor, în vreme ce doctorul îmi apucă braţul şi trage de el spre exterior. Scot un ţipăt când muşchii umărului mi se mişcă, dar simt cum articulaţia îşi reia locul de drept, iar durerea se amortizează imediat şi semnificativ.
– O să te mai doară până când se retrage umflătura, dar probabil că nu la fel de rău, spune el, mâzgălind ceva în reţetar.
Asistenta îmi aşază braţul într-un bandaj adevărat.
– Îţi recomand să faci o radiografie şi să urmezi un program de recuperare medicală sau cel puţin să nu-ţi forţezi umărul. Foloseşte-l cât mai puţin posibil.
Doctorul îmi întinde o reţetă pentru Vicodin şi îmi dă drumul să plec. În timp ce taxiul mă duce înapoi în port, sunt uşurată că asigurarea de

sănătate a mamei va acoperi aproape toate costurile şi încă şi mai uşurată că aproape am revenit la normal.

Keane doarme în patul meu, în boxeri şi în tricou, cu proteza scoasă şi cu Queenie sprijinindu-şi bărbia de piciorul lui. Mă urc în pat, iar el mă cuprinde cu braţul, în timp ce eu mă pun cu spatele la el. Nu am mai dormit aşa împreună, dar îmi place senzaţia pieptului său cald lipit de spatele meu.

– Miroşi groaznic, Anna, spune el cu un căscat. De-a dreptul îngrozitor.

– Şi tu la fel.

Keane râde şi mă strânge şi mai tare în braţe.

– Suntem nişte împuţiţi, glumeşte el. Toţi trei.

– Facem baie când ne trezim, dar acum nu vreau decât să dorm vreo şase zile.

– Da, spune şi mai cască o dată. Şi eu.

Nu am decât momentul prezent (19)

După ce dormim, facem duş, spălăm rufele, facem cumpărături şi curăţăm mizeria rămasă de pe urma celor patru zile petrecute în larg. Sărbătorim sosirea în San Juan cu câte o bere rece şi un bol de guacamole proaspăt. Îl avem şi pe Bob Marley care ne cântă despre trei păsări mici. Plasa de siguranţă pentru Queenie e instalată, aşa încât se poate plimba pe punte după pofta inimii. Iar umărul meu e de milioane de ori mai bine.

Eu şi Keane stăm în carlingă, unul în faţa celuilalt, picioarele lui întinse pe lângă ale mele şi invers. Queenie stă lângă el, fixându-l cu o privire menită să-l facă să-i dea un chips de tortilla. O mângâie pe capul proaspăt spălat, ignorându-i însă privirea neabătută.

– Ce te-a făcut să rămâi? întreabă el.

– Nu ştiu, zic, şi iau o cantitate considerabilă de guacamole cu chipsul meu. M-am gândit că, dacă tot am ajuns până aici, n-ar avea sens să fac cale întoarsă.

– Ce-i mai greu a trecut.

Se referă la navigat, dar poate fi aplicat şi în ceea ce-l priveşte pe Ben. Am avut atâtea zile proaste de la sinuciderea lui. Zile în care mă trezeam goală pe dinăuntru. În care am îndurat atâta suferinţă. Să am în faţă un viitor în care el nu mai e mă înspăimântă încă – şi pare puţin nedrept faţă de amintirea lui –, dar a venit timpul să merg mai departe.

– Deci ce vrei să faci acum?

– Că tot veni vorba..., începe Keane, scărpinându-se în creştetul capului. Ce ţi-am zis despre faptul că trebuie să ajung la Puerto Rico... nu e în totalitate adevărat.

– Nu în totalitate?

– E un loc bun de popas, continuă el. Dar nu am nici un motiv real să fiu acolo.

– Deci nu ştii nici un tip care cunoaşte alt tip?

Keane scutură din cap.
– Deci m-ai ajutat doar... aşa?
– Erai vraişte, Anna.
Râd.
– Ei bine, încă sunt vraişte, deci poate ar trebui să mai stai.
Privirea lui Keane o întâlneşte pe a mea.
– Doar dacă vrei asta.
Aş putea să-i spun că am glumit şi să-l las să plece, însă ultimele săptămâni mi-au îndepărtat rugina care se acumulase în viaţa mea. Keane m-a ajutat să devin un marinar în adevăratul sens al cuvântului. Şi tot el m-a smuls din gaura neagră în care trăisem de la moartea lui Ben. Dacă îi cer acum lui Keane să rămână, nu o fac pentru că am nevoie de el.
– Vreau.
Rânjeşte în colţul gurii, apoi încuviinţează din cap.
– Atunci rămân.
– Cum se distrează oamenii pe aici?
– Am putea să dăm o tură prin Centrul Vechi şi să admirăm luminile de Crăciun, dacă ai chef, sugerează el. Poate luăm cina pe undeva. Nu am fost aici decât o singură dată şi am stat puţin, am făcut o livrare.
– Asta e ceva nou.
– Ce anume?
– Să nu mai fii expertul.
– San Juan e puţin prea dezvoltat pentru gusturile mele. Dă-mi o cabană pentru surf şi o coastă cu hopuri şi sunt un bărbat fericit. Dar nu m-ar deranja să văd luminile de Crăciun. Aici, la tropice, e uşor să uiţi de sărbători.
Mă întind spre răcitor după câteva sticle reci de bere, când observ un bărbat venind înspre noi, ducând în mână o geantă de voiaj roşie cu o etichetă de bagaj prinsă de mâner. Mersul lui are ceva familiar, însă până să apuc să fac conexiunea, face cu mâna şi strigă înspre noi:
– Mi-au spus c-o să-mi găsesc fratele aici, dar nu văd decât un provincial din County Kerry!
Keane râde zgomotos şi cu bucurie.
– Trebuie să fii unul ca să recunoşti unul, nu-i aşa?
Practic sare din barcă zâmbind până la urechi şi îl îmbrăţişează pe străin. Bărbatul arată ca o versiune mai în vârstă a lui Keane, cu câţiva

centimetri mai scund şi puţin mai lat la mijloc. E limpede că e un Sullivan.

– Anna, spune Keane, când cobor pe doc, cu Queenie pe urmele mele, afurisitul ăsta e fratele meu, Eamon. Eamon, ea e Anna Beck.

Eamon Sullivan mă îmbrăţişează de parcă am fi prieteni vechi.

– Acum înţeleg de ce frăţiorul meu n-a vrut să vină acasă de Crăciun. Mi-a scris că eşti o bucăţică faină, dar asta nu-ţi face cinste.

Ceafa lui Keane se înroşeşte pe dată.

– *Nu* am spus că e o bucăţică faină.

– Nu, n-ai spus, se corectează Eamon. Ai spus că e frumoasă.

– Iisuse, dar ştiu că ai gura mare!

Eamon râde ca un frate mai mare a cărui tachinare şi-a atins scopul – şi seamănă atât de mult cu Keane, încât pare ireal. Eamon îmi face cu ochiul.

– A avut dreptate.

– Îmi cer scuze pentru fratele meu, spune Keane. Nu prea iese din mlaştina lui, aşa că nu ştie cum să se poarte în societate.

Izbucnesc amândoi din nou în râs şi se îmbrăţişează încă o dată.

– Mi se acordă permisiunea să urc la bord? întreabă Eamon.

– Ţi se acordă! zic eu, arătând către carlingă şi luând-o în braţe pe Queenie. Se pricepe mai bine să se dea jos de pe barcă decât să urce înapoi pe ea. Vino, să bem o bere împreună!

– Dacă vei continua aşa, Anna, va trebui să te cer în căsătorie.

Keane desface sticlele şi ne aşezăm cu toţii în carlingă, unde îl ascultăm pe Eamon povestind de familia lor din Irlanda. Accentul lui e mai puternic şi vorbeşte mai repede decât Keane, aşa că nu pot ţine tot mereu pasul, dar reuşesc să înţeleg că se întâlnesc cu toţii la cârciumă pentru cina de Crăciun şi cu toţii îi vor simţi lipsa lui Keane, chiar şi Claire.

– Mama ţi-ar fi trimis o gâscă şi nişte cârnaţi, dacă ar fi putut, zice Eamon, deschizându-şi geanta. Dar a trimis totuşi nişte fursecuri cu fructe pentru ziua ta, iar eu ţi-am adus ceva încă şi mai bun.

Scoate o sticlă de whisky irlandez, iar Keane rămâne mut de admiraţie.

– Îmi retrag orice gând rău am avut vreodată despre tine, Eamon. Eşti cel mai bun frate din lume!

Eamon mai scotoceşte după ceva în geanta lui, ca un Moş Crăciun al velierelor, şi scoate un dispozitiv care seamănă cu o uriaşă telecomandă TV.

– Ăla e... un pilot automat?
– Exact, zice el.
– Ai cumpărat un pilot automat pentru o străină?
– Nu chiar. Ştiu un tip.
– Keane a zis acelaşi lucru când a apărut în Nassau cu un motor extern. O să navighez cumva prin Caraibe cu bunuri furate?
– A, nu, spune Eamon. Nu e nimic necurat la mijloc. Era un tip la clubul de navigaţie care îl vindea, iar eu aveam ceva ce-şi dorea el, aşa că am făcut schimbul.
– Funcţionează?
Keane pufneşte şi ne adresăm câte un zâmbet.
– *Aye*, funcţionează! spune Eamon, întinzându-mi dispozitivul. Dar fratele meu a considerat că-ţi va fi de folos, de vreme ce mai ai mult de mers de aici până în Trinidad.
Mă aşez, neştiind ce să spun, apoi, în cele din urmă zic:
– Toţi din familia Sullivan sunteţi atât de drăguţi? Am crezut că doar Keane e vreo anomalie ciudată, dar asta... Doamne, nu pot accepta!
– Ba normal că poţi.
– Ia-l, mă îndeamnă şi Keane. Altfel, n-o să-i mai tacă gura. O să stea pe capul tău ca un câine turbat. Fără supărare, Queenie.
– În regulă, zic eu. Îţi mulţumesc.
– Cu plăcere. Acum, am petrecut prea multe ore pe avioane, spune Eamon. Sunt gata să mă distrez puţin!
M-am îmbrăcat cu fusta cu paiete, un tricou alb şi nişte botine pentru că seara asta se anunţă a fi festivă. O noapte în care îmi voi face noi amintiri. Unele dintre bărcile rezidente în port au velele decorate cu luminiţe, iar pe punte au câte un pom de Crăciun.
Keane o ţine pe Queenie în lesă, în timp ce înaintăm de-a lungul strâmtei şi pietruitei Calle San Francisco, unde clădirile arată ca nişte straturi colorate de prăjituri – roşu lângă galben lângă verde-lime lângă mov – şi unde balcoanele sunt decorate cu panglici roşii şi ghirlande de pini. Muzica se revarsă din fiecare prăvălie. Pieţele – Plaza de Armas din capătul vestic al străzii şi Plaza de Colón din est – sunt decorate cu pomi uriaşi de Crăciun. Foişorul din Plaza de Armas serveşte drept iesle pentru personajele din scena Naşterii Domnului care sunt aproape în mărime naturală, iar statuia lui Cristofor Columb din Plaza de Colón este

înconjurată de lumini în formă de crăciuniţă, de clopoţei şi de stele. Centrul Vechi din San Juan este plin de lumini.

– N-am mai văzut pe nicăieri aşa mult fast de Crăciun!

Eamon râde.

– Parcă a făcut Moş Nicolae pipi peste tot!

– E frumos, zic eu.

Apoi mă trăsneşte ideea că aş putea rămâne aici. Mi-aş lua o slujbă la Starbucks şi aş locui într-un apartament colorat cu vedere la aleea pietruită dintr-un orăşel care pare transplantat din Europa. Însă fiecare loc pe care l-am vizitat avea ceva nou şi neaşteptat de oferit. Şi mai sunt atâtea insule de văzut!

– Cum îţi sună nişte tapas? mă readuce Keane în prezent, în faţa unui restaurant cu servire pe trotuar. Sunt şi alţi oameni cu câini pe aici, bănuiesc că nu îi deranjează.

– E perfect!

Eamon comandă o carafă de sangria şi prima rundă de platouri cu aperitive – crochete cu şuncă şi sos cu rom şi guave, salată cu fructe de mare şi salată de caracatiţă prăjită – şi îmi ia o clipă să-mi acordez creierul la ce face corpul. Sunt la mai bine de o mie de kilometri depărtare de casă, gustând mâncăruri noi în compania a doi bărbaţi pe care, de altfel, nu i-aş fi cunoscut dacă aş fi rămas în Fort Lauderdale. E o adevărată nebunie şi e palpitant. Dacă Ben ar fi fost aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Nici nu mai pot specula cum mi-ar fi fost viaţa dacă ar fi fost şi Ben, fiindcă nu am decât momentul prezent.

– E totul în regulă? mă întreabă Keane, strângându-mă uşor de mână pe sub masă.

Queenie observă mişcarea, năsucul ei umed reamintindu-mi că seara asta este pentru a-mi face amintiri noi.

– Da, zic şi zâmbesc sincer. Totul e grozav!

Împărţim mâncarea, dăm gata carafa cu sangria, iar Eamon comandă încă un rând. Noaptea se îmblânzeşte din ce în ce, până când lumea ajunge să sclipească în jurul meu, iar eu tresar din pricina soneriei de la telefon. Fusese amuţit atâta vreme. Pe ecran scrie MAMA şi îmi dau seama că am uitat s-o sun înapoi.

– Bună, mama. Fii atentă!

Apăs butonul de FaceTime şi plimb telefonul de-a lungul Calle San Francisco, ca să poată vedea puţin din Centrul Vechi din San Juan. Îi

prezint pe Keane şi Eamon, care îşi ridică paharele în cinstea ei, apoi cobor telefonul în dreptul lui Queenie. După care opresc FaceTime-ul, fiindcă nu vreau să-şi facă griji în privinţa obrazului meu umflat.

– Ştiu că am uitat să te sun înapoi, dar...

– Nu vii acasă, nu?

– Nu până nu ajung mai întâi la Trinidad.

– Şi chiar eşti fericită?

– Mai fericită decât am fost în ultima vreme, zic. Tu cum eşti?

– Stau cu Maisie în seara asta, răspunde ea. Sora ta e la o întâlnire. Pare chiar un tip de treabă.

Rachel şi Brian – tatăl lui Maisie – se tot ceartă şi se împacă de ani buni. Poate şi sora mea merită să-şi facă nişte amintiri noi.

– Sper să fie.

– Dar tot îmi fac griji pentru tine.

– Ştiu.

Chelnerul se întoarce cu miniburgeri de vită şi chorizo, taquitos cu creveţi şi usturoi şi cu încă o carafă de sangria.

– Sunt lucruri mai rele pe lume decât să ai o mamă care te iubeşte suficient de mult cât să-şi facă griji pentru tine. Vorbim curând, bine? *Ich liebe dich.*

Cât mâncăm, Eamon îmi povesteşte despre slujba lui. Lucrează pentru o agenţie care colectează date geospaţiale pentru sistemele GPS şi cele de radionavigaţie prin satelit.

– Asta înseamnă că tu conduci maşina celor de la Google Earth? întreb.

Keane aproape că se îneacă cu sangria şi spune:

– Şi eu l-am întrebat acelaşi lucru.

Cei doi fraţi povestesc cum au crescut şi cum încercau să se facă de râs unul pe celălalt. Râd mult şi îmi doresc să fi avut şi eu poveşti pe care să le împărtăşesc cu ei, însă ale mele se concentrează toate în jurul lui Ben. Până acum. E trecut de miezul nopţii, iar după ce taxiul ne lasă în port, îmi simt picioarele moi şi mă ia somnul. Eamon propune să deschidem whisky-ul, însă eu îi refuz oferta.

– Mă duc la culcare.

Ei se instalează în carlingă cu pahare din plastic pline cu Green Spot, iar eu mă schimb în pijama şi mă strecor în pat. Râsetele lor înăbuşite combinate cu apa ce se sparge uşor de carenă şi cu legănatul ritmic al

parâmei ce se loveşte de catarg compun un cântec de leagăn care mă adoarme imediat.

Cu capul înainte în viaţă (20)

Soarele e sus pe cer când mă ridic a doua zi de dimineaţă, dar nu şi fraţii Sullivan. Cabina duhneşte a whisky. Eamon doarme în patul lui Keane, în vreme ce Keane doarme ghemuit pe patul de cabină ca un băieţel. Urc pe punte cu Queenie, îi pun lesa şi pornim la plimbare în susul străzii aglomerate care porneşte din port. Pe cealaltă parte ne oprim, ea adulmecă şi face pipi de-a lungul digului pe care se pescuieşte, înghesuit între cele două deschideri ale podului Two Brothers. De pe dig, o sun pe Carla.

– Era şi timpul să mă suni! exclamă ea, dar eu îi simt zâmbetul din voce.

– Scuze că n-am făcut-o mai devreme. N-am avut deloc semnal în mijlocul oceanului.

– Unde eşti acum?

– În San Juan.

Acum, că am semnal bun şi tot timpul din lume, îi povestesc totul. Mă ceartă ca o prietenă bună ce-mi este pentru escapada din Bimini cu Chris şi îmi cere s-o vadă pe Queenie. I-o arăt pe FaceTime, iar mie îmi spune că sunt dată naibii când vede vânătăile de pe obraz.

– Parcă nici nu te mai cunosc! zice ea. Când ai plecat, am crezut că fugi în lume, când colo tu te arunci cu capul înainte în viaţă!

– Şi eu sunt la fel de surprinsă, crede-mă!

Râde.

– Iar tipul ăsta, Keane. Sunteţi...?

– Acum două săptămâni eram atât de furioasă pe Ben, încât am răcnit din toţi plămânii pe o plajă pustie. Nu sunt sigură că voi reuşi vreodată să trec peste. Keane este... doar un prieten.

– Un prieten sexy care vrea să te sărute.

Râd.

– Mai taci.

– Nu te opri din fugit, Anna, spune Carla. Sărută-l pe bărbat dacă asta vrei. Sau nu o face. Adu-ţi doar aminte că nu mai contează ce-şi doreşte Ben.

După ce închid, mai stau la soare o vreme, urmărind din priviri unul dintre bărbaţii care pescuiesc. Mulineta îi vibrează atunci când o maşină trece în viteză pe podul din apropiere, însă digul rămâne încă un loc ciudat de liniştit. Când mă simt pregătită – sau, cel puţin, pe cât de pregătită posibil – formez numărul Barbarei Braithwaite.

– Sunt Anna Beck.

– Bună, Anna.

Mama lui Ben are un stil de a vorbi care pare sigur şi cald totodată. La început, m-am întrebat oare ce simţea în legătură cu mine, însă zecile de mesaje vocale în care îmi cerea să returnez barca înainte să mă aresteze clarificau destul de bine lucrurile.

– Unde eşti?

Îi ignor întrebarea.

– Nu-ţi dau înapoi barca. Poţi să-ţi cheltuieşti toţi banii contestând testamentul lui Ben şi încercând să-mi dai de urmă, dar el mi-a lăsat-o mie. Barca e a mea.

E prima oară când ridic vocea la mama lui Ben *şi* prima oară când spun cu voce tare că barca e a mea. Însă Alberg e plină cu lucrurile *mele* şi aranjată după nevoile *mele*. Îmi aparţine.

– Indiferent de ce crezi despre mine, l-am iubit pe Ben mai mult decât îţi poţi tu închipui vreodată, zic. Cheamă-ţi înapoi câinii. Măcar o dată, respectă-i decizia.

– Cum îndrăz...

Îi închid cu degetele tremurânde, fără să-i mai dau ocazia să termine ce avea de spus. Nu mă simt neapărat bine să nu-i dau Barbarei ce-şi doreşte, dar nu mă simt nici rău. Nu poate avea totul.

Înapoi spre port, Queenie se opreşte să adulmece găleata goală a unui pescar. Observ că o parte din vasele mai mari de pescuit au plecat, iar când mă întorc pe barcă – *barca mea* – văd un bilet vârât în veriga lacătului.

Am plecat la slujba de la catedrală.

– Normal că aţi plecat, zic cu voce tare.

Cât lipsesc Eamon şi Keane, fac curăţenie în cabină. Barca pare încă şi mai mică şi cu lucrurile lui Eamon la bord. Odată pusă barca la punct, fac o droaie de clătite cu banane, le păstrez calde în cuptor şi o hrănesc pe Queenie cu bucăţele de banană, cât timp aştept întoarcerea fraţilor Sullivan.

– Poţi să fii mica mea hoaţă de clătite, îi zic, iar ea îmi adresează un zâmbet câinesc, de parcă ar înţelege ce-i spun.

Mă bucur că e aici cu mine în loc să rătăcească pe o plajă pustie din Providenciales.

– Anulează-ţi toate planurile de azi, Anna, anunţă Keane, când el şi Eamon urcă la bord.

Amândoi sunt îmbrăcaţi în hainele de duminică şi mă prefac că nu observ cât de bine arată. Mai ales Keane.

– Avem o surpriză pentru tine!

– Dar urma să curăţ santinele azi, zic, iar Eamon chicoteşte când vede clătitele din cuptor. Sper că aţi plănuit ceva cu adevărat interesant!

Keane îmi întinde trei bilete la meciul dintre *Senadores de San Juan* şi *Cangrejeros de Santurce.* Adică Senatorii versus Pescarii de Crabi.

– Baseball?

– Unul dintre localnici ne-a spus după slujbă că aici meciurile sunt ca nişte petreceri, mă lămureşte el.

– Şi, intervine Eamon, se vinde Piña Colada pe stadion.

*

Locurile noastre sunt în tribunele unde costă patru dolari biletul, în spatele flancului stâng, unde suntem prinşi în bătaia soarelui de după-amiază. Dar este adevărat ce s-a spus la biserică despre meciurile de baseball din Puerto Rico. Nici nu a început partida, că fanii suflă în vuvuzele şi bat la tobe. Oamenii cântă şi dansează pe scaunele lor de parcă ar fi la vreun campionat mondial sau la Super Bowl.

Ambele echipe joacă acasă, dar mie îmi place numele celor de la Cangrejeros – şi logoul lor drăguţ cu un crab – aşa că îmi cumpăr o şapcă să mă apere de soare. Comentatorii anunţă jucătorii atât în engleză, cât şi în spaniolă, iar eu încerc să-mi alung lacrimile provocate de lumina puternică, în timp ce cânt imnul naţional alături de oamenii din jurul meu. Am călătorit mai bine de o mie de kilometri, însă cântecul de pe insula asta îndepărtată mă face să-mi fie dor de casă.

– Trebuie să recunosc, spune Eamon, întinzându-mi o Piña Colada pe care a cumpărat-o de la unul dinte vânzătorii ambulanţi de pe stadion, n-am nici cea mai vagă idee ce naiba se întâmplă!

– Mă gândesc că, dacă aclamăm şi noi cu restul lumii, o să fim bine.

Nu e nimic magic la joc. Poate doar că e fix de ce aveam nevoie după patru zile numai pe mare. La sfârşitul celui de-al nouălea tur, când cei de la Crabbers au un avans considerabil şi eu o ameţeală pe măsură, mă aplec spre Keane şi îi zic:

– De unde ştii mereu?

– Ce să ştiu?

– Totul. Ce am nevoie. Ce nu.

El ridică din umeri.

– Eu... pur şi simplu.

Mă întreb ce voia cu adevărat să spună, dar, înainte să apuc să-l întreb, o minge zboară spre partea noastră de stadion, iar întrebarea mea e dată uitării într-un val de entuziasm, mulţimea din jurul nostru învălmăşindu-se s-o prindă.

În taxi, înapoi spre port, toţi suntem încă sub efectul băuturilor tropicale când Keane ridică problema Crăciunului.

– Ai vrea să rămâi aici? Sau am putea să mergem la Jost Van Dyke în Insulele Virgine Britanice.

– Ce se întâmplă pe Jost Van Dyke?

– E acolo un bar care dă o petrecere în cinstea marinarilor care sunt departe de casă.

– O, Doamne! Te ţin departe de familia ta.

– Nu asta era ideea, Anna, spune Keane, în timp ce Eamon plăteşte cursa şoferului. Fratele meu face şi el parte din familie, deci eu sunt rezolvat. Ideea e să ai tu parte de un Crăciun fericit, aşa că facem orice vrei tu.

E prea devreme pentru corpul meu să plece înapoi pe mare. Am braţul încă în bandaj şi abia am încetat să mă clatin când stau în picioare pe uscat. Dar, cu cât stăm mai mult, cu atât ne va fi mai greu să plecăm. San Juan mă atrage, mă face să mă simt ca acasă.

– Ar trebui să plecăm.

– Eşti sigură?

– Da.

Eamon vine cu mine şi Queenie la Oficiul Portuar ca să achit şederea. La ghişeu, îşi deschide portofelul şi scoate cardul. A plătit aproape tot în San Juan şi nu mă simt în regulă cu asta.

– Aş vrea să mă laşi pe mine, zic eu.

– E aproape Crăciunul. Şi am dat mai mult pe camera de hotel.

– Mi-ai cumpărat un pilot automat!

El mă expediază cu un gest din mână.

– A fost un an foarte bun pentru mine, Anna, iar tu mai ai mult de mers. Lasă-mă să fac asta, te rog!

– Nu înţeleg cum tu şi fratele tău sunteţi atât de amabili.

– Chiar nu e complicat, zice Eamon. Mama aşteaptă de la noi să fim buni, iar tata ne-a crescut cu frică de Dumnezeu dacă nu-i îndeplinim aşteptările. Asta nu înseamnă că nu mai călcăm şi noi strâmb uneori, dar e cel mai uşor să fii bun.

– Îţi mulţumesc.

Îşi strecoară cardul de credit înapoi în portofel, semnează chitanţa şi mă sărută pe frunte aşa cum obişnuieşte şi Keane, făcându-mă să mă gândesc dacă nu o fi ăsta un alt obicei de-al familiei Sullivan.

– Hai să considerăm că suntem chit.

Drumul de la Puerto Rico la insula Jost Van Dyke este lung şi nu seamănă deloc cu marea traversare. Aerul este un amestec plăcut de căldură şi răcoare, oceanul este liniştit, iar cu pilotul automat care face aproape toată treaba, noi nu prea mai avem altceva de făcut decât să ajustăm velele. Keane estimează că va dura în jur de douăsprezece ore, dar având un echipaj format din trei oameni înseamnă că nu mai trebuie să ne împărţim în ture. Putem dormi când vrem, dar cel mai mult stăm pe punte, împărţind câte o sticlă de vin şi vorbind.

Pe la miezul nopţii, mă duc pe puntea din faţă ca să stau sprijinită de cabină. Queenie vine după mine şi mi se aşază în poală. Apa şi cerul sunt de un albastru-închis ca de catifea, împletindu-se împreună la orizont, iar eu pierd numărul stelelor căzătoare. Distanţa e marcată de luminiţele verzi şi roşii ale bărcilor care se îndreaptă spre Insulele Virgine.

Keane vine şi el, lăsându-l singur pe Eamon în carlingă.

– Pot să stau cu tine?

Mă mut mai încolo, ca să-i fac şi lui loc să se sprijine.

– Eşti bine?

– Voiam să te întreb acelaşi lucru.

– Ce-ţi fac genunchii?

– Sunt în regulă, spune el. Am avut ocazia să mă odihnesc, deci sunt recuperat. Cum ţi-e umărul?

– S-a mai dus umflătura, iar calmantele par şi ele să-şi facă treaba, dar încă e înţepenit şi am frica asta inexplicabilă că, dacă mă mişc prea mult, o să iasă iar din încheietură.

– E foarte improbabil, spune Keane. Dar nu e o idee rea să îl menajezi până se vindecă de tot.

– Adevărat. Deci spune-mi mai multe despre Crăciunul pe Jost Van Dyke.

– Foxy's Bar serveşte un meniu special de sărbători. Chestii fine ca muşchi file, peşte-spadă, ba chiar şi homar. Dacă poţi considera homarul drept fiţă.

Râd, amintindu-mi de discuţia avută despre homari. Pare că s-a întâmplat acum o viaţă.

– O să fie şi un muzician care o să cânte cântece de Crăciun, atât colinde tradiţionale, cât şi specific Caraibelor, continuă el. Majoritatea oamenilor care cutreieră insulele în perioada sărbătorilor nu au unde să se ducă, aşa că Foxy le oferă un loc.

– Mi-e dor de familia mea mai mult decât m-aş fi aşteptat, zic. Mama a fost supărată când am plecat, dar măcar acum am avut ocazia să vorbim... Ei bine, n-am să-mi văd nepoţica deschizându-şi cadourile anul ăsta.

– Poate ai putea să le iei cadouri pe drum şi să sărbătoriţi Crăciunul a doua oară când te întorci acasă.

– E o idee bună.

– Mai am câte una, din când în când, zice el. Mai voiam să-ţi spun că am nişte prieteni pe Jost Van Dyke care s-au oferit să ne găzduiască, aşa că nu va trebui să dormim pe barcă. Decât dacă vrei, adică.

– Dacă ai impresia că o să refuz un pat adevărat, nu eşti în toate minţile!

Rămânem tăcuţi ca doi prieteni, iar Queenie trece din poala mea în a lui, umezindu-i palma cu botul, cerşind după atenţie. Din când în când, barca mai taie câte un val, împroşcându-ne cu o ceaţă fină, care se usucă aproape la fel de repede pe cât se iveşte.

– Puntea din faţă era cândva teritoriul meu, vorbeşte Keane în cele din urmă. Dădeam semnalul de început, ridicam şi coboram pânzele, montam

vela mare. Eram rapid, Anna. Eram al naibii de rapid, dar acum...

Vocea i se pierde, iar eu n-am cuvintele potrivite ca să-l scot din melancolie.

– De ce să vrea un proprietar de barcă pe cineva trecut, cu proteză în loc de picior, când poate alege pe un altul capabil şi tânăr?

Amărăciunea din vocea lui mă face să-mi vină să plâng, cu atât mai mult cât îl văzusem ce poate să facă.

– Sunt toţi foarte amabili când vine vorba de asta, dar parcă mi-e scris în frunte, cu litere mari: „Eşti terminat, Sullivan“. Şi totuşi, numai asta vreau.

– Poate...

– După accident, mi-am setat un termen-limită, continuă el. Dacă nu reuşesc să lucrez iarăşi ca marinar profesionist până la treizeci de ani, am să renunţ la idee. Şi pentru ce? Nu ştiu, dar ziua mea e peste o săptămână şi iată-mă aici.

Mă bucur că m-a întrerupt, fiindcă nimeni nu are nevoie de sugestii care nu te-ajută cu nimic, aşa cum nici eu nu-mi doream aşa ceva după moartea lui Ben. Ştiu cum e să vrei ceva ce nu mai poţi avea.

– Faza e, continuă Keane, dacă e să fiu sincer cu mine, în astea ultime trei săptămâni am fost mai fericit decât în ultima vreme – în ciuda întâlnirii tale cu moartea –, doar că nu aşa mi-am imaginat viaţa.

– Nici eu.

– Poate că drumurile noastre au fost menite să se intersecteze.

– S-au întâmplat lucruri mai ciudate de atât.

Îşi împleteşte degetele printre ale mele, iar eu îl las. Keane nu mai zice nimic, aşa că ne lăsăm cuprinşi de o tăcere care durează până când lumina palidă se înfiripă la orizont. Nu e încă răsăritul, dar e pe aproape. Noaptea, am mers pe deasupra Isla Culebra – una dintre Insulele Virgine Spaniole. La sud e Saint Thomas, în Insulele Virgine Americane. În faţă, dealurile de pe Jost Van Dyke se ridică din apă.

– Ar trebui să merg să-l schimb pe fratele meu.

Keane îmi dă drumul la mână şi o aşază pe Queenie înapoi în poala mea.

– Vin cu tine.

Eamon e treaz şi în priză, cu o cană termică de cafea în mână şi un zâmbet larg pe faţă.

– N-am mai navigat aşa de când eram copii. Fir-aş al naibii, e fantastic!

– Eşti gata de un pui de somn?

– Nu încă, zice el. Dar n-aş refuza un mic dejun.

Mă ofer să gătesc eu, dar Keane se duce jos şi, curând, îl aud fluierând cântecul lui de pregătit micul dejun. Eu îi aduc lui Queenie covoraşul, ca să-şi poată face treaba de dimineaţă, după care îi dau să mănânce un bol de boabe. Deşi şterpelise şi resturile de la masa noastră, dă gata mâncarea de parcă ar fi ultima ei cină. Smulge puful de pe una dintre mingile de tenis când Keane ne întinde farfurii cu ouă, salam şi pâine prăjită, cartofi şi fasole.

– Am încercat să improvizez un mic dejun irlandez în lipsa slăninei, a cârnaţilor şi a budincii, spune el.

Eamon îşi dă gata porţia aproape la fel de repede precum Queenie.

Soarele se ridică în spatele insulei şi înmoaie în auriu cerul de după dealuri. Eu spăl vasele, în vreme ce Keane preia cârma, iar Eamon trage un pui de somn în carlingă. Navigăm până ajungem la Great Harbour, unde pornim motorul până la ancoraj. Keane şi Eamon se duc jos să se culce, iar eu mă duc cu barca de salvare la mal cu paşapoartele şi certificatul de sănătate al lui Queenie ca să rezolv cu vama. După ce am plătit taxele, mă întorc pe barcă, ridic pavilionul Insulelor Virgine Britanice şi mă prăbuşesc în patul meu.

O casă din petice (21)

Jost Van Dyke este o insulă mică şi puţin populată care trece de la plaje la dealuri fără alte oprelişti şi totuşi văd că portul e împânzit de bărci, iar barurile sunt pline de oameni. Legăm barca la mal şi ne ducem bagajele în drum, aşteptând taxiul.

– Felix şi Agda locuiesc chiar mai sus, pe dealul Man O'War, spune Keane, arătând cu degetul înspre o casă de pe colină. Stai numai s-o vezi de aproape. N-o să mai vrei să pleci.

Două minute mai târziu, o Toyota Land Cruiser veche şi albastră apare şi se opreşte în faţa noastră. Şoferul e un bărbat la bustul gol, cam de vârsta lui Eamon, cu o coamă de păr blond-albicios şi cu corpul bronzat tot în afară de două cercuri în jurul ochilor, ca un raton. Portiera se deschide, iar el coboară, în picioarele goale, şi-l îmbrăţişează pe Keane.

– Bine aţi venit! Bine aţi venit pe Jost Van Dyke!

Felix are şi el un accent nou pe care va trebui să mă căznesc să-l desluşesc. Nu e din Caraibe, dar nu e nici irlandez sau american. Deschide portbagajul maşinii ca să ne punem înăuntru bagajele.

– Sullivan, Agda vine direct acasă, nu se mai opreşte să bea nimic, atât de nerăbdătoare e să te vadă!

Odată intraţi în maşină, Land Cruiserul se hurducăie pe drumul neterminat, iar Felix ne spune ce s-a întâmplat pe insulă de când uraganele Irma şi Maria au devastat Insulele Virgine Britanice.

– Great Harbor a pierdut multă vegetaţie, iar biserica metodistă a fost distrusă. Dar majoritatea barurilor şi magazinelor au fost reconstruite şi s-au plantat palmieri noi. Unii oameni şi-au pierdut casele, dar viaţa merge înainte, nu-i aşa?

Felix ne povesteşte că el şi soţia lui au o afacere de scufundări, dar, spre deosebire de cei de pe *Chemineau*, cei doi au o listă de aşteptare cu clienţi.

– Doar ce ne-am întors din Belize, deci v-aţi sincronizat foarte bine, zice şi râde. E încă ordine în locuinţă.

Casa din vârful dealului Man O'War arată de parcă ar fi fost construită pe secţiuni, cârpită de-a lungul timpului, apoi vopsită în ce culoare s-a nimerit la momentul respectiv. Iar Felix ne povesteşte că tocmai aşa s-a şi întâmplat.

– E o casă ciudată, ştiu, spune el. Când ne-am mutat prima oară aici din Suedia, nu ne-am permis să construim decât o cabană cu o singură cameră.

Oricât de ciudat pare locul pe exterior, pe interior este mai mult decât primitor. Podelele sunt placate cu lemn moale, călduros, iar fiecare încăpere are câte un balcon care dă înspre insulă şi dealurile împădurite din împrejurimi.

– E superbă!

– Vezi? Ţi-am spus eu, zice Keane.

Mobila arată de parcă ar fi fost cumpărată bucată cu bucată din toate colţurile lumii. Canapeaua din catifea aurie este acoperită cu o pătură viu colorată cu modele peruviene, asemănătoare pernelor de pe barca mea. Mai multe reviste despre scufundări sunt puse teanc pe o tobă africană. Iar un uriaş tablou aborigen ocupă aproape un perete. Un altul este plin cu fotografii de-ale lui Felix şi Agda – în majoritatea purtând costume de scafandri – prin diverse oceane.

– Agda! strigă deodată Felix. A venit Sullivan!

Ne întâmpină sunetul picioarelor desculţe lipăind pe podelele din lemn, iar în secunda următoare o vâlvătaie de rochie roşie şi de păr blond-albicios se aruncă în braţele lui Keane.

– Ce mă bucur să te văd! exclamă ea, în timp ce el o învârte într-o piruetă.

E osoasă şi zdravănă şi are aceleaşi trăsături scandinave ca Felix. Mă minunez de cât de alb are părul, până când îmi surprind propria reflexie în oglindă. Culoarea din cozi mi s-a decolorat din pricina soarelui, iar pielea mi-e mai neagră ca niciodată.

– Agda, ea e Anna, spune Keane. Călătorim împreună până la Trinidad.

– Mă bucur să te cunosc, Anna.

– Şi eu.

– Vino cu mine! spune.

Balconul serveşte drept hol pentru casă, iar eu o urmez pe Agda până la capătul lui, unde nişte uşi duble sunt larg deschise, invitând soarele şi aerul în dormitor. Patul pare enorm după săptămâni petrecute pe mare, iar pătura de deasupra este ţesută din mai multe pulovere vechi din lână. O pătură din petice pentru o casă din petice. Geanta mea ponosită de pe podea e ca o urmă de deget murdar în colţul unei fotografii de altfel perfectă.

– Camera asta e cea mai bună pentru că are propria toaletă.

Trage o perdea albă de duş într-un colţ, lăsând la iveală o toaletă şi o cadă micuţă în perete.

– Şi pentru că e cea mai aproape de duş.

Mă conduce înapoi afară. Lângă camera mea este un duş în aer liber făcut din lemn, cu o perdea galbenă din pânză.

– Cel mai mult îmi place când fac duş şi începe să plouă.

– Casa asta e nebunie curată!

Agda râde.

– Este, dar noi o iubim.

– Şi eu!

– Te las să faci duş sau să dormi sau ce vrei tu să faci acum, spune ea. Avem Wi-Fi dacă ai nevoie să scrii e-mailuri, iar mai târziu mergem la Foxy's Bar pentru cina de Crăciun, bine?

– Îţi mulţumesc.

Agda îmi zâmbeşte drept răspuns, apoi, brusc, rămân singură. Keane mă găseşte sprijinindu-mă de balustrada balconului, încercând să-mi zăresc barca printre flota de vase de croazieră ancorate în port.

– Acum, că o consider în sfârşit barca mea, are nevoie de un nume.

– Nu te strădui prea tare, spune el. Bărcile îşi propun singure numele la momentul potrivit.

– Ai scornit asta?

El dă din cap că da.

– Dar e o teorie bună, nu crezi?

– Mă duc să încerc duşul ăla.

– Voiam să te avertizez, spune el. De obicei, Agda umblă dezbrăcată până la el şi înapoi.

– E bine de ştiut, mersi.

– Ai putea să faci şi tu la fel, dacă vrei. Când eşti la Roma, ştii tu.

– Mai taci!

Râde şi îmi dă un ghiont cu umărul în umărul meu.

– Să nu foloseşti toată apa caldă.

Nici pe departe la fel de curajoasă ca Agda, trag perdeaua galbenă de jur împrejurul duşului. Deasupra mea, cerul de dimineaţă este albastru, iar aerul este răcoros pe pielea mea. Deşi îi pot auzi pe ceilalţi discutând în celălalt capăt al balconului, nu mă pot abţine să nu mă simt singură. E primul meu Crăciun fără Ben. Închid robinetul, însă gândurile mele continuă să curgă. Mă îmbrac cu un tricou al lui mai vechi, verde spălăcit şi moale, cu tema *Cum a furat Grinch Crăciunul* şi o fustă roşie cu buline albe mai festivă decât mă simt eu.

– Anna, eşti aşa drăguţă! Tu eşti Grinch-ul! exclamă Agda, turnându-mi un pahar de punci roz şi întinzându-mi-l peste masă în timp ce eu mă aşez. Eamon încerca să-mi explice cu ce se ocupă, dar n-am priceput nimic. Aşa că spune-mi cu ce te ocupi tu.

– Ei bine, acum nu fac altceva decât... să navighez, zic, uitându-mă dincolo de ea înspre port şi trăgând aer adânc în piept. Logodnicul meu s-a sinucis acum aproape un an şi mi-a fost greu să mă împac cu ideea, aşa că mi-am dat demisia, i-am luat barca şi am plecat.

– Îmi pare tare rău în legătură cu logodnicul tău, spune ea, atingându-mi uşor dosul palmei cu degetele. Dar e un lucru foarte curajos ce faci.

– Nu sunt prea sigură de asta, zic şi râd, puţin forţat, dar asta pentru că nu vreau să plâng. După ce aproape am fost lovită de un cargobot în prima mea traversare de la Florida la Bimini, mi-am dat seama că habar n-aveam ce făceam, aşa că l-am angajat pe Keane.

– Vezi? Acum ştiu sigur că eşti curajoasă. Sullivan e un bărbat sălbatic.

Iau o gură din punciul cu rom. E foarte dulce şi foarte tare, îmi lăcrimează ochii de la el.

– Voi cum v-aţi întâlnit?

– Aveam un prieten comun care deţinea un magazin cu echipamente de scufundări în Martinica şi s-a nimerit să-l vizităm în acelaşi timp, spune Keane. Aveam vreo douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci, între două vase...

– Te întâlneai cu franţuzoaica aia, îl întrerupe Agda. Cum o chema?

– Mathilde.

Oamenii din jurul nostru sunt dovada vie că şi Keane are un trecut, iar Mathilde este Trecut cu T mare. Numele ei mă duce cu gândul la încă o fată care e sofisticată fără nici un efort – precum Sara de pe *Chemineau*

– şi care arată perfect în costum de baie. Iar la vârsta aia, Keane trebuie să fi fost echivalentul uman al unei lămpi de atras insecte.

– Da! Mathilde! exclamă Agda, plesnind masa. Trebuie să-ţi spun, Keane, îmi displăcea enorm! Era atât de plictisitoare!

– Mi-aduc aminte că nu ieşeam cu ea pentru personalitatea ei, spune el sec. Dar aveam un standard destul de jos pe atunci.

Eamon râde.

– Şi ce s-a schimbat?

Îl aşteptăm cu toţii pe Keane să-şi dea pe gât punciul. Cuburile de gheaţă zornăie în pahar, iar în aer răsună cântecul păsărilor şi orăcăitul broaştelor. Picioarele scaunului lui râcâie podeaua în timp ce el îl dă în spate şi se ridică.

– Totul.

Pleacă, acum prost dispus, iar Eamon scutură din cap.

– Mereu a fost dramatic.

Mă duc după Keane.

I-a revenit amărăciunea de noaptea trecută de pe barcă, dar, având în vedere că m-am luptat şi eu cu propria melancolie, nu-l pot învinovăţi. Se aruncă într-un scaun vechi de piele roasă din camera pe care o împarte cu Eamon.

– Acum nu mă mai pot întoarce pentru că sunt un idiot afurisit!

Mă aşez pe un colţ de pat, cât mai aproape de el.

– Dacă te face să te simţi mai bine, şi eu am avut parte de prea multe frământări interioare din cauza tricoului ăstuia.

– Ben?

– Bingo!

– Stă al naibii de drăguţ pe tine!

– Mulţumesc.

Obrajii mi se aprind de parcă aş sta în bătaia soarelui. Nu vreau să mă simt flatată când spune asemenea lucruri, dar o fac.

– Ştii... e ajunul Crăciunului. Poate ar trebui să sărbătorim ce avem în loc să deplângem ceea ce nu avem.

El încearcă să-şi ascundă un zâmbet abia înmugurit.

– Dacă aş fi fost la fel de deştept la douăzeci şi cinci de ani cum eşti tu, probabil nici nu m-aş fi uitat la Mathilde. Chiar era plictisitoare!

Totul este calm, totul este luminos (22)

Chiar dacă nu suntem cu toţii în apele noastre, reuşim să ascundem acest lucru pe sub accesoriile noastre de Crăciun. Felix poartă un pulover bleumarin împletit cu reni şi fulgi de nea. Părul scurt al Agdei este prins pe spate de o bentiţă cu coarne şi clopoţei în vârf, care zornăie încontinuu în timp ce Land Cruiserul se hurducăie pe drum. Eamon şi-a ales o căciulă de Moş şi anunţă că va invita toate doamnele singure să vină să i se aşeze în poală, alegându-se astfel cu o bătaie pe umăr din partea Agdei. Până şi Keane are mai multe ghirlande roşii şi verzi de carnaval în jurul gâtului.

Ca majoritatea barurilor de pe plajă, mesele la Foxy's sunt puse pe nisip, în aer răsună acorduri caraibiene – iar pentru seara aceasta nu a mai rămas nici măcar o masă nerezervată. Pe când ne croim drum prin restaurant până la masa noastră, Agda se tot opreşte ca să se îmbrăţişeze cu oameni.

– Aici, toată lumea cunoaşte pe toată lumea, explică ea. Insula noastră e una foarte mică.

Masa se află pe plajă, acolo unde sunt aprinse torţe şi unde tronează un brad de Crăciun decorat cu luminiţe şi globuleţe. Două cupluri sunt deja aşezate la masă, alţi prieteni cu bărci ancorate în Great Harbor. Jefferson şi Karoline Araujo se îndreaptă spre casă, în Brazilia, după o circumnavigaţie, în vreme ce Amanda Folbigg şi Luke Cross au ajuns în Panama după o traversare a Pacificului care a început din Australia. Plecarea mea din Fort Lauderdale de acum patru săptămâni părea mare lucru, dar aflându-mă acum în mijlocul acestor marinari pricepuţi, mă simt tânără şi necoaptă. De parcă ar trebui să mă aşez la masa copiilor.

Felix comandă o rundă de calmante, o băutură cu rom şi ananas ce se presupune că a fost inventată pe insulă, în vreme ce Agda mă întreabă ce

s-a întâmplat cu braţul meu. Îi răspund ruşinată că am căzut peste bord, dar nu râde nimeni. Luke ne arată o cicatrice de pe frunte.

– Nu m-am ferit când s-a rotit tangonul.

– Când am început eu, spune Keane, am traversat puţin cam prea repede puntea şi am alunecat fix pe sub linia vieţii. M-am prins de un montant ca să nu plece barca fără mine, dar am fost târât cu faţa înainte prin apă până când au reuşit să mă tragă înapoi la bord.

Când luăm cina de Crăciun, toată lumea pare foarte curioasă să afle mai multe despre călătoria mea şi să le povestesc despre locurile în care am fost eu şi Keane. Conversaţia nu stagnează nici o clipă, numai că de data asta particip şi eu.

– Şi, Anna, unde vei merge după Jost Van Dyke? întreabă Agda.

– Cred că la Saint Martin.

– Trebuie neapărat să te duci în partea franceză, spune ea. Partea olandeză este plină de turiştii de pe vasele de croazieră, iar plaja Maho este un coşmar.

Nu mai menţionez că planul iniţial al lui Ben includea şi plaja Maho, localizată la capătul pistei de aeroport. Avioanele care vin trec chiar pe deasupra plajei înainte să aterizeze, iar motoarele lor produc un curent atât de mare, încât spectatorii sunt împinşi înapoi în apă.

– Ah, da, încuviinţează Karoline din cap. E mereu aglomerată şi nu ţi se mai pare cine ştie ce după ce trece un avion. Noi mergem la Saint Barths pentru Anul Nou. Vor fi concerte şi petreceri şi artificii la miezul nopţii. Ar trebui să veniţi cu noi.

Eamon scutură din cap.

– Probabil nu e cea mai bună idee, având în vedere...

– Ar putea fi amuzant, îl întrerupe Keane.

Rămân surprinsă că vrea să meargă la Saint Barths, luând în considerare trecutul lui pe insulă.

– Eşti sigur? întreabă Eamon.

– Au trecut cinci ani.

Maxilarul lui Keane se încleştează şi mă întreb dacă nu e vorba de ceva între ei – o încercare de a-i dovedi lui Eamon că poate suporta întoarcerea la locul accidentului.

– În regulă, spune Eamon şi se întoarce spre mine. Anna, tu eşti căpitanul.

Nu pot trece peste cuvântul lui Keane, dar nici nu vreau să-l fac de ruşine, mai ales că nu mai face parte din echipajul meu. Trebuie să am încredere, ca într-un prieten, că ştie ce face.

– Se pare că mergem la Saint Barths!

După cină, ne schimbăm locurile în jurul mesei, unii ies la dans, în vreme ce alţii rămân să vorbească. Karoline îmi povesteşte despre slujba ei ca designer de interior. Decorează încăperi pentru reviste de decoraţiuni interioare şi pentru clienţii ei personali. Entuziasmul ei mă face să-mi fie dor de... ceva care să trezească şi în mine o asemenea pasiune. Ceva mai mult decât a fi chelneriţă tot restul vieţii.

Keane se întoarce la masă după ce a dansat cu Agda, Amanda şi Felix şi îmi dă pe gât restul băuturii mele dintr-o singură înghiţitură.

– Karaoke pe colinde în cinci minute! strigă Eamon către fratele lui. Ne-am înscris şi pe noi.

Keane scutură din cap.

– Nu!

– E o tradiţie, zice Eamon. Plus de asta, dacă Anna tot s-a căpătuit cu tine până în Trinidad, trebuie să ştie ce fel de om eşti.

Keane râde la ceva ce numai ei doi înţeleg.

– În regulă. *Numai* dacă schimbăm rolurile.

– De ce să strici un lucru bun după atâţia ani?

– Ştiu, dar...

Mimează că oftează dramatic. Eamon chicoteşte în timp ce noi, restul, ne întrebăm ce naiba se petrece.

– În regulă, mă bag.

– Te bagi să faci ce? întreb.

– Nu pot să-ţi spun, zice Keane. Aş strica magia momentului.

Sesiunea de karaoke pe muzica de Crăciun începe cu însuşi Foxy cântând o versiune veche a cântecului *We Wish You a Merry Christmas* şi urându-le bun venit tuturor celor din restaurantul său. Lui Foxy îi urmează două femei albe care cântă, spate în spate, *White Christmas* şi *Winter Wonderland*. Amândouă sar peste notele înalte, făcând gesturi de divă din mâini. În orice altă zi, am fi râs de asemenea prestaţie exagerată, însă în seara asta aplaudăm de parcă am fi la premiile Grammy.

– E timpul!

Eamon se ridică de la masă, iar Keane îl urmează. Eu şi Agda ne înghesuim prin mulţime ca să prindem locuri în primele rânduri. Eamon

ia două microfoane şi îi întinde unul fratelui său.

– Crăciun fericit! ne urează Eamon. Noi suntem fraţii Sullivan din County Kerry, Irlanda.

Prezentările lui sunt întâmpinate de aplauze şi de câteva fluierături – probabil din partea irlandezilor din mulţime – înainte să continue:

– Când eram flăcău, m-am gândit că ar fi amuzant să-l învăţ pe frăţiorul meu nişte cuvinte noi mai colorate. Arată către Keane, care stârneşte câteva râsete, având în vedere că e mult mai înalt decât Eamon. Iar în timp ce toţi eram adunaţi la cârciuma familiei de Crăciun, am cântat în duet. Ca urmare a unei mustrări severe despre cum ar trebui să fiu un exemplu mai bun pentru fratele meu...

– Mustrare care a intrat pe o ureche şi a ieşit pe alta, aş putea adăuga, intervine Keane.

– ...ni s-a cerut să repetăm cântarea şi în anul următor şi în toţi anii care au urmat de atunci, spune Eamon. E un cântec de Crăciun clasic, plin de căldură şi de iubire, care a rezistat trecerii timpului. Dacă veţi recunoaşte versurile, vă rog să cântaţi cu noi!

Muzica începe, câteva note de pian abia auzite pe deasupra gălăgiei de la bar, iar Eamon începe să cânte, pronunţând cuvintele de parcă ar fi beat.

– *Era ajunul Crăciunului, scumpo, în celula bețivilor…*

Aceia din mulţime care recunosc primul vers al melodiei *Fairytale of New York* al celor de la The Pogues încep să râdă, nu numai pentru că nu e un cântec clasic sau plin de căldură, ci şi pentru că îşi dau seama că Keane va interpreta partea femeii.

Când vine rândul lui, mă aştept să cânte fals, dar nu. Keane cântă cu o voce joasă, puţin ieşită de pe ritm, dar care face cântecul încă şi mai amuzant. Când termină de cântat cei doi fraţi, tot barul îi acompaniază şi aplaudă.

– A fost adevărată povestea? îl întreb pe Keane când se întoarce la masă. Chiar aşa ţi-a făcut Eamon?

– O, da! Cântam cu el, neştiutor şi fericit, până când ochii mamei s-au făcut mari cât cepele, iar bunica mea tare de urechi a întrebat: „L-am auzit cumva pe Christopher făcându-şi fratele lepădătură? Parcă era un cântec de Crăciun!“

Râd şi mă gândesc la sora mea şi la cât de mult timp a trecut de când n-am mai avut atâta afecţiune una pentru cealaltă. Când eram mici,

obişnuiam să dăm „spectacole“ pentru ai noştri. Petreceam ore în şir colorând decorul şi repetând replici care se schimbau de fiecare dată. Rachel era întotdeauna regizorul, iar eu eram fericită să fac ce-mi spunea ea. Nu-mi amintesc când s-au schimbat lucrurile. Conversaţiile din jurul meu se pierd pe fundal, devin nostalgică după apropierea pe care o aveam.

– Mă întorc imediat.

De-a lungul apei au fost montate hamacuri prinse între palmieri. Dau de unul liber şi mă aşez în el. De îndată ce legănatul se opreşte, sun acasă.

– Crăciun fericit, Anna! spune mama, apoi şopteşte: E Anna.

Parcă o şi văd pe soră-mea dându-şi ochii peste cap.

– Eu şi Rachel împachetăm cadourile pentru Maisie şi beam *glühwein.*

Vinul fiert este una dintre puţinele tradiţii de familie pe care mama le-a adus din Germania. Chiar şi când eram mici, ne lăsa să bem căni mici cu *glühwein.*

– Sună distractiv.

– Tu unde eşti?

– Pe o insulă numită Jost Van Dyke, îi spun. Face parte din Insulele Virgine Britanice.

– Stai aşa, să aduc o hartă, zice ea. Vorbeşte cu Rachel.

– Bună.

Sora mea nu pare deloc încântată să vorbească cu mine.

– Ştii la ce mă gândeam?

– La ce?

– La cum obişnuiam să facem spectacole pentru mama şi tata. Mai ţii minte cum inventai cântece pe loc şi încercam să cânt cu tine, deşi habar n-aveam care erau versurile? Mereu rămâneam cu o măsură în urmă.

Rachel a pufnit pe nas.

– Nu-mi vine să cred că îţi aduci aminte asta!

– Mi-e dor de voi.

Îmi ţin respiraţia, aşteptându-mă la o remarcă înţepătoare.

– E ciudat că nu eşti aici.

– Ce i-aţi luat lui Maisie de Crăciun?

– Pantofi cu sclipici şi un mobil de jucărie. Jur, zici că are doi ani şi merge pe douăzeci.

– Sărut-o din partea mea şi spune-i că o să mai avem un Crăciun când mă întorc acasă.

– Aşa o să fac, spune Rachel. Te ajută? Ce faci acum? Pari... diferită.
– Da, mă ajută.
– Mă bucur.
Rămânem în linişte, dar nu e o tăcere stânjenitoare sau plină de lucruri rămase nespuse. Poate e un armistiţiu temporar, însă simt că în seara asta totul e calm, totul e luminos.
– S-a întors mama, spune Rachel. Crăciun fericit, Anna!
– Ai ajuns atât de departe! zice mama cu admiraţie în glas.
– O mie de kilometri, plus, minus.
– Nu ţi-e frică?
– Tot timpul, recunosc. Dar e Keane cu mine şi...
Mă chinui să găsesc cuvintele potrivite pentru tot ce a ajuns să-mi fie. Călăuză. Partener de drum. Plasă de siguranţă. Sprijin. Prieten.
– N-aş fi ajuns atât de departe dacă n-ar fi fost el. M-a învăţat multe.
– Mă bucur că nu mai eşti singură.
Masa noastră nu e atât de departe, încât să nu aud râsetul puternic al Agdei şi bătăile din palme ale Karolinei, care strigă un „Da!“ răsunător ori de câte ori e de acord cu ceva ce a spus ea. Am eşuat lamentabil din a fugi departe.
– Şi eu.
Ne urăm *Fröhliche Weihnachten. Ich liebe dich. Gute Nacht.* Închei conversaţia tocmai când Keane traversează nisipul, îndreptându-se spre hamacul meu.
– Eşti bine acolo, Anna?
– Da.
Arată către celălalt capăt al hamacului.
– Mai ai un loc liber?
– Nu-l împart decât cu oamenii care mi-au salvat viaţa.
– Atunci e seara mea norocoasă.
Hamacul se înclină periculos de mult când se urcă în el. Stăm faţă în faţă.
– Ar trebui să luăm şi noi unul pentru barcă. Îl legăm în puntea din faţă.
– Bine.
– Ce uşor a fost!
– Inima mea mică s-a făcut de trei ori mai mare azi, zic, arătând către tricoul cu Grinch. Sau poate e pur şi simplu o idee bună.

Keane îşi sprijină braţul de tibia mea, punându-mi mâna în jurul genunchiului. Am evoluat atât de mult într-un timp atât de scurt. Acum o lună sufeream de anxietatea de a împărţi aceeaşi cabină. Iar acum ne invadam unul altuia spaţiul personal într-o manieră degajată.

– Pari fericită, spune el.

– Aş zice că sunt.

Daruri modeste (23)

Dimineaţa vine repede şi e strălucitoare, iar eu mă trezesc şi o găsesc pe Queenie dormind pe pernă lângă capul meu. Nova, un câine mic, bronzat pe insulă, care îi revendică pe Felix şi Agda ori de câte ori sunt acasă, stă încolăcit pe podea lângă pat. Casa e cufundată în linişte, însă briza care face frunzele să foşnească şi cântecul păsărilor sunt neîntrerupte. Mă dau jos din pat şi arunc o privire în camera lui Keane şi Eamon. S-au trezit şi mai devreme ca să plece, dar e ziua de Crăciun. Nu e nici o biserică catolică pe insulă, dar mă gândesc că s-au dus la slujbă în anexa improvizată de lângă biserica metodistă în ruine de la poalele dealului.

Pomul de Crăciun este un brad micuţ în centrul măsuţei de cafea, înconjurat de cadouri. Unele dintre ele au etichetă cu numele meu şi mă simt prost că nu m-am gândit şi eu la cadouri. Nici măcar pentru Keane.

Adga e trează, cu părul vâlvoi, când ies din cameră. Sunt gata îmbrăcată să cobor dealul, cu Queenie în lesă.

– Mă duc să verific barca.

– Au luat fraţii Sullivan maşina.

– E în regulă, zic eu. Mergem pe jos.

Nu-mi ia mult să cobor dealul mulţumită gravitaţiei. Jos, Queenie sare cu entuziasm în barcă şi pornim spre Alberg. Îmi dau seama că devine un câine de mare.

Ancora se ţine bine, aşa că îmi fac o cană de cafea şi încep să scotocesc printre lucruri, în căutare de potenţiale cadouri de Crăciun. Am o sticlă de vin german pe care o păstram pentru sosirea în Trinidad şi pe care decid să i-o dăruiesc lui Felix. Cu Agda e mai greu, fiindcă nu mi se pare în regulă să dau din hainele mele – nici măcar din cele purtate doar de câteva ori – cuiva care m-a găzduit în casa ei. Pe raftul de sus e Polaroidul lui Ben. Lui îi plăcea la nebunie aparatul ăla, însă eu nu l-am

folosit deloc de la moartea lui. Îl iau de pe raft, îl curăţ de praf şi îi fac o poză lui Queenie.

Keane e provocarea cea mai mare, fiindcă lui nu am ce să îi dau. În afară de cana cu Căpitanul America din chiuvetă. Mă doare puţin inima când o spăl şi o usuc cu grijă, după care încep să înţeleg motivul pentru care mama lui Ben a dat buzna în apartament şi a luat tot ce-a apucat. Însă cana asta nu e Ben, iar amintirea lui nu va fi ştirbită dacă i-o dăruiesc lui Keane.

Le pun pe toate într-o pungă de cumpărături şi stau pe punte până când îmi termin cafeaua. Când eu şi Queenie ne întoarcem pe ţărm, magazinul cu suvenire de la Foxy's e deschis. Cumpăr un tricou pentru Eamon.

Stau pe treptele bisericii goale şi avariate, cu cadourile şi cu câinele meu, închid ochii şi ascult vocea pastorului care răsună din anexa învecinată. Slujba este despre ieslea din Betleem. Poate că darurile mele umile vor fi suficiente.

Pastorul iese primul. Congregaţia cântă *O Come, All Ye Faithful*[2] în urma lui, iar eu mă dau din drumul procesiunii atunci când aceştia trec pe lângă mine.

– E în regulă, îmi spune el. Oricine e bine-venit. Crăciun fericit!

Keane şi Eamon sunt printre primii care ies din anexă şi sunt surprinşi să mă vadă acolo.

– Voiam să verific dacă barca e în regulă, zic. Dar mi-ar prinde bine un drum cu maşina până sus.

Întorşi la casa din petice, împachetez cadourile în hârtie de cadouri împrumutată şi le pun lângă celelalte din jurul micuţului brad. Felix s-a trezit şi el, aşa că ne adunăm cu toţii în sufragerie ca să ni le împărţim. Drumurile ni se intersectează când ne înmânăm unul altuia lucrurile, iar primul meu cadou este un tricou roz de la Foxy's din partea lui Eamon. Râde când vede că a primit versiunea pe negru a aceluiaşi tricou.

– Parcă suntem într-o poveste de-a lui O. Henry!

De la Agda primesc hamacul în dungi de pe balconul ei.

– Sullivan mi-a spus că ai vrea şi tu unul, iar noi ne întoarcem în Belize după sărbători, aşa că ne putem lua altul în loc!

Despachetează aparatul fotografic, iar eu nu îi spun că i-a aparţinut lui Ben. Zâmbesc când ne face o poză mie şi lui Keane, stând pe canapeaua aurie, cu braţul lui peste umerii mei. Agda îi dăruieşte un

tricou vintage Guinness cu un tucan pe faţă pe care l-a găsit la un magazin de lucruri confiscate din Belize, în timp ce Felix este inundat de sticle de whisky irlandez, vin german şi rom din Puerto Rico.

Curând, nu mai rămâne decât cana cu Căpitanul America. Keane o despachetează, iar sprâncenele i se unesc a nedumerire.

– Era preferata lui Ben, zic. Dar o foloseşti atât de mult, încât nu o mai văd a lui. Aşa că m-am gândit... Ei bine, poate într-o zi când o să fii pe vreo insulă pustie şi îndepărtată, o s-o umpli cu cafea şi o să te gândeşti la mine.

El întoarce cana pe toate părţile.

– Eşti sigură?

– Vreau să o ai tu.

– Asta e grozav, Anna, mulţumesc! Keane se apleacă şi mă sărută pe tâmplă. Aş... Aş fi vrut să am şi eu ceva pentru tine, dar...

– E suficient că mi-ai salvat viaţa.

Restul zilei de Crăciun decurge într-un ritm leneş: mic dejun cu clătite suedeze şi sos de merişoare, napi şi leneveală. Când mă duc la baie, văd că am o mică pată pe chiloţi, ceea ce-mi aduce aminte că sunt plecată de acasă de o lună. Încă un lucru pe care nu l-am gândit cum să-l gestionez pe o barcă.

A doua zi de Crăciun, Felix ne duce la plimbare cu maşina prin împrejurimi, hurducăindu-ne pe drumuri care, pe alocuri, nu sunt mai mult decât nişte poteci de pământ. Ne oprim la o piscină cu bule, un bazin natural unde valurile se sparg printre golurile dintre stânci, transformând piscina într-un jacuzzi natural cu apă sărată. Stăm toţi cinci la apă mică, bem bere şi lăsăm apa să ne bolborosească pe piele.

Sărbătorile iau oficial sfârşit a doua zi, iar eu cobor cu Queenie până la băcănia de la poalele dealului ca să cumpăr amestec de tort galben şi glazură de ciocolată pentru ziua lui Keane – aroma lui preferată, potrivit lui Eamon. Stăm câteva minute pe banca din faţa prăvăliei, unde două fetiţe joacă dame la o masă din apropiere. Se ridică de pe locurile lor când o văd pe Queenie, iar ea se răsuceşte pe spate ca să fie mângâiată pe burtică.

– Cum îl cheamă pe câinele tău? întreabă fata cu agrafe de păr galbene.

– Queenie.

Se uită una la alta, apoi izbucnesc în râs, din motive pe care numai fetiţele le cunosc, iar cealaltă, cu codiţe împletite prinse într-un elastic cu

mărgele albastre, întreabă:
– Chiar e o regină?
– Da, este regina insulelor Turks şi Caicos.
– Dacă e regina, unde-i e coroana?
– E sub acoperire, şoptesc eu.
Chicotelile lor sunt melodioase.
– Îmi place Queenie, spune prima fată.
– Şi ea te place pe tine.
Stăm astfel mult timp, mânuţele lor negricioase scărpinând burtica câinelui meu. Simt cum în jurul memoriei lui Ben se ţese, strat după strat, un rând de fericire. Se creează un paravan care face să doară mai puţin atunci când mă gândesc la el. Într-o bună zi, nu va mai durea deloc.
Vraja se destramă atunci când fetiţele sunt strigate de mama lor. Eu şi Queenie urcăm înapoi dealul până la casă, unde ascund cumpărăturile în camera mea.
Duminică, după ce Keane şi Eamon se întorc de la biserică, toată lumea se strânge în sufragerie ca să plănuiască drumul spre Saint Barths. Chestiunea nu mă priveşte în mod special, aşa că mă retrag în camera mea. Încep să împachetez pentru plecare. Nu sunt pregătită. O să-mi lipsească patul întins şi orăcăitul liniştitor al broaştelor pe timpul nopţii. Îmi va lipsi duşul în aer liber şi statul pe balcon până la răsăritul stelelor. Fiecare insulă pe care am vizitat-o a fost mai primitoare decât cea de dinaintea ei, dar Saint Barths mă îngrijorează. Din pricina lui Keane.
Pornim la drum în seara următoare, după ultima noastră cină în casa din petice. Eamon s-a dus să navigheze pe barca Agdei şi a lui Felix, un catamaran de aproape cincisprezece metri lungime, pe nume *Papillon*, sedus de perspectiva propriei cabine şi a unui bar bine aprovizionat. Eu şi Keane avem cea mai mică barcă, aşa că ieşim primii din port, setând cursul de la Jost Van Dyke la Tortola. Prin The Narrows. Prin pasajul Flanagan. Apoi în larg. Celelalte bărci vin în urma noastră, întârziindu-şi plecarea ca să ajungem cu toţii cam în acelaşi timp la Saint Barths. Catamaranul trece pe lângă noi în noapte. Barca lui Luke şi a Amandei, *Fizgig*, o goeletă de treisprezece metri, ne depăşeşte şi ea pe tura lui Keane. Karoline şi Jefferson stau mai mult pe lângă noi pe a lor *Peneireiro*, dar, în cele din urmă, rămânem singuri.
Aranjez turele în aşa fel încât Keane să fie ocupat în primele patru ore din ziua lui de naştere. Cât timp el e pe punte, eu mă ocup de amestec şi

bag tortul la cuptor. E cald încă atunci când îl aduc în carlingă.

– Ţi-aş cânta, dar e mai bine pentru toată lumea, aici de faţă, dacă mă abţin, zic. La mulţi ani!

Keane face ochii mari.

– Ai copt tortul ăsta pentru mine?

– N-aş zice că am făcut o treabă prea bună, având în vedere că n-a ieşit drept.

– E ceva în neregulă cu cardanul?

– Cardanul?

Keane râde.

– E mecanismul care fixează cuptorul.

– Ei bine, spun eu, întinzându-i tortul, ar fi fost grozav dacă aş fi ştiut asta acum treizeci de minute!

El mă sărută pe creştet.

– Eşti minunată, Anna, mulţumesc!

– O lumânare n-ar sta aprinsă pe vântul ăsta, dar cred că tot ai voie să-ţi pui o dorinţă.

Mijeşte un ochi, ca şi cum ar sta pe gânduri, apoi încuviinţează din cap.

– S-a făcut.

Împărţim o furculiţă şi ultima lui sticlă de Guinness în timp ce dăm gata tortul, lingându-ne glazura de ciocolată topită de pe degete. Soarele e o fâşie de foc la orizont. Stăm în tăcere şi îl urmărim cum se înalţă pe cer într-o revărsare aurie.

– Cred că...

Mă întorc cu faţa la Keane. În lumina nouă a dimineţii, pielea lui e la fel de aurie precum cerul, iar cuvintele mi se usucă pe limbă. Ne uităm unul la altul îndelung, iar bărbia îi tresaltă. O ştie şi el. Eu sunt prima care îşi întoarce privirea.

– Cred că o să fie o zi frumoasă.

– Din experienţa mea, ziua de azi nu prea este.

– Atunci eşti foarte norocos că sunt aici.

Privirile ni se întâlnesc din nou.

– Da, sunt foarte norocos.

Dau fuga în cabină, mă scuz că trebuie să spăl vasele, însă, în realitate, trebuie să scap de intensitatea privirii lui. Doar că nu-mi pot controla răspunsurile corpului meu la el. Nu pot să-mi domolesc bătăile nebuneşti ale inimii. Nu-mi pot alunga din minte gândul că prietenii nu se privesc

unul pe altul aşa cum am făcut-o noi. E prea devreme să-mi doresc pe altcineva? Ce se întâmplă cu dragostea mea pentru Ben? Unde se duce? Oare să fie real sau de vină e doar apropierea asta fizică? Rămân în cabină şi încerc să mă adun. Din străin, Keane a devenit companion şi prieten. Ceva mai mult ar însemna un dezastru. Sau ceva de-a dreptul incredibil.

– Anna! mă strigă el. Vii să joci Scrabble cu mine?

– Doar dacă pui cuvinte adevărate.

Râde.

– Ar fi trebuit să-ţi iau un dicţionar pentru Scrabble de Crăciun.

Desfac tablele. Piesele sunt încă neatinse de la ultimul joc.

– Cât de convenabil că n-ai făcut-o.

– Nu ştii să pierzi.

– Trişezi!

Râde, se întinde spre mine şi îmi trage pe faţă şapca mea cu Crabbers. Ne jucăm Scrabble până ni se face foame. Keane se oferă să pregătească prânzul. Încălzeşte nişte sendvişuri cu curcan şi taie în felii groase nişte mango luat dintr-un copac de pe Jost Van Dyke. Arunc mingea de tenis pe punte ca să se ducă Queenie după ea, apoi trec la cârmă, cât timp Keane moţăie la soare. Am revenit la normal şi ne continuăm drumul în noapte, dar, când se crapă din nou de ziuă şi ne apropiem din ce în ce mai mult de dealurile verzi şi acoperişurile roşii ale caselor de pe Saint Barthélemy, Keane devine mai tensionat şi mai tăcut, iar eu mă întreb dacă nu cumva am făcut o greşeală venind aici.

Cântec de Crăciun, în traducere: *Veniţi cei credincioşi*

Clar şi răspicat (24)

Gustavia este un sat frumos cu case îngrijite şi străzi curate, iar plaja unde suntem ancoraţi e plină cu mai multe scoici decât ar putea număra cineva vreodată. Şi totuşi, pare ceva în neregulă cu locul ăsta din toate privinţele. Keane este un nor de furtună ambulant când ne croim calea înspre mulţimea adunată pe Rue Jeanne D'Arc cu ocazia Anului Nou, iar eu mă tot aştept ca trecutul să-l prindă din urmă şi să dea peste el.

Iar asta se întâmplă chiar atunci.

– Sullivan?

Un bărbat cu păr grizonant sare de la o masă plină de marinari tineri, îmbrăcaţi la fel, în tricourile roşii ale regatei. Un ceas masiv din aur îi sclipeşte la încheietură atunci când dă mâna cu Keane.

– Doamne, ce mă bucur să te văd, puştiule! Nu ştiam că eşti în oraş. Ai fost azi la hipodrom?

Keane îşi încordează maxilarul, însă bărbatul nu observă. E preocupat să scuture scrumul de ţigară pe trotuar.

– Nu. Am venit de dimineaţă de pe Jost Van Dyke.

– Foarte bine pentru tine, băiatule!

Bărbatul îşi plimbă ţigara între buze şi continuă:

– Am câştigat, deci hai să bei ceva cu noi ca să sărbătorim!

Keane îmi aruncă o privire, cu o expresie destul de tulburată pe chip. Nu-mi place Saint Barths. Portul şi coasta sunt pline de iahturi imense deţinute de miliardari ruşi, politicieni americani şi muzicieni rap foarte bogaţi, iar eu mă simt la fel de inconfortabil pe insula asta cum mă simţeam şi la masa Barbarei Braithwaite. Şi nu-mi dau seama dacă Keane caută o scuză să plece sau permisiunea de a rămâne, iar eu nu sunt şefa lui, aşa că ridic din umeri. „De ce nu?"

La un pahar de Ti'Punch, care e groaznic şi tare, fac cunoştinţă cu Jackson Kemp, fondatorul celei mai mari companii de gestionare a

deşeurilor din Statele Unite şi proprietarul bărcii pe care Keane a navigat cu cinci ani în urmă. Acelaşi bărbat al cărui e-mail de respingere l-a făcut pe Keane să se îmbete turtă în Nassau.

– Arăţi grozav, puştiule! exclamă Jackson, bătându-l pe umăr. Fac nişte proteze uimitoare în zilele noastre. Aproape la fel de bune ca originalul!

Felul dispreţuitor în care i se adresează lui Keane, cu „puştiule", îmi dă fiori pe şira spinării. Nu-mi place bărbatul ăsta şi nici felul degajat în care vorbeşte. Keane îşi trece o mână prin păr, iar eu nu înţeleg de ce continuă să facă ceva care îi cauzează atâta durere... până când îmi dau seama că înţeleg.

– Păcat că n-au găsit o modalitate de a înlocui şi mitocanii insensibili încă, bombăn eu în băutura mea, dar, aparent, suficient de tare cât să mă audă şi Jackson Kemp.

Keane se uită la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată – iar acum chiar asta sunt. Jackson cască ochii mari, după care scoate un hohot puternic de râs.

– Cred c-am meritat-o!

– Aşa cred şi eu.

– Ascultaţi, dau o petrecere diseară la vila mea. Ar trebui să veniţi şi voi.

Se uită la mine, apoi la Keane şi din nou la mine, propunând singurul fel de scuză pe care avea să-l primească Keane.

– O să curgă cu şampanie şi o să avem o vedere de primă mână asupra focului de artificii.

Eu îmi pun băutura pe masă şi mă uit la Keane.

– Mi-am amintit că trebuie să fiu în altă parte.

– Anna, stai!

Îi aud vocea strigând după mine, dar nu mă întorc. Mă prinde din urmă înainte să ajung la bordură.

– Unde te duci?

Mă întorc cu faţa spre el.

– Nu ştiu, „puştiule". Poate mă urc în barcă şi mă duc la Saint Kitts sau la Nevis. Oriunde e mai bine decât aici. Poţi rămâne dacă vrei, dar pe mine nu mă interesează cineva care nu vede ce om excepţional eşti!

Stă în mijlocul trotuarului. Mă cuprinde cu braţele pe după umeri şi mă trage mai aproape de el. Eu îmi strecor braţele în jurul taliei lui şi îmi îngrop obrazul în tricoul lui moale.

– Meriţi mult mai mult de atât. Hai cu mine!

El expiră prelung în părul meu şi mă sărută pe creştet.

– Să mergem!

Ne ducem împreună în jos pe Rue de la Plage până la Shell Beach, de unde luăm barca de salvare şi mergem până la locul în care ancoraseră celelalte patru, în micul port. Eamon joacă poker împreună cu ceilalţi bărbaţi pe *Fizgig* – Queenie stă lângă el de parcă ar vrea şi ea să înveţe cum să joace – în vreme ce femeile fac topless la soare pe puntea de pe *Papillon*. Keane traversează de la o barcă la alta ca să vorbească cu fratele lui, în vreme ce eu dau jos acoperitoarea de pe vele şi fixez echipamentul. Sunt în cabină când Eamon coboară sub punte.

– Anna!

Mă îmbrăţişează. E unul dintre lucrurile mele preferate la fraţii Sullivan, nu se dau în lături din a-şi manifesta afecţiunea.

– Mulţumesc că m-ai lăsat să navighez cu voi. A fost o plăcere!

– Nu vii cu noi?

– Vacanţa mea e aproape pe sfârşite, aşa că voi zbura de aici peste o zi sau două.

– Mulţumesc pentru pilotul automat.

– Mulţumesc că ai grijă de fratele meu, spune el. Ştiu că tu crezi că el te ajută pe tine, dar aş zice că e tocmai invers.

Când suntem gata de plecare, Eamon ne ajută să ne desprindem de *Peneireiro* şi îmi întinde parâma.

– Drum bun, Anna! Sper să ne mai întâlnim!

– Şi eu. Drum bun şi ţie!

Ne croim calea printre mulţimea de bărci ancorate în Saint Barths. Unul dintre iahturile uriaşe pe lângă care trecem are cel puţin o sută cincizeci de metri lungime şi are o carenă neagră atât de lucioasă, încât îmi văd propria barca reflectată în ea. Diseară, puntea i se va umple de oameni frumoşi care vor bea şampanie, cu focuri de artificii izbucnind deasupra capetelor lor. Mă gândesc că poate eu şi Keane vom vedea şi noi artificiile de acolo de unde ne vom afla când vine Anul Nou. Însă, de îndată ce ieşim în larg şi ridicăm pânzele, îmi dau seama că nu-mi pasă câtuşi de puţin de artificii.

– Încotro?

Stau lângă Keane în carlingă. El poartă tricoul lui favorit – cel pe care îl purta prima oară când ne-am întâlnit – şi are un zâmbet pe care mi-e

imposibil să nu i-l întorc. Nu-i văd ochii în spatele ochelarilor, însă cutele dintre sprâncene i-au dispărut.

– Aş vrea să te duc în locul meu preferat din întreaga Mare a Caraibelor.

– Şi unde ar fi asta?

– E surpriză.

Sunt cel puţin şase insule în apropiere de Saint Barths, şi probabil aş ghici dacă aş încerca, însă el e fericit, iar noi suntem în larg.

– În regulă.

După moartea lui Ben, mi-am închipuit viaţa în nuanţe de gri, însă în seara asta, când soarele se scufundă în ocean, apa şi cerul devin purpurii. Queenie îşi lipeşte trupuşorul cald de coapsa mea, în timp ce creierul înteţeşte senzaţia de vinovăţie cum că ar fi prea devreme. Prea devreme să fiu atât de fericită. Îmi dau capul pe spate, îmi îndrept faţa spre cer şi rostesc cuvintele cu voce tare, clar şi răspicat:

– Sunt al naibii de fericită acum!

– N-am fost niciodată mai bucuros să plec dintr-un loc, spune el. Am crezut că, dacă mă duc la Saint Barths...

– O să-ţi exorcizezi demonii, sfârşesc în locul lui. Înţeleg prea bine că nu funcţionează deloc.

Umerii i se detensionează.

– N-am spus nimănui în afara părinţilor mei, dar cel care conducea Mercedesul era un senator american.

– Vorbeşti serios?

Keane aprobă din cap.

– Tot este reales fiindcă promovează valorile familiei, doar în noaptea aceea era băut, cu amanta pe scaunul din dreapta. Acum, de fiecare dată când am nevoie de o proteză nouă, trimit factura la o căsuţă poştală din Washington D.C., iar factura este plătită. Atâta vreme cât îi ţin identitatea secretă, sunt aranjat pe viaţă.

– Eşti tentat să i-o faci publică?

– Uneori, da. Dar am cele mai bune proteze cumpărate din banii senatorului, iar el este nevoit să trăiască în propria ipocrizie.

– Chiar crezi că face asta? întreb.

– Poate că nu, dar îl va prinde karma din urmă într-o bună zi. Oricum, a fost de-a dreptul spectaculos, să mă ia naiba, când l-ai făcut mitocan pe

Jackson Kemp. Nu cred că a mai îndrăznit cineva să-i spună aşa – cel puţin nu pe faţă.

– Îmi venea să-l pocnesc, dar m-am gândit că să-l jignesc ar fi puţin mai politicos. Îmi pare rău dacă ţi-am stricat relaţia cu el. Era dureros să-l ascult vorbind.

– Mie îmi pare rău că te-am târât în mizeria mea.

– Mizeria ta. Mizeria mea. Deja pare că suntem în asta împreună.

– Mi-e greu să las în urmă ceva ce a jucat un rol atât de important în viaţa mea, spune Keane. Nu prea sunt sigur ce e de făcut acum.

– Ce spui de Jocurile Paralimpice?

– Cunosc un tip care a umblat după mine să-mi iau cetăţenia şi să mă alătur echipei americane, dar niciodată nu m-am simţit în stare să concurez împotriva unor marinari adevăraţi. Un lucru foarte jignitor la adresa persoanelor cu dizabilităţi, dar e crudul adevăr.

– În regulă, şi... dacă te-ai alătura unei echipe de marinari cu dizabilităţi şi aţi concura împotriva unora adevăraţi? sugerez eu. Dacă nu poţi fi ca ei, întrece-i.

Mă urmăreşte în tăcere, din colţul gurii răsărindu-i apoi un zâmbet intrigat.

– Mi-ar trebui o barcă.

– Şi vom atrage sponsori.

– Noi?

– Crezi că am încredere să te las pe cont propriu? Plus de asta, vei avea nevoie de cineva care să conducă operaţiunile cât eşti la cursă – iar eu nu am o slujbă.

Keane râde.

– O să am nevoie de trei referinţe şi de o scrisoare de recomandare.

– Pot să-l folosesc pe fratele tău ca referinţă?

– Nu dacă vrei slujba asta.

– Prima persoană pe care ar trebui s-o contactezi e Jackson Kemp. Nu strică nişte bani daţi din vină.

Poate că n-o să se materializeze nimic din toate astea, însă vorbitul ne ţine mintea ocupată, departe de viitorul nesigur, şi ne dă un scop, iar târziu în noapte discutăm despre fondarea unei organizaţii nonguvernamentale. Când ceasul anunţă sfârşitul anului, eu şi Keane am umplut deja carneţelul cu posibilităţi.

La vest, artificiile pictează cerul îndepărtat, ceea ce înseamnă că nu Saint Kitts e destinaţia noastră. Poate Keane ne duce la Nevis. Ori poate la Antigua, Guadelupe sau Dominica. Chiar nu contează unde, fiindcă suntem împreună.

– E miezul nopţii, spune cu voce tare fix gândurile mele, iar stomacul mi se strânge ghem. An nou fericit, Anna!

– An nou fericit!

Mă sărută pe frunte cu ochii închişi, ca şi cum ştie drumul până acolo fără hartă. Atingerea buzelor lui e uşoară ca o pană, apoi dispare. Îmi atinge faţa, plimbându-şi degetul mare de la colţul gurii mele până într-un punct de sub ureche, un mic cutremur dezlănţuindu-se în urma lui. Ochii lui deschişi îi întâlnesc acum pe ai mei, iar eu abia pot să respir fiindcă ştiu că ceea ce va urma va schimba totul. Nu sunt îndrăgostită de Keane Sullivan, dar aş putea fi. Nu trebuie decât să îi accept inima care este ca o scrisoare deschisă şi să promit că nu i-o frâng. Se apleacă spre mine, zâmbetul lui e o scânteie care-mi aprinde terminaţiile nervoase.

Şi mă sărută. Încet. Degetele lui îmi rămân pe faţă.

Nu ne smulgem hainele cu disperare, nu ne încleştăm limbile cu sălbăticie. Nu mă sărută ca preludiu; mă sărută de parcă sunt prima, ultima şi tot ceea ce se află între ele. Se simte atât de al naibii de bine, încât nu mă pot abţine să nu zâmbesc, iar răspunsul lui este un râset încet pe care-l prind cu gura. Limita dintre dragoste şi non-dragoste este foarte fină. Trec minute. Ore. Decenii. Vieţi. Buzele lui se depărtează încet, apoi mă sărută pe vârful nasului şi mă cuprinde cu braţul ca să mă cuibăresc la pieptul lui. Nu este foarte diferit faţă de cum stăm de obicei, doar că acum gura mi-e plină de dulceaţă. Degetele lui se plimbă prin părul meu, iar inima îmi bate în ritmul lui, *pentru el.*

– Asta a fost...

Vocea mi se pierde, incapabilă să găsesc cuvintele potrivite printre gândurile care-mi inundă creierul. L-am sărutat pe Ben de atât de multe ori, dar să-l sărut pe Keane a fost... mai bine. Nu ştiu cum să procesez acest lucru.

– Mai tare decât să-l faci mitocan pe Jackson Kemp?

Râd, recunoscătoare pentru cum pare Keane să ştie de fiecare dată cum să-mi dezamorseze bombele emoţionale din capul meu.

– Aproape.

– N-am plănuit, să ştii, spune el. Dar s-a ivit ocazia, şi nici pe tine nu părea că te deranjează, aşa că...

– Nu mai vorbi.

De data asta îl sărut eu, abandonându-mă plăcerii de a-mi afunda degetele în moliciunea părului său. Sunt atentă la sunetele care mă învaţă ce-i place. Nu sunt pregătită pentru mai mult de atât – nu încă –, dar ce se întâmplă acum e bine. E suficient.

Ziua de azi este o uşă deschisă (25)

Mă trezesc când soarele pătrunde prin tambuchiul deschis în patul de la provă. Aud cum apa se loveşte uşor de o carenă care nu înaintează. Prin deschizătură îl văd pe Keane pe punte, ocupându-se de funii. Oriunde ne-am fi îndreptat noaptea trecută, am ajuns la destinaţie. Mă ridic din pat şi mă duc la baie să mă spăl pe dinţi, fiindcă acum există şi posibilitatea de a-l săruta şi nu vreau să-mi miroasă gura. După ce termin, îl găsesc în cabină, pe punctul de a pune de cafea.

– Bună dimineaţa, îmi spune.

– Bună.

Îmi simt obrajii fierbinţi. Sunt stânjenită şi mă întreb dacă sunt singura copleşită de un val de ruşine.

– Ai navigat toată noaptea?

Cabina pare mai micuţă ca niciodată în timp ce mă duc spre el, neştiind cum merg lucrurile de genul ăsta. Azi suntem mai mult decât prieteni? Sau noaptea trecută, ajunul Anului Nou, a fost o excepţie?

– Da, răspunde Keane. Am avut destulă energie cât să alimentez un oraş întreg.

– Mulţumesc că m-ai lăsat să dorm.

Vine spre mine şi mă cuprinde cu mâinile de şolduri. Mă trage lent spre el. Îmi trec braţele pe după gâtul lui, iar când buzele ni se unesc, simt şi la el un iz de pastă de dinţi. Primul sărut este timid şi moale. În pauza dintre primul şi următorul sărut – nu mai mult de o secundă – nevoia mă izbeşte ca un val. Şoldurile mi se ondulează peste ale lui, iar el îşi coboară mâinile, trăgându-mă mai aproape până când nu se mai poate zice unde mă termin eu şi unde începe el. Spre deosebire de noaptea trecută, ziua de azi e o uşă deschisă. Trebuie doar să-i păşim pragul.

– O să ne distrugă asta? întreb eu fără suflare.

– Nu.

Mă sărută pe gât, iscându-mi nişte fiori de-a lungul spatelui. Mă cutremur, iar râsul lui este năstruşnic şi delicios.

– Eşti sigur?

– Sunt sigur de la Bimini, Anna, spune, lipindu-şi fruntea de a mea. Când te-ai uitat la mine şi mi-ai spus că te-ai răzgândit în privinţa ouălor ălora, pe chip ţi se citeau o spaimă şi o hotărâre, încât am zis pe loc că te voi urma până la capătul pământului dacă mă vei lăsa.

– Eu nu cred că am avut un astfel de moment revelator, zic.

Keane intrase în lumea mea ca străin şi, pe nesimţite, devenise cineva atât de necesar mie, încât n-aş mai fi vrut să fiu fără el.

– Nu contează, spune el. Am ajuns amândoi în acelaşi punct.

– Unde suntem, mai exact?

El râde.

– Haide! Du-te şi aruncă o privire!

Ies pe punte şi văd că suntem ancoraţi într-un mic port de pe o insulă vulcanică unde nori grei sunt adunaţi în jurul celui mai înalt deal.

– Suntem în... Montserrat?

– Exact.

Când eu şi Ben ne-am plănuit călătoria, ghidurile nu spuneau mare lucru despre această insulă, cu excepţia erupţiei vulcanului Soufrière Hills din 1995 care îngropase mare parte din insulă sub lavă şi cenuşă. Până şi cei de pe forumurile de navigaţie nu recomandau insula decât ca un popas peste noapte în drumul spre destinaţii mai sudice. Ben îşi dorea să vadă insula asta mai mult decât pe oricare alta, dar am păstrat informaţia pentru mine. Dacă ăsta era locul preferat al lui Keane, voiam să-l văd prin ochii lui.

– Montserrat mi-aduce aminte de acasă, spune el în timp ce ne ducem cu barca la docul orăşelului Little Bay, cu toate că *orăşel* e un cuvânt generos pentru o mână de clădiri. Stâncile şi dealurile înverzite seamănă mult cu cele din Irlanda, iar mulţi dintre oamenii de aici, indiferent de culoarea pielii, au origini irlandeze.

– E mai frumos decât mă aşteptam.

– Nu e o reacţie neobişnuită. Oamenii se aşteaptă să vadă totul devastat, dar este atât de multă frumuseţe aici. Aşteaptă numai.

Doamna de la oficiul vamal ne verifică documentele de la Jost Van Dyke – pretindem că Saint Barths nici nu a existat – şi achităm taxele necesare. În aceeaşi clădire se află şi biroul pentru imigrări, unde ne sunt

ştampilate paşapoartele, şi suntem oficial în Montserrat. Ieşim din clădire. Lângă noi opreşte o maşină de poliţie. Din ea coboară un ofiţer de culoare într-o uniformă albă, impecabilă, care i se adresează lui Keane:

– Să aveţi o dimineaţă bună!

– Fie să ai drumul lin, răspunde Keane cu un accent exagerat.

Colţul gurii îi tremură ca şi cum i-ar veni să râdă, dar eu nu înţeleg ce se petrece.

– Şi fie să ajungi în rai înainte ca diavolul să afle c-ai murit, continuă ofiţerul, încercarea lui de a imita accentul irlandez fiind stricată de cel montserratez.

Cei doi izbucnesc în râs. Se îmbrăţişează.

– Anna, spune Keane, strecurându-şi un braţ pe după talia mea. Acesta este un bun prieten şi posibil văr renegat de-al şaselea din partea tatălui, Desmond Sullivan. Desmond, aceasta e Anna Beck, complicea mea.

Keane reuşeşte cu măiestrie să evite a defini relaţia noastră, ceea ce e o uşurare fiindcă totul e prea nou pentru asta. Dau mâna cu Desmond, iar el ne conduce la maşina de patrulare.

– Tura mi se termină abia după prânz, dar vă pot duce la casa mea până termin.

– Avem o mică problemă cu o căţeluşă, spune Keane. Am adoptat-o de pe Turks şi Caicos. Are toate vaccinurile făcute şi actele necesare, dar înţeleg că e nevoie şi de un permis?

– Adu-o pe ţărm, spune Desmond şi ne face cu ochiul. Dacă întreabă cineva, e a mea.

– Împieliţat mai eşti.

Desmond râde.

– Moştenire de familie.

Eu şi Keane ne întoarcem la barcă după Queenie şi după bagajele noastre, apoi revenim pe plaja Little Bay, unde tragem barca deasupra liniei fluxului şi o legăm de un copac. Queenie aleargă prin nisipul negru, bucuroasă să fie liberă după atâtea ore pe barcă. Când, într-un final, se linişteşte, gâfâie mulţumită. Îi punem lesa şi pornim în susul drumului, unde ne aşteaptă Desmond.

– Festivalul din Montserrat se încheie astăzi, spune el, conducându-ne pe drumuri înguste printre dealuri, mărginite de copaci şi de ferigi.

Totul e atât de verde.

– Sharon şi Miles vor fi la paradă, dar când ne întoarcem cu toţii acasă, ne vom trata cum trebuie, bine?

– Ar fi grozav! exclamă Keane.

Mă lămureşte că „a te trata cu cineva“ înseamnă să ieşi cu prietenii, să mănânci, să bei, să vorbeşti şi să asculţi muzică.

– În Irlanda, o numim chermeză, dar conceptul e acelaşi.

Desmond locuieşte într-un sat numit Lookout. Căsuţa lui de culoarea fructului de mango se află în vârful unui deal care dă înspre golful unde apa are aceeaşi nuanţă de albastru ca ramele ferestrelor.

– Satul, ne spune el, lăsându-ne să trecem prin uşa roşie din faţă, a fost ridicat după ce vulcanul a distrus partea inferioară a insulei, aşa că mulţi s-au relocat aici. Nu are încă o istorie bogată, aşa că îşi descoperă încă savoarea.

Ne lasă, nu înainte să ne invite să ne simţim ca acasă, însă nu sunt decât două dormitoare.

– Nu-l putem da pe Miles afară din camera lui, spun eu. Oricât ar insista Desmond.

– De acord, motiv pentru care am luat şi cortul.

– Te gândeşti la toate.

Mă prinde de talie cu o mână şi mă trage spre el.

– Poţi ghici la ce mă gândesc acum?

– Că ai vrea să faci un duş?

Cu o mână pe gâtul meu şi cu degetul mare pe obraz, mă sărută uşor. Apoi apăsat. Îmi trec palmele pe spatele tricoului său şi ne sărutăm acolo, în bucătărie, până rămânem fără aer.

– Un duş rece, spune el. Categoric rece.

Cât timp Keane e la duş, eu îi spăl protecţia pentru proteză. Nu am mai făcut-o, dar l-am urmărit de suficiente ori cât să ştiu cum se face. Proteza lui de zi cu zi stă sprijinită de casă, aşa că îi las protecţia curată şi o şosetă trasă peste capăt şi mă aşez pe toaletă cu capacul lăsat în jos.

– Chestia asta te sperie şi pe tine la fel de mult cum mă sperie pe mine?

– Te referi la noi? întreabă el din spatele perdelei înflorate.

– Da.

– Nici o fărâmă.

– Mă gândesc că, după Ben, mi-e teamă să nu-mi fie iar tras preşul de sub picioare.

– Şi este de înţeles, răspunde Keane. Ben suferea de ceva asupra căruia nu avea control, dar am trecut şi eu prin aceleaşi lucruri şi am luat o decizie diferită. Asta nu înseamnă că eu nu am zile negre când mă urăsc pe mine şi pe toţi din jurul meu. Dar dacă îţi pot promite un lucru, acela ar fi că intenţionez să părăsesc această lume bătrân, cocoşat şi cu păr alb ieşindu-mi din urechi. Iar dacă imaginea asta nu te-a făcut să te îndoieşti, atunci... sunt al tău atâta vreme cât mă vei vrea.

Atât de mult timp am crezut că, dacă m-aş îndrăgosti de altcineva, ar însemna că nu l-am iubit suficient pe Ben. Că acel ceva ce am avut noi nu a fost real. Nu am încetat să îl iubesc, doar că nu vreau să-l regret pe Keane Sullivan, lăsându-l să treacă pe lângă mine.

– Posibil să mă ai pe cap o vreme.

– Nu mi-am închipuit niciodată că vom avea această discuţie într-o baie din Montserrat.

Apa se opreşte, iar chipul îi apare pe după perdeaua de la duş.

– Dar cu cât te am pe cap mai mult, cu atât mai bine.

La o distanţă scurtă de mers pe jos, găsim o mică baracă unde se serveşte mâncare la marginea drumului, aşa că ne aşezăm pe nişte scaune din plastic şi mâncăm lipii umplute cu cartofi şi sos, pe care le facem să alunece pe gât în jos cu nişte bere rece din Caraibe. Jucăm un joc în care trebuie să ghicim culoarea următoarei maşini care vine pe drum, după care ne întoarcem agale la casa lui Desmond, făcând cu mâna ori de câte ori ne salută vreun localnic.

Desmond este acasă când ajungem. O clipă mai târziu, intră şi Sharon, cu braţele pline de pungi cu cumpărături. E o femeie înaltă cu păr creţ, natural, care-mi mulţumeşte când o ajut cu câteva pungi. Miles, care probabil că merge la grădiniţă, are un dinte lipsă în faţă.

– Miles, îl strigă Desmond, aşezându-se pe vine în faţa fiului său, el este prietenul meu, Keane Sullivan.

Băieţelul cască ochii mari.

– Sullivan ca pe mine?

– Da.

– Ştiu să spun pe litere Sullivan, anunţă Miles.

Începe să enumere toate literele în ordine corectă, ridicând câte un deget pentru fiecare, până ajunge la opt.

– Opt litere!

– E foarte bine, spune Keane. Eu abia am învăţat să-mi spun numele pe litere.

Miles râde cu poftă.

– Poate sunt mai deştept ca tine.

Aşa cred.

– Keane, îl strigă Sharon, îmbrăţişându-l cu o mână şi sărutându-l pe obraz, era şi timpul să te arăţi! Ţi-am simţit lipsa.

– Şi eu, răspunde el. Sharon, ea e Anna Beck, plusul meu.

– Minte, zic eu, urmând-o în bucătărie. El e plusul meu.

Când las cumpărăturile pe bufetul din bucătărie ce dă spre camera de zi, Miles aduce vorba de piciorul lui Keane, iar vocea lui e aproape o şoaptă când întreabă:

– Eşti un fel de Iron Man?

– Puţin, zice Keane. Dar doar cu un singur picior.

– Tare!

Mulţumit că prietenul tatălui său e aproape un supererou, Miles fuge afară să se joace. Desmond şi Keane ies pe prispă cu nişte sticle de Guinness – „singura băutură potrivită pentru trataţie“ – în timp ce eu o ajut pe Sharon să despacheteze.

– De cât timp sunteţi împreună? întreabă ea.

– Navigăm împreună de vreo cinci săptămâni, dar nu suntem împreună decât de vreo... şaisprezece ore.

Sharon râde.

– Foarte precis.

– Ne-a luat ceva – adică mie, sincer – să ne dăm seama cum stau lucrurile.

– E un om bun.

Mai scoate câteva sticle de Guinness din frigider, le deschide şi îmi întinde şi mie una.

– Hai să mergem afară. O să avem nişte musafiri după festival, aşa că ne ocupăm mai târziu de mâncare.

Stăm toţi patru pe scaune, cu faţa spre golful Margarita, în vreme ce Miles face tumbe în iarbă şi se joacă cu Queenie. Desmond ne povesteşte cum, cu şapte ani în urmă, a întâlnit un Keane beat, urinând la marginea drumului.

– Aveam de gând să-l arestez, dar mi-a spus că-l cheamă Sullivan, aşa că l-am adus acasă şi l-am făcut să-şi revină din beţie.

– Ce nu vă spune, intervine Keane, este că, după ce m-a făcut să-mi revin din beţie, m-a scos la o friptură de capră şi nişte Guinness şi ne-am îmbătat din nou.

Sharon îmi spune că este stilistă la un salon de coafură din împrejurimile satului Saint John, iar când mă întreabă cu ce mă ocup, omit să-i pomenesc de barul pirateresc. Le împărtăşesc planul nostru de a pune bazele unei organizaţii nonprofit. Mă ruşinez de cât de privilegiat este să vrei să strângi bani pentru o barcă de ultima generaţie, când Montserrat necesită reparaţii după mai bine de două decenii, însă zâmbetul ei este generos.

– I-ar face bine. Are nevoie de un scop.

Când după-amiaza se transformă în seară, încep să vină prieteni şi rude, printre ei şi o fată îmbrăcată într-o rochie roz aprins cu o diademă strălucitoare pe cap şi o bandă de Miss Montserrat atârnându-i pe umăr. E sora lui Sharon, Tanice, care a venit direct de la festival.

– Nu era nevoie să ne faci în ciudă cu originile tale regeşti, spune Keane. Noi suntem oameni obişnuiţi.

Sharon îşi îndreaptă spatele şi îşi pleacă puţin capul.

– Dar eu nu, domnule Sullivan. Eu sunt sora reginei.

Tanice îşi dă ochii peste cap şi se duce la colecţia de CD-uri a lui Desmond să pună nişte muzică, îşi dă jos tiara şi îşi scoate tocurile înalte. Câţiva bărbaţi fac pui la grătar, iar câteva femei intră în bucătărie să despacheteze mâncărurile aduse. Eu trec de la un grup la altul, cu o Guinness în mână, şi îi ascult cum se plâng de cât de mult durează să transformi Little Bay într-un orăşel adevărat sau mai prind mici bârfe despre nişte oameni pe care nu-i cunosc.

Dau ocol casei până pe latura vestică să privesc apusul. Keane vine în spatele meu şi mă cuprinde cu braţele pe după umeri, lăsându-şi bărbia pe creştetul meu.

– Dacă te uiţi fix deasupra soarelui în timp ce coboară la orizont, poţi vedea o sclipire verzuie.

Îl urmărim împreună, eu încerc să nu clipesc, însă, pe măsură ce soarele coboară, nu văd altceva decât cerul.

– Cred că am ratat-o.

– Data viitoare, atunci, spune Keane, sărutându-mă pe obraz. Mai avem multe apusuri de urmărit.

Lumea reală (26)

A doua zi de dimineaţă, Sharon ne lasă în satul Saint Peter la poalele dealului Fogarty unde începe Calea Oriole, o potecă ce traversează dealurile din centrul insulei şi ajunge până la munţii Lawyers. Queenie rămâne acasă să se joace cu Miles, în vreme ce eu şi Keane mergem în drumeţie prin pădurea deasă, cu copaci plini de liane cu frunze mari cât capetele noastre şi cu ferigi înalte crescând de-a lungul potecii. Keane arată către o iguană mare ce se târăşte printre crengile unui copac şi auzim – dar nu le şi vedem – cloncănitul găinuşelor de munte şi orăcăitul broaştelor cândva numeroase, acum aflate pe cale de dispariţie din pricina erupţiei.

Urcuşul e mai abrupt decât am crezut, iar când ajungem în vârf suntem uzi leoarcă de transpiraţie. Însă de la o altitudine de peste 360 de metri putem vedea în orice direcţie. La nord, barca mea este un punct albastru în port. Dincolo de ea se văd dealurile Silver, reminiscenţe ale vulcanului fără viaţă. La sud, nori de abur şi gaz plutesc deasupra domului vulcanului adormit din dealurile Soufrière, dâra piroclastică brăzdând insula verde ca o cicatrice cenuşie şi urâtă. Nevis şi Antigua sunt două umbre stâncoase şi albăstrui la orizont.

– După ce am auzit discuţiile de aseară cu privire la construcţiile neterminate şi la promisiunile de campanie neîndeplinite, nu-mi dau seama din ce trăiesc oamenii de pe insulă, spun eu. Dar, de aici de sus, pot înţelege de ce nu vor să plece în altă parte. Şi înţeleg de ce îţi place atât de mult.

– Foarte mulţi oameni sunt atraşi de distrugere, răspunde Keane. Dar eu pentru oameni revin.

Coborâm povârnişul şi ne umplem buzunarele cu lămâi şi guave din copacii pe care-i găsim de-a lungul potecii. Jos ne aşteaptă Sharon şi

Miles. Queenie ne urmăreşte apropiindu-ne prin geamul deschis al micului SUV şi dă din codiţă.

– Dacă nu te deranjează, crezi că ai putea să ne laşi în Little Bay să verificăm barca? întreabă Keane. O să chemăm un taxi să ne ducă înapoi la Lookout, ca să nu trebuiască să te întorci după noi.

Sharon ne lasă la Little Bay, iar Queenie sare în barca de salvare înainte să apucăm s-o împingem la apă. Ajunşi pe Alberg, verificăm santina, ne asigurăm că motorul porneşte, după care ne retragem extenuaţi la umbra prelatei din carlingă. Keane îşi scoate proteza, şoseta şi protecţia şi îşi freacă ciotul. Nu s-a plâns că l-ar durea în timpul urcuşului, dar acum nu arată prea bine.

– Mă laşi pe mine?

– Să ce? Să-mi freci piciorul?

– Se simte mai bine când o face altcineva.

– Aşa e, spune, întâlnindu-mi privirea şi susţinând contactul vizual. Dar nu e nevoie.

– Dar vreau.

Mă aplec în faţă şi îi iau partea de jos a piciorului drept în mâini. Membrul îi e ca o hartă topografică, cicatrice în relief şi văi de piele normală, iar să-l ating acolo pare de-a dreptul intim. Dar când îmi trec încet degetele de-a lungul muşchilor gambei sale, el închide ochii şi scoate un oftat. Îmi plimb degetul mare pe spatele genunchiului său, iar sunetul pe care-l scoate e unul de plăcere pură.

Nu durează mult până când degetele mele se obişnuiesc cu imprimeul cicatricelor lui. Nu le mai simt străine, ci ca făcând parte din Keane. El are încă ochii închişi când observ o ridicătură în partea din faţă a şortului său.

El deschide brusc ochii.

– La naiba! Anna, îmi pare rău, eu...

Îşi freacă faţa cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi acoperă partea din faţă a şortului.

– Nu înseamnă nimic. E... De fapt, nu e adevărat. Te vreau atât de tare acum, încât abia mai pot suporta.

A trecut mai bine de un an de când am făcut sex. Corpul meu e pregătit, însă creierul e organul sexual care are îndoieli. Gândesc prea mult. Şi-mi fac griji prea devreme.

– Te vreau tot timpul, continuă Keane. Mi te-am imaginat goală de mai multe ori când eram, ei bine, când rămâneam singur cu gândurile mele, dar...

– Doamne! spun râzând, cu faţa îmbujorată toată. Cum aş putea să mă compar cu o fantezie?

– Vino aici!

Îmi întinde mâna şi îl las să mă tragă în poala lui, cu faţa spre el. Prin straturile de material dintre noi, îi simt tăria cum mă împunge. Mâinile lui mari sunt calde pe spatele meu în timp ce mă sărută, cu buzele sărate de la transpiraţie.

– Te asigur că nimic din ce mi-am imaginat nu poate fi mai bine decât realitatea. Tu eşti fantezia.

– Încep să cred că e prea frumos să fie adevărat. Nimeni nu e atât de perfect.

– În caz că n-ai observat, n-am un picior şi sunt şomer, deci probabil te-ai fi putut descurca mai bine de-atât.

– Probabil, îi zic luându-i bărbia ţepoasă acum moale în palmele mele. Dar, din nu ştiu ce motiv, şi eu te vreau.

Gura mea e pe gura lui când Queenie se strecoară între noi, amintindu-ne că nu suntem singuri. Sunt pe jumătate dezamăgită, pe jumătate uşurată.

– Se pare că şi cealaltă fetiţă a ta are nevoie de puţină atenţie.

Keane o scarpină după urechi, uitându-se la mine.

– Te superi dacă punem pauză acestui moment?

– Avem tot timpul din lume, zic eu. Poate ar trebui să înotăm în schimb.

Costumele noastre de baie au rămas în casă, aşa că rămânem în lenjeria de corp şi sărim în apă. Câinele latră la noi.

– Sari, Queenie!

Îi fac semn să vină în apă, iar ea ţopăie de încântare. Se plimbă înainte şi înapoi pe punte, lătrând de parcă asta ne-ar aduce înapoi din apă. În cele din urmă, sare şi ea. Atinge suprafaţa cu eleganţa unui pelican care împroaşcă totul în jur şi lipăie spre noi.

Înotăm până la mal, unde el se aşază la marginea apei, în vreme ce eu şi Queenie ne fugărim în susul şi în josul plajei pustii, alungând păsările care se năpustesc asupra noastră şi care nu ne vor acolo. Când încetăm

jocul, Queenie îi aduce lui Keane un băţ plutitor pe care i-l aruncă în apă ca ea să se ducă după el.

– Călătoria asta mi-a stricat ideea de uscat, spun eu, aşezându-mă pe nisip lângă el. Nu vreau să mă întorc în lumea reală.

El râde.

– Dar eşti în lumea reală, Anna.

– Ştii ce vreau să spun.

– Ştiu. Dar oamenii optează tot timpul să renunţe la programul fix de la slujbele lor. Dacă vrei să continui să navighezi, vei găsi o cale. Sau te poţi întoarce în Florida şi trăi pe o barcă. Cum doreşti.

– Cum rămâne cu tine?

– Eu vreau să fiu acolo unde eşti şi tu.

– Cum rămâne cu zeii vântului?

– Se pot duce învârtindu-se! zice şi flutură băţul.

Mă întind cu spatele pe nisip şi zâmbesc. Îmi îngădui să mă imaginez locuind împreună cu Keane la bordul lui Alberg.

– E o barcă destul de mică pentru doi oameni şi un câine.

– Ne descurcăm pentru moment.

Odată asigurată barca, chemăm un taxi. Am lenjeria udă pe sub haine şi faţa roşie de la soare. Ajunşi în faţa casei lui Desmond, Keane îi plăteşte taximetristului. Sharon îngrijeşte de o mică plumeria galbenă în curtea din faţă. Queenie dă fuga la Miles, care se joacă cu o minge de fotbal. Deşi mi-a plăcut la nebunie duşul în aer liber de pe Jost Van Dyke, mă linişteşte să văd felul în care jucăriile lui Miles sunt înghesuite pe colţurile căzii în timp ce fac duş ca să mă spăl de nisip.

Desmond se întoarce de la muncă şi ne duce pe toţi în zona avariată din partea sudică a insulei. Pe drum, ne spune că accesul în zona V – cea din jurul vulcanului unde s-au produs cele mai mari pagube – este permis doar oamenilor de ştiinţă de la Staţia de observare a vulcanului din Montserrat şi forţelor de ordine. Zonele mai îndepărtate de vulcan sunt deschise doar pe timpul zilei pentru grupurile de turişti, pentru vizitatorii de pe insulă sau pentru fermierii ale căror animale ajung să colinde prin zona avariată.

Trecem prin punctul de control al poliţiei, iar Desmond ne conduce prin pătura de cenuşă până la râul Belham. Curând, începem să vedem casele abandonate. Unele arată de parcă oamenii ar mai locui încă înăuntru, în vreme ce altele au ferestrele sparte, cu buruieni ieşite în

afară. Înaintăm şi trecem pe lângă o casă plină de noroi şi cenuşă, din care se mai vede doar etajul al doilea. Lăsăm apoi în urmă un teren de golf, acum de nerecunoscut din cauza lavei împietrite şi a cenuşii.

– Casa părinţilor mei din Plymouth a fost distrusă în întregime, spune Sharon. Una este să te muţi din casa în care ai crescut şi alta este să pleci dintr-o casă care nu mai este. Uneori, sunt tristă că nu pot să-i arăt lui Miles unde am copilărit şi că n-o să aibă parte şi de bunici care să nu trăiască în Saint John, dar nu e bine să rămâi agăţat în trecut.

Plymouth este un oraş-fantomă blocat pe fundul unui râu format din roci, în vreme ce orăşelele învecinate, Richmond Hill şi Kinsale, sunt pline de case în ruine ca nişte scoici abandonate şi sparte. Pe deasupra lor tronează un munte de cenuşă neagră şi sulfurică.

– Vulcanul a fost foarte liniştit, spune Desmond. Dar în fiecare zi există activitate seismică, mici cutremure care comunică oamenilor de ştiinţă că insula e vie.

Plymouth nu este un mormânt, însă rămânem solemni pe drumul înapoi la Lookout. Miles îi vorbeşte încetişor lui Queenie de parcă aceasta l-ar înţelege, însă eu şi Keane nu putem spune nimic despre vulcan care să nu fi fost probabil deja zis. Când ajungem acasă, cina – capră cu curry şi cartofi aburiţi la oala Crock-Pot a lui Sharon – este gata. Berile Guinness rămase de la petrecerea de noaptea trecută ne-au dezlegat limbile, aşa că Desmond ne-a întrebat cum ne-am cunoscut eu şi Keane.

În timp ce povestim, Keane aduce în discuţie şi episodul cu *Chemineau* şi, spre oroarea mea, începe să vorbească despre Sara. Nu-mi imaginez că este atât de insensibil încât să pomenească despre faptul că a făcut sex cu ea, dar este şi sincer până-n măduva oaselor.

– Noaptea aia se numără printre cele mai proaste din viaţa mea, continuă el. Sufeream de trac din cauză că eram înnebunit după Anna, dar ultima picătură a fost când i-am spus Sarei Anna. Nimeni dintre voi nu va fi surprins că m-a dat afară de pe barcă şi că, de fapt, nu m-am culcat cu ea.

– Sinceră să fiu, chiar sunt surprinsă, spun. Când te-ai dus să te spovedeşti a doua zi...

– Nu m-am dus să mă spovedesc.

– Mincinosule!

– Ascultă, nu am făcut decât să-l întreb pe diacon, în opinia lui avizată, dacă ceea ce am făcut cu Sara – sau ce n-am făcut – se consideră un păcat.

Mi-a spus că judecata mea, cel mai probabil, nu a fost cea mai bună, dar mi-a dat o binecuvântare neoficială şi iată-ne aici.

Sharon îşi acoperă zâmbetul cu mâna, iar Desmond râde atât de tare, încât îi ies lacrimi din colţurile ochilor.

– Întregul incident ar fi putut fi evitat dacă i-aş fi spus Annei ce simt pentru ea la momentul respectiv, povesteşte Keane. Dar, având în vedere că ne ştiam de numai o săptămână, m-ar fi considerat nebun.

– Şi cu ce crezi că e diferit acum? întreb.

– Acum te-ai pricopsit cu mine, zice şi îmi face cu ochiul.

Restul povestirii se pierde printre râsete, iar Sharon ne spune că, atunci când era de vârsta mea, l-a întâlnit pe Desmond în timpul festivalului din Montserrat, unde el concura la competiţia de cântat Calypso Monarch.

– Era un cântăreţ teribil, zice ea. Dar era atât de drăguţ, încât n-am avut inimă să-i spun.

– Este farmecul celor din familia Sullivan, replică Desmond. Odată ce te-a prins, nu mai ai scăpare.

Afecţiune adevărată (27)

Sâmbătă se simte de parcă ar fi ziua de plecare.

Desmond ne duce la un magazin cu articole pentru scufundări din Little Bay, de unde Keane închiriază un recipient cu oxigen şi îşi petrece dimineaţa curăţând scoicile de pe fundul bărcii. Eu curăţ cabina şi trimit urări de Anul Nou celor de acasă, spunându-le mamei şi Carlei că suntem la Montserrat. Însă nu sunt încă pregătită să le spun şi de relaţia mea cu Keane. E totul prea nou şi vreau să mai păstrez secretul puţin. Împreună refacem stocul de provizii, dar, având în vedere că am mâncat mai mult pe insulă sau împreună cu familia Sullivan, nu cumpărăm decât un bax de douăsprezece doze de cola şi nişte fructe proaspete.

– Ar trebui să plecăm curând, spune Keane, dând glas gândurilor pe care le aveam în timp ce returnează echipamentul la magazinul cu articole pentru scufundări. Desmond şi Sharon ne-ar găzdui oricât am vrea să rămânem, dar mi-e teamă că profităm de bunăvoinţa lor.

– Care e următoarea destinaţie?

– Guadelupa, Dominica şi Martinica sunt toate la o zi distanţă una de cealaltă, iar vremea va ţine cu noi, spune el. Le putem vizita pe toate sau pe care vrei. Tu decizi.

Nici nu mă mai gândesc la ruta lui Ben. Am trecut de insule pe care el ar fi vrut să le viziteze şi am fost în locuri care nu făceau parte din planul lui. Singurul lucru pe care îl regret este că nu pot să caut informaţii, aşa încât să ştiu ce are fiecare insulă de oferit.

– Tu ce ai alege? îl întreb pe Keane.

– Martinica este unul dintre locurile mele preferate din Caraibe, răspunde el. Aş ancora o noapte în Guadelupa şi una în Dominica şi aş coborî pe ţărm în Martinica.

– Atunci hai să facem aşa.

Luăm un taxi până acasă unde ne strângem lucrurile şi ne luăm la revedere de la Sharon şi de la Miles, promiţându-le că ne vom întoarce curând în Montserrat. Miles o îmbrăţişează pe Queenie până când aceasta îi fuge din braţe. Ajunşi în port, încărcăm barca de salvare cu echipamentul nostru chiar în momentul în care maşina de patrulă a lui Desmond trage pe dreapta. Iese din maşină, iar eu mă aştept să joace joculeţul irlandez cu Keane, însă, în schimb, Desmond spune:

– Mi-aş fi dorit să mai fi stat.

– Am fi putut, răspunde Keane, dar Miles trebuie să se întoarcă la grădiniţă, iar Sharon la muncă şi nu vrem să deranjăm. Cel mai bine e să vă amintiţi de noi cu drag.

– Asta ar însemna că mi-e drag de tine.

– Să mă pupi în fund, Sullivan.

Desmond rânjeşte, iar Keane îl îmbrăţişează.

– Cu bine, prietene. Să ne vizitezi curând. Şi, Anna – e rândul meu la o îmbrăţişare –, eşti mereu bine-venită în casa noastră.

Ne urmăreşte cu privirea de pe doc cum ridicăm ancora şi ne îndepărtăm. Îl văd în ceaţă în timp ce-i fac cu mâna.

Ne ducem de la Montserrat la Guadelupa, unde coborâm ancora în portul din Deshaies. Mâncăm. Dormim. Ne trezim de dimineaţă şi pornim către Dominica. Petrecem noaptea în portul Prince Rupert. Mâncăm. Dormim. În drumul spre Martinica, eu îmi încerc mâna la pescuit şi prind un ton mic, negru, pe care îl mâncăm la prânz, prăjit, cu sos de guave făcut în casă. După cum a prezis Keane, vântul ne-a fost prielnic, singura diferenţă dintre aceste traversări şi cele precedente este că petrecem mai puţin timp certându-ne la Scrabble şi mai mult timp sărutându-ne. Am dormit împreună în patul de la provă, dar nu am făcut sex. La început, am apreciat răbdarea lui Keane, în vreme ce mă obişnuiam cu ideea de a avea o conexiune intimă şi cu altcineva în afară de Ben. Dar... aşteptasem destul.

În Martinica, ancorăm într-un port care arată ca o vedere ce a prins viaţă. Unde oceanul turcoaz atinge nisipul alb de lângă un sătuc cu acoperişuri roşii şi munţi înverziţi în spate. Dealurile care înconjoară golful seamănă cu o îmbrăţişare călduroasă, iar pontonul din lemn pare să pornească drept din uşa bisericii din sat.

– Bine ai venit la Les Anses d'Arlet! spune Keane. Cel mai frumos loc de pe pământ.

– Stai, am crezut că Montserrat e preferatul tău.

– Privit în ansamblu, este, mă lămureşte el. Dar aş putea trăi fericit pentru tot restul zilelor mele în satul ăsta.

– Ei bine, aşteptările mele tocmai au crescut considerabil.

Duc bărcuţa la mal şi folosesc un calculator dintr-un restaurant ca să rezolv cu vama. Dacă tot am Wi-Fi, închiriez o casă de oaspeţi, sus pe dealul care dă spre plajă. Când mă întorc la barcă după Keane şi Queenie, îi spun să-şi împacheteze un bagaj pentru o noapte.

– Am o surpriză pentru tine.

– La fel de bună ca meciul de baseball din Puerto Rico? întreabă el.

– Şi mai bună.

Cincisprezece minute şi un deal abrupt mai târziu, ajungem la o căbănuţă din lemn cu o bucătărie în aer liber şi vedere spre port. Un hamac în dungi, suficient de mare pentru două persoane, atârnă pe verandă, însă punctul central al camerei este patul dublu cu aşternuturi curate şi albe şi cu o plasă împotriva ţânţarilor de jur împrejur.

Keane admiră totul, apoi încuviinţează din cap:

– Asta cu siguranţă o să fie mai tare decât baseballul.

Râd şi o închid pe Queenie în baie cu mâncare, apă şi mingea ei preferată de tenis.

– Absolut. Adică mă gândeam că am putea merge pe plajă sau la vreo drumeţie prin pădure sau...

Mă opreşte cu sărutări moi, una după alta, în timp ce îşi strecoară o mână prin părul meu. Cu cealaltă mă mângâie în josul spatelui. Săruturile din moi devin mai apăsate, mai stringente, iar eu îi prind tricoul în pumni. Inima îmi bate nebuneşte. Ori eu îl trag în spate, ori el mă împinge înainte, însă găsim împreună marginea patului. Se aşază şi mă trage în poala lui.

Îmi atinge obrazul.

– Eşti pregătită pentru mine, Anna?

– Da, îi şoptesc, atingându-i cu buzele interiorul încheieturii. Da, sunt.

Începe să-mi desfacă nasturii de la cămaşă. Keane m-a văzut şi ieri în bikini şi în sutienul meu cu buline, însă astăzi mă simt expusă. Abia s-a uscat lipiciul pe inima mea frântă, că eu îi şi ofer ciocanul. Însă, când îmi sărută pielea, chiar deasupra inimii, mă simt în siguranţă.

Cămaşa îmi aterizează pe podea în timp ce mă sărută pe umăr. Îi trag tricoul peste cap şi îl arunc pe jos. Îl sărut în colţul gurii care se ridică

mereu când zâmbeşte. Mă ridic în picioare să-mi dau jos pantalonii scurţi, iar Keane mă priveşte în timp ce-mi desfac sutienul şi-mi dau jos lenjeria. Îmi fac griji că am sânii prea mici şi prea mult păr pubian, însă, când îl aud cum trage aer în piept şi cum îmi rosteşte numele, mă liniştesc. Dorinţa mi se aprinde între coapse.

Simţindu-mă mai îndrăzneaţă, mă urc la loc în poala lui şi îl urmez când se trage mai în spate pe pat, mai întâi sub mine, apoi deasupra mea. Cearşafurile se strâng reci sub mine, în vreme ce gura lui îşi croieşte drum de-a lungul corpului meu. Nesiguranţa se strecoară pe când îi simt gura pe interiorul coapsei mele, dar se pierde numaidecât în faţa plăcerii oferite de limba lui. Picioarele încă îmi tremură ca urmare a eliberării, timp în care el îşi scoate proteza şi pantalonii scurţi şi îşi pune un prezervativ. Se mişcă deasupra mea. În mine.

– Dumnezeule! îi şoptesc cu gura lipită de umărul lui. N-ai idee ce bine e!

Keane îşi dă ochii peste cap şi îşi mişcă şoldurile, făcându-mă să gem.

– Nu, nici cea mai vagă idee.

La început râdem, desincronizaţi – două trupuri ce nu s-au mai mişcat împreună până atunci –, dar odată ce ne găsim ritmul, lumea din jurul nostru dispare. Când terminăm, cu pielea transpirată şi cu răsuflarea tăiată, cuvintele mi se învârt în cap precum o litanie: *Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.* Mi-e teamă să le rostesc, dar când le transfer printr-un sărut în gura lui, simt că mi le dă înapoi.

– Iisuse, Anna, a fost...

Scoate un şuierat şi îşi lipeşte buzele de fruntea mea. Pe cât de mult îmi place să-i simt gura pe a mea, săruturile pe frunte rămân simbolul familiei Sullivan pentru afecţiune sinceră şi sunt preferatele mele.

– Exact.

Râde, se dă jos de pe mine şi îşi ridică apoi braţul ca să vin lângă el.

– Îţi dai seama că m-ai terminat acum.

– Nici nu-mi pare rău.

Rămânem întinşi unul lângă altul în timp ce soarele aşterne un pătrat de lumină pe podea, iar afară păsările ciripesc. O mică şopârlă verde se furişează în susul peretelui, zăbovind o clipă să se uite la noi. Mă concentrez asupra acestor lucruri. Asupra lătratului scurt, puternic, al lui Queenie care îşi cere libertatea. Asupra bătăii ritmice a inimii lui Keane de sub urechea mea. Orice ca să-mi ţin la distanţă senzaţia de

vinovăţie pentru faptul că sentimentele mele faţă de acest bărbat ar putea fi mai mari decât orice am trăit până acum.

Sunt multe lucruri pe care am putea să le facem în Martinica, însă primele două zile le petrecem aproape în totalitate în pat, aventurându-ne afară doar ca să o scoatem pe Queenie la plimbare sau ca să mâncăm în bucătăria în aer liber. Îl tund pe Keane cu o foarfecă găsită într-un sertar, iar el îmi arată rutina lui de îngrijire, explicându-mi rolul fiecărui strat şi cum îşi păstrează proteza. Ne memorăm trupurile unul celuilalt ca pe nişte hărţi, învăţând ce locuri trebuie ocolite şi unde să zăbovim. Dormim. Facem dragoste. Vorbim. Ne-o tragem. Râdem. Timpul este un periplu rapid când suntem împreună – deşi ne învăţăm încă de la început –, aşa că ne întoarcem pe Alberg cu tot ce am descoperit.

Cabina bărcii miroase a portocalele aflate în plasa din cambuză, iar eu zâmbesc la vederea şepcii cu Cangrejeros care atârnă în cârligul de lângă scară. Albastrul s-a decolorat deja de la soare, iar şapca a prins forma capului meu. Stelele-de-mare de pe Insula Porcilor stau înşirate pe marginea patului de la provă. Fotografia cu mine şi Keane de la casa din petice atârnă lângă fotografia mea cu Ben. O casă nouă se ridică lângă cea veche.

– Am agăţat hamacul, spune Keane, intrând în cabină în timp ce eu fac patul. Îşi strecoară braţele în jurul taliei mele pe la spate. Dar să dormim goi pe sub pătura asta pufoasă o să fie cea mai bună parte.

Obrajii mi se înfierbântă, cu toate că mai mult am fost dezbrăcată decât îmbrăcată în ultimele două zile, iar el râde încetişor.

– Am un cadou pentru tine, spune, scotocindu-se prin geantă. L-am cumpărat în San Juan, apoi tu mi-ai dăruit cana lui Ben şi m-am temut că nu e suficient, dar acum... poftim.

Îmi întinde un pachet cât palma, împachetat în hârtie decorativă de Crăciun. În timp ce rup hârtia, Keane îşi scarpină creştetul capului. E atât de emoţionat. Şi eu sunt.

Înăuntru se află o pereche de cercei cu diamante, pietre neşlefuite montate în argint sterlin.

– Sunt diamante brute, spune el. Nemarcate. Le-am văzut într-o vitrină din Centrul Vechi şi pur şi simplu... păreau pentru tine.

– Sunt frumoşi.

– Cum spuneam.

Râd şi îl sărut.

– Poţi fi mai puţin subtil din când în când?

– Te iubesc! exclamă el. Şi ştiu că ar fi trebuit să mai ţin în mine o vreme, dar ăsta e adevărul şi nu mă simt deloc subtil momentan.

– Eu... nu ştiu cum să-ţi răspund.

– Nu e chiar ceea ce voiam să aud, dar...

– Nu, adică... mi-e frică. Sunt pregătită să te iubesc şi nu sunt în acelaşi timp. Încă mă gândesc uneori la Ben şi nu ştiu cum să mă opresc. Şi poate că treaba asta o să ne explodeze în faţă, dar... vreau să încerc, spun, lăsându-mi umerii să cadă. Asta a fost cea mai puţin romantică declaraţie din toate timpurile.

Keane încuviinţează scurt din cap.

– N-aş pune-o pe o felicitare.

– Şi eu te iubesc!

Cuvintele îmi scapă la capătul unei răsuflări şi la începutul unui zâmbet. Nu am vrut să le spun cu voce tare, dar iată.

– Nu vreau să fii un pansament, Keane Sullivan. Vreau să fii ceva real.

El îmi ia faţa uşor în palme, cu blândeţe, şi mă sărută.

– Contează pe asta!

A doua zi de dimineaţă, luăm mai multe autobuze până la Fort-de-France, de unde închiriem o maşină. Când ne îndreptăm spre sud, Keane refuză să-mi spună unde mergem, în afară de faptul că e un loc pe care vrea să-l văd. La capătul falezei care dă spre ocean, în apropierea oraşului Le Diamant, mă conduce dinaintea unui grup de douăsprezece statui din beton, dispuse în triunghi.

– În 1830, după ce sclavia a fost abolită pe teritoriul insulelor, începe Keane, un vas de comerţ a adus în Martinica o încărcătură secretă de sclavi. Vasul nu a fost ancorat corespunzător în port şi s-a ciocnit de stânca Diamond – arată cu degetul către o stâncă singuratică ce iese din apă – patruzeci de sclavi, prinşi în lanţuri, s-au înecat.

O recunoaştere a înfrângerii se poate citi în statui, cu sprâncenele sculptate ca şi cum ar purta povara tristeţii şi colţurile gurii lăsate în jos. Acestea se înalţă dintr-un câmp verde deasupra întinderii albastre a oceanului, îngheţate în doliul lor cu durerea lor eternă. Lacrimile îmi umplu ochii.

– Statuile au fost aranjate astfel pentru a simboliza ruta triunghiulară dintre Africa de Vest, Caraibe şi coloniile americane, continuă Keane. Şi sunt îndreptate la o sută zece grade către Golful Guineei. Adică spre casă.

Deja plâng de-a binelea de-acum.

– Clădim monumente pentru a onora amintirea celor pierduţi şi pentru a ne aminti de tragedia unor oameni care tratează alţi oameni ca pe nişte obiecte, spune. M-am gândit la ce ai spus tu, cum că nu te poţi opri din a te gândi la Ben. Ei bine, nici nu ţi-am cerut asta. Ai construit deja un loc pentru el în inima ta, dar dacă mai ai puţin spaţiu liber...

Am faţa plânsă, lacrimile mi se adună în barbă când îl sărut şi îi şoptesc:

– Am atât de mult loc şi pentru tine!

Întorşi la Les Anses d'Arlet, ne petrecem după-amiaza stând la o masă de plastic dintr-un cort de petrecere, bând cocktailuri Lorraine şi ascultând muzică reggae. Localnicii nu vorbesc engleza, iar încercările lui Keane de a-şi folosi franceza din liceu îi fac să râdă. Totuşi ne descurcăm. Queenie lasă un grup de copii s-o îngroape în nisip. După ce termină, se ridică şi se scutură, împrăştiind nisip peste tot şi făcându-i pe aceştia să râdă şi să ţipe.

– Barca are nevoie de un nume, zic eu, odată întorşi la bordul lui Alberg în acea seară. Ce spui de... *Braveheart*?

Keane strâmbă din nas.

– Ca filmul lui William Wallace? „Nu o să ne ia niciodată libertatea?" Sună puţin cam... scoţian. Dar, desigur, e barca ta. Departe de mine să-ţi spun ce să faci.

– Da, nu e ca şi cum n-ai mai făcut-o *niciodată*.

Râde.

– Orice ai alege va fi perfect.

– Atâta vreme cât nu e *Braveheart*?

– Exact.

Mă mut în poala lui, cu faţa spre el, şi îl sărut pe gură, în timp ce cu şoldurile îi dau de înţeles că-l vreau.

– Nu trebuie să găsesc un nume chiar acum.

– Nu.

De data asta râsul lui are ceva sexy, pervers, iar cu buzele pe gâtul meu îmi spune:

– Nu, nu trebuie.

Mai sunt şi alte bărci în port, însă prelata de la tangon e suficient de joasă cât să nu trebuiască să coborâm în cabină. Keane îşi pune un prezervativ, iar eu îmi dau jos chiloţii. Fără preludiu. Fără dulcegării.

Doar o nevoie întâlnind o alta, iute, dur, gâfâit. După ce terminăm, îl sărut uşor pe toată faţa şi îi şoptesc la fiecare atingere că îl iubesc.

Diferenţa dintre Keane şi Ben, îmi dau seama, este că Keane îmi aparţine aşa cum Ben nu a făcut-o niciodată. Ben m-a iubit, însă mereu şi-a păstrat o cale de scăpare. Keane este al meu atâta vreme cât îl voi vrea. Şi-o simt în tot ce spune şi în tot ce face.

Mici fisuri (28)

Timpul petrecut în Martinica pare fără sfârşit. Zilele trec şi noi explorăm fiecare colţişor al insulei.

Strângem cortul şi mergem cu maşina până la Presqu'île de la Caravelle, o peninsulă de pe partea de est a insulei cu o coastă sălbatică şi cu o abundenţă de plaje de surf. Căutăm coliba cu articole de scufundat unde Leane i-a întâlnit pe Felix şi pe Agda, însă nu dăm decât de o rămăşiţă abandonată, reintrată în drepturile naturii, cu tavanul locuit acum de şopârle. Campăm pe plajă pentru la noapte şi ne petrecem următoarea zi învăţând – sau reînvăţând, în cazul lui Keane – cum să facem surf.

Într-o altă zi mergem până la Saint-Pierre, un orăşel distrus în 1902 de erupţia vulcanului Mount Pelée. O parte dintre ruine se află încă acolo, fundaţiile clădirii fiind trase în apă. Saint-Pierre este un orăşel mult mai mic acum, nereuşind să-şi revină niciodată în totalitate, multe dintre clădiri fiind baricadate, cu o catedrală catolică înălţându-se pustie. Mi-aduc aminte de Montserrat. De cât de mărunte sunt problemele mele prin comparaţie. Sunt doar un vizitator care are parte de ce are mai bun paradisul de oferit în loc de ce e mai rău.

Abia după nouă zile pe insulă aducem în discuţie plecarea.

– Hai să mai stăm, propune Keane la micul dejun din carlingă. Putem să ne adăpostim în coliba abandonată. O reparăm. Creştem nişte găini şi nişte capre şi ne cultivăm singuri legumele.

– Eu întind nişte gem de guave pe o felie de baghetă.

– Bine.

– Ai cedat mai uşor decât aş fi crezut.

– Îmi place la nebunie Martinica! Şi nu doar datorită sexului.

– Nu, dar acum voi avea mereu cele mai frumoase amintiri cu insula asta.

Să fiu cu Keane e atât de uşor. Nu trebuie să ghicesc cum se simte şi ador cât de des spune exact ce gândeşte. Zâmbesc. Îi spun să tacă din gură, deşi îi iubesc fiecare cuvinţel. Porneşte staţia radio şi ascultăm prognoza meteo de la o staţie din St. Lucia.

– Acum e şansa noastră, spune el. Altfel, vom prinde frontul şi va trebui să mai rămânem două sau trei zile.

– Aş vrea să rămân la ancoră în portul ăsta pentru totdeauna!

– Cum rămâne cu Trinidad?

La un moment dat, în ultima săptămână şi jumătate, Trinidad s-a îndepărtat atât de mult de pe radarul meu, încât am uitat complet de el. Acum nu mai contează atât de mult să urmez cursul lui Ben, însă am nevoie să duc călătoria asta la bun sfârşit. Am nevoie de încheiere. Singura modalitate de a scăpa de raza de tractare a acestei insule este să mergem acolo. Oftez.

– Hai să plecăm dimineaţă.

Tragem un pui de somn în hamac. Cumpărăm un homar gras pentru cină de la unul dintre pescarii locali, iar după ce vasele sunt spălate, mă joc cu Queenie pe punte în timp ce Keane îşi verifică e-mailurile.

– Anna!

Vocea lui e gravă, însă privirea îi e luminoasă când se uită la mine.

– Mi s-a oferit un loc la bordul unui vas de douăzeci de metri cu ocazia competiţiei Barbados Sailing Week, cu posibilitatea de a deveni parte permanentă din echipaj.

Colţurile gurii îi tremură, vrea să zâmbească, iar în timp ce Queenie îmi aruncă mingea în poală, mă gândesc care e modul potrivit de a-i răspunde aşa încât să nu las la iveală micile fisuri din inima mea. Eu şi Keane am vorbit atât de mult despre a face ceva nou, ceva împreună, însă acesta e visul lui. Încearcă să ascundă, dar e ce-şi doreşte.

– Este excelent!

– Şi totuşi, nu simt o energie fericită.

– Ba sunt fericită.

Cu excepţia junghiului din piept apărut la gândul că va pleca.

– Ar putea fi şansa pe care ţi-o doreai.

El încuviinţează din cap.

– Proprietarul vrea să mă alătur lor pentru partea cu ocolul geamandurilor din cadrul regatei, apoi să facem cursa lungă dintre Barbados şi Antigua.

Entuziasmul lui e prea mare ca să fie înfrânat, iar zâmbetul lui mă face să mă întreb dacă nu e acelaşi cu ultimul pe care îl vedeau fostele lui iubite înainte să se lase purtat de zeii vântului. Clipesc, încercând să-mi alung lacrimile. Mă simt stupid pentru că am crezut că îmi aparţine.

Zâmbetul lui piere.

– Plângi.

– Da, fiindcă sunt egoistă, zic, şi mă frec la ochi cu podul palmelor. M-am lăsat să cred că vom construi ceva împreună. Am sperat că poate sunt suficientă cât să te fac să vrei să rămâi.

– Eşti, dar...

– Partea cea mai rea e că nu este nevoie să explici. Înţeleg.

– Vino cu mine, spune el. Mergem la Barbados împreună, iar tu poţi explora insula cât sunt eu la cursă.

– Şi ce se întâmplă când vei pleca la Antigua? Sau când proprietarul va vrea să rămâi pentru Key West sau Tasmania sau Dubai? Barbados nu făcea parte din planul lui Ben şi cu siguranţă nu face parte nici din al meu.

– Nu trebuie să fie ăsta sfârşitul, Anna, zice Keane. Mă voi întoarce.

– Când?

– Nu... nu ştiu.

– Nu pot fi planul tău de rezervă, zic. Am un tur de onoare de făcut pe o plajă din Trinidad şi, deşi te iubesc mai mult decât mi-aş fi putut închipui, pot face asta şi fără tine.

– Atunci ce vrei să spui?

– Că amândoi avem un loc unde trebuie să fim. Dacă ne e sortit să fim împreună... ne vom găsi calea înapoi la celălalt.

Când mă sărută, mă scufund în sărutul lui, care a devenit la fel de esenţial ca respiratul. Când e înăuntrul meu, tot trupul îl imploră să rămână, deşi cuvintele nu o fac. Mai târziu, în timp ce e adormit, stau singură pe punte în întuneric – cu mirosul lui încă pe pielea mea şi cu ecoul degetelor lui în părul meu – şi plâng până adorm.

Ne prefacem că totul este în regulă când înaintăm de-a lungul pontonului din oraş către uşile deschise ale bisericii Saint-Henri pentru slujba de duminică. Îi spun lui Keane că-mi doresc să fie fericit. Că nu vreau să trăiască cu regret. Că voi fi mereu la doar un telefon sau un e-mail distanţă. Însă minciuna nespusă este că-mi doresc să-l fac să se răzgândească. Îngenunchez în strană lângă el, ascultându-l cum recită

rugăciunile pe care le ştie pe de rost, în timp ce eu mă rog pentru un miracol.

Mă opresc iar şi iar din a nu-i cere să rămână. Ar fi egoist. El e egoist. Şi eu sunt egoistă. Până la punctul în care ne anulăm unul pe celălalt şi rămânem doar nişte oameni, ciocnindu-ne în întuneric de zidurile vieţii noastre, bâjbâind după întrerupătorul care să ne ofere lumina. Sperând să nu stricăm totul.

Când vine timpul ca Keane să plece, ia maşina închiriată. Mă sărută de un milion de ori pe ponton. Până când aproape riscă să întârzie la aeroport.

– Te iubesc, Anna, spune, sărutându-mă pe frunte, iar eu aproape că cedez. Sper că ştii asta.

– Ştiu. Şi eu te iubesc.

Nu mă uit cum pleacă cu maşina. Traversez pontonul şi mă duc înapoi la Alberg fără să privesc în urmă. În anumite privinţe, sunt iarăşi în punctul de unde am plecat – singură şi nefericită –, şi totodată simt că m-am schimbat. Sunt mai puternică. Netemătoare. Poate eu şi Keane vom fi împreună într-o zi, însă nu-mi voi pierde capacitatea de a funcţiona din cauza pierderii lui. Dacă relaţia noastră mi-a adus fie şi numai atât, e suficient.

Reginele-pirat (29)

Când am urcat a doua zi de dimineaţă pe punte, m-am trezit cu vecini noi – un catamaran de proporţii şi un vas cu pânze de cincisprezece metri. M-am pus în hamac cu nişte pâine prăjită cu gem de guave şi cu laptopul în braţe. Printre e-mailuri este şi unul de la mama, în care se plânge că Rachel şi noul ei iubit au început deja să vorbească despre mutatul împreună.

E prea devreme, scrie mama, *dar Rachel nu a fost niciodată inspirată când a venit vorba de bărbați.*

Râd. Poate nici una dintre noi nu este inspirată când vine vorba de bărbaţi. Doar că asta nu e adevărat. Poate sincronizarea noastră nu a fost perfectă, însă Keane nu a fost bărbatul nepotrivit.

Mama nu are nevoie de încă un motiv de îngrijorare acum, aşa că nu-i spun că navighez din nou singură. În schimb, îi povestesc despre Martinica, descriindu-i memorialul sclaviei şi erupţia vulcanului Mount Pelée, cum am făcut surf şi cum am dormit în cort. Fac o poză cu mine şi Queenie, cu Les Anses d'Arlet pe fundal, ca să vadă că sunt bine.

Ca să nu-i fie milă de mine, omit să-i spun adevărul Carlei, oferind în schimb o explicaţie cum că lui Keane i s-a oferit un job. Îi spun că voi pleca curând din Martinica şi că ar trebui să ajung în Trinidad cam peste o săptămână. Linia de finiş este atât de aproape. Am călătorit mai bine de două mii de kilometri.

Eu şi Queenie pornim la apus. Briza e încă aspră, iar distanţa până la Saint Vincent e mai mare decât traversarea de la Miami la Bimini – însă acum sunt mai încrezătoare decât eram atunci, iar pilotul automat îmi conferă o oarecare uşurare.

E puţin plictisitor fără Keane. Ascult muzică, termin cartea pe care am citit-o cât am traversat tot lanţul de insule şi montez o undiţă, fără să prind însă nimic. În timp ce Queenie ronţăie un bol întreg de mâncare

pentru câini, eu îmi fac un sendviş. Tocmai când iau prima îmbucătură, aud un zgomot, iar când ridic privirea văd vela mare căzută pe punte, blocând deschizătura trapei.

– Rahat!

Urc scările şi dau la o parte cu greu vela căzută. Barca înaintează încă, dar la o viteză mai mică, cu o singură velă. Nu s-a rupt nimic altceva – doar funga care ţine vela principală –, dar nu mă pot căţăra de una singură pe catarg ca să-o repar. Şi chiar dacă aş putea, n-aş şti cum.

– Ce naiba mă fac acum? o întreb pe Queenie.

Ea îşi înclină capul, fără să-mi fie de vreun ajutor.

Keane ar fi avut o soluţie şi mă gândesc să-i dau mesaj, dar nu am semnal, aşa că trebuie să mă descurc singură. Trebuie să improvizez o fungă.

– Fungă. Fungă.

Spun cuvântul iar şi iar, ca şi cum rostirea lui ar oferi şi un răspuns. Şi o face. Fiindcă prinsă de linia vieţii este funga de la *spinnaker*.

Dezactivez pilotul automat, îndrept barca în direcţia vântului şi leg funga în vârful velei principale. Vela nu urcă până la capătul catargului, însă ocupă o porţiune suficient de mare cât să ajung la Saint Vincent.

Saint Lucia alunecă în noapte, iar eu dorm în episoade de câte douăzeci de minute, scanând orizontul pentru potenţiale dezastre înainte să-mi setez fiecare alarmă. Răsăritul este o explozie de roz şi galben pe cer, iar Saint Vincent se înalţă ameninţător înaintea mea. Sunt obosită şi mi-e foame, dar fericirea bolboroseşte în mine ca o sticlă de cola agitată şi-ncep să ţopăi prin carlingă până când Queenie începe să latre. O ridic şi o iau în braţe.

– Am reuşit! îi zic. Suntem reginele-pirat din Caraibe! Ben ar fi mândru. Şi Keane la fel. Dar, mai important de atât, sunt eu mândră de mine.

Primul băiat de barcă din Saint Vincent, Norman, pândeşte de pe mal într-un mic schif roz în timp ce eu cobor pânza şi mă îndrept cu barca cu motor spre golful Wallilabou. Mă contactează prin staţie, oferindu-şi serviciile de amarare, iar eu îi răspund tot prin staţie că mă descurc singură. Neabătut, Norman aleargă pe lângă Alberg, insistând să mă ajute.

– Aruncă-mi o parâmă! strigă el. Te duc la un loc de acostare pentru numai 20 de dolari din Caraibele de Est.

– Nu, mulţumesc.

Încerc să-mi menţin un ton al vocii plăcut, şi totuşi ferm. Douăzeci de dolari din Caraibele de Est înseamnă vreo şapte, opt dolari americani. Nu e o sumă considerabilă, dar nu am nevoie de ajutor. Doar că Norman nu se dă dus.

O altă rafală se aude prin staţie, un alt băiat de bărci, Justice, oferindu-şi turul ghidat prin Wallilabou şi prin locurile unde s-au filmat *Pirații din Caraibe.*

– După ce te ajut cu acostatul, te pot duce şi acolo!

– Nu sunt interesată, mulţumesc, răspund, dar şi el îmi iese în întâmpinare.

Îmi aduc aminte de peştii remora care înoată cu rechinii, aşteptând după resturile care cad din gurile rechinilor, doar că eu nu mă simt deloc ca un prădător neînfricat în acest scenariu. Mai ales nu atunci când Norman şi Justice încep să se certe între ei, cu un accent atât de puternic, încât e de neînţeles şi cu bărcile lor apropiindu-se prea mult de a mea.

Atunci apare şi un al treilea schif, apoi un al patrulea, certându-se cu toţii pe mine, cerându-mi să le arunc parâma, să cumpăr lucruri sau uitându-se în barca mea într-o manieră care mă face să mă simt inconfortabil. Norman se agaţă de linia vieţii, revendicându-şi drepturile faţă de ceilalţi.

– Te rog să-ţi iei mâinile de pe barca mea!

Vocea mea se pierde pe fundalul certei lor. Mă duc la dulapul din carlingă şi scot de acolo un pistol de semnalizare. Îl încarc. Mă urc pe acoperişul cabinei şi ţip:

– Nu vreau un afurisit de loc de amarare!

Bărbaţii amuţesc, cu ochii căscaţi cât cepele.

– Nu vreau nici un tur! Nu vreau nici un colier!

Strig cât pot de tare şi îndrept pistolul de semnalizare spre schiful lui Norman. N-aş trage niciodată, dar atâta vreme cât crede că aş face-o, deţin un avantaj.

– Vreau să îţi iei mâinile de pe barca mea şi să dispari!

El îşi ridică braţele în semn de predare şi face o faţă către ceilalţi care ar spune *N-am făcut nimic greşit.* Bărbaţii ăştia nu încearcă decât să se susţină pe ei şi pe familiile lor, însă agresivitatea lor e prea mult de îndurat.

– Să dispăreţi cu toţii! Plecaţi naibii de lângă mine!

Bombăne între ei în timp ce se depărtează. Se mai uită peste umăr ca şi cum s-ar aştepta să-i rog să se întoarcă. Mă fac vrăjitoare albă şi nebună. Îmi tremură mâinile când cobor înapoi în carlingă, întorc barca şi pornesc în goană cât mai departe de golful Wallilabou.

Îmi simt pleoapele grele de extenuare – sunt atât de obosită, încât aş plânge –, dar nu mai am decât patru sau cinci ore până la Bequia, următoarea insulă din lanţul Grenadinelor. Îmi scapă un râs isteric când îmi dau seama că patru sau cinci ore pe mare nu mă mai sperie. Dau ocol coastei insulei Saint Vincent până când sunt suficient de calmă cât să ridic vela mea avariată şi să opresc motorul.

Apa din golful Admiralty este atât de verde şi de limpede, încât îmi pot vedea ancora îngropată în nisip pe fundul ei. Mă arunc în apă de la pupă, iar Queenie se aruncă şi ea după mine, înotând câineşte în cercuri în jurul meu în vreme ce eu plutesc pe spate în lumina soarelui. Am burta plină de clătite, iar apa rece face ca ultimele urme din St. Vincent să se evapore ca transpiraţia. Tragem un pui de somn lung în hamac, coborâm la ţărm să rezolvăm cu vama şi ne plimbăm pe pasarela Belmont, o fâşie îngustă de ciment care se întinde de-a lungul falezei. Mâncăm pizza cu peşte-leu de la o colibă mică şi albastră. Şi ne oprim la Daffodil Marine Services ca să-mi las rufele murdare şi să angajez pe cineva să-mi repare funga. Daffodil – o femeie de afaceri autodidactă care a făcut din propria afacere cu băieţi de barcă un adevărat imperiu al serviciilor marine – îmi garantează că ambele treburi vor fi rezolvate până mâine-dimineaţă.

Întoarse pe barcă, schiţez un desen cu mine şi câinele meu ca regine-pirat – Queenie cu un bandaj pe ochi, iar eu cu două săbii încrucişate la ceafă – dedesubt scriu *State of Grace O'Malley.* Trec perioade lungi fără să scot un cuvânt. Stau eu cu mine şi, în sufletul meu, sunt mulţumită. Nici măcar faptul că mi-e dor de Keane nu schimbă asta.

Portul e animat de iahturi, pescari şi feriboturi venite de pe celelalte insule, iar o femeie albă de pe cea mai apropiată barcă cu vele strigă din depărtare. Se prezintă drept Joyce Fields din Port Huton, Michigan, iar după ce îi strig şi eu cum mă cheamă, mă invită la ea să bem ceva. O pun pe Queenie în bărcuţă şi un minut mai târziu mi se pune în mână un pahar de punci de rom.

– Vino, ia un loc!

Joyce este o femeie în formă de măr îmbrăcată într-un costum de baie fără bretele care pare în permanenţă să alunece de pe ea. Are pielea

aproape neagră de la soare, iar eu mă întreb dacă şi a mea arată la fel. Nu ştiu dacă din cauza romului, a insulei sau a unei combinaţii între cele două, însă străluceşte de fericire.

– De unde eşti, Anna?

Este o întrebare simplă, însă căminul meu este aici, acum.

– Cred că din Florida.

Ea râde.

– Crezi?

– Sunt nomadă momentan, dar am început călătoria asta în Fort Lauderdale.

– Doamne, eşti atât de tânără! exclamă Joyce, îngrijorată ca o mamă, ceea ce e foarte emoţionant. Ai parcurs tot drumul ăsta de una singură?

– Am parcurs şi singură o bucată, dar am avut companie în cea mai mare parte a călătoriei.

– Noi venim din Grenada, spune ea. Ne-am rezervat vreo doi ani să navigăm prin Caraibe, dar cel mai mult ne place în insulele Grenadine şi în Grenada, aşa că am tot mers de la una la alta în ultimele şase luni. Tu încotro?

– Spre sud la Trinidad, dar posibil să merg şi mai departe. Nu chiar imediat, trebuie să economisesc nişte bani, dar...

Iau o gură din punci, surprinsă de mine însămi. Să trec prin Canalul Panama ar fi incredibil de dificil şi nu ştiu dacă vreau să traversez tot Oceanul Pacific de una singură, dar nimic nu este exclus.

– Da. Mă pot duce unde vreau.

Iau cina cu Joyce şi soţul ei, Mike, care vine cu barca de la mal cu o găleată de homari. Monştrii cu carcasa portocalie mi-au trimis un junghi de dor, amintindu-mi de Keane. Fac o poză şi i-o trimit cu mesajul: *Uite ce mănâncă săracii. Mi-e dor de fața ta şi de restul.* Comparăm impresii despre insulele pe care le-am vizitat toţi trei şi râd când îmi aduc aminte cum am ţipat ca o nebună în golful Wallilabou.

– E greu să aleg o favorită, spune Joyce. Dar cred că a mea e Mayreau, chiar mai jos de aici. Plajă superbă, baruri minunate, iar parcul naţional din Tobago Cays este spectaculos. Țestoase peste tot. Poţi chiar şi să înoţi cu ele.

Mă bucur că am destul rom cât să-mi ascund roşeaţa din obraji când îi spun că preferata mea e Martinica. Nu e întru totul o minciună când îi

spun că asta se datorează memorialului sclaviei şi plajei din Les Anses d'Arlet.

Înainte să plec, Joyce îmi face o poză pentru blogul ei de navigaţie şi îmi propune să luăm prânzul împreună a doua zi. Un zumzet călduros îmi persistă în cap, în corp, în timp ce o duc cu bărcuţa pe Queenie până la mal pentru o mică treabă câinească. Adorm cu tambuchiul deschis ca să văd stelele şi visez la ţestoasele de mare.

*

Alexander de la Daffodil îşi face apariţia în zori, cu o geantă mare de rufe spălate şi cu un lanţ de înlocuit pentru funga mea. Încă încerc să mă dezmeticesc pe deplin, că el deja se caţără pe catarg şi trage de funga defectă, aducând-o pe punte. În doar câteva minute, noul lanţ este gata instalat. Alexander îmi duce gunoiul, iar eu ascult prognoza meteo ca să mă asigur că am o fereastră de vreme bună.

Tocmai când ridic ancora, Joyce iese pe punte în costumul ei de baie care atârnă îndoielnic pe ea, cu o cană uriaşă de cafea în mână.

– Pleci?

– Trebuie să înot cu ţestoasele alea.

Râsul ei ajunge purtat de vânt până la mine.

– Distracţie plăcută! Să ai grijă!

– Şi tu! Şi mulţumesc pentru cină!

Înainte să ies din raza de acoperire a semnalului de pe insulă, îmi verific telefonul să văd dacă nu mi-a răspuns Keane cât am dormit, însă nu am nici un mesaj.

Vela mare este la capacitate maximă, iar barca ţâşneşte prin apă. Trec de Canouan şi intru pe culoarul de deasupra insulei Mayreau. Mă gândesc să mă duc până în golful Salt Whistle să văd şi eu de ce îi place lui Joyce atât de mult, însă acum îmi doresc mai mult să înot cu ţestoasele. Vânturile oceanice se înteţesc, aşa că strâng vela până când ajung în partea de sub vânt de la Tobago Cays. Strâng velele mai devreme şi înaintez cu grijă cu ajutorul motorului, uitându-mă după semnele nautice care să-mi indice prezenţa recifelor. Sunt vreo douăsprezece bărci de toate mărimile şi de toate tipurile ancorate pe plaja unei mici insule nelocuite, aşa că leg barca de o bilă de amarare chiar când un paznic se îndreaptă spre mine să-mi colecteze taxa.

Când mă scufund în apa clară şi puţin adâncă şi văd prima mea ţestoasa de mare – suficient de aproape cât să o pot atinge, plutind în apă ca o pasăre în zbor – tot ce a fost nevoie să fac ca să ajung aici a părut deodată o nimica toată. Ţestoasa se uită la mine şi pleacă înot. Pe sub apă, timpul îşi pierde însemnătatea, iar eu o urmăresc pe noua mea prietenă cum se îndreaptă spre fundul apei, ca apoi să iasă la suprafaţă, scoţându-şi capul în lumea uscatului. Înot până când membrele mi se fac ca nişte tăieţei, iar stomacul e gata să fie umplut.

Queenie îmi aduce mingea să o arunc cât beau o supă şi mănânc un sendviş pe puntea din faţă. O leg de patul de la provă ca să nu i se întâmple nimic peste noapte şi adorm în hamac, întinsă sub stelele împrăştiate pe cerul nopţii ca nişte confetti.

În visele mele, sunt înapoi în Fort Lauderdale, în vechiul meu apartament, cu faţa lui Ben deasupra mea şi cu şoldurile lui mişcându-se lin peste ale mele. Îi simt părul moale printre degete şi pe el înăuntrul meu. Mă trezesc speriată de propria-mi voce, un geamăt, şi mă întind la loc cu inima bătându-mi nebuneşte. Corpul îmi pulsează de la un orgasm avut în somn. Lacrimi de dezamăgire şi de vină, de fericire şi de confuzie îmi umplu ochii. Cu atât mai mult când îmi dau seama că trupul care se mişca peste al meu nu era al lui Ben. Ci al lui Keane.

Renunţ să mai încerc s-adorm când prima fâşie de lumină apare la orizont. Nu e suficient de puternică să fie încă răsăritul când ridic ancora şi mă îndrept spre sud. Mă opresc puţin la Union Island ca să las în urmă amintirea Grenadinelor şi ca să o scot pe Queenie la o plimbare. În vreme ce adulmecă într-un tufiş, în căutare de şopârle, eu îi dau un mesaj lui Keane: *Urăsc că fiecare parte din mine duce dorul fiecărei părți din tine*. Regret de îndată ce-l trimit. Nu mă ajută deloc să trec peste trimiţându-i mesaje.

O oră mai târziu, sunt din nou în larg şi mă îndrept spre Grenada, ultima oprire înainte de Trinidad.

Delfinii mă acompaniază în primele două ore, iar cu pilotul automat pornit stau pe puntea din faţă şi mă uit la ei cum se iau la întrecere cu barca. Sunt delfini comuni – o specie pe care n-am mai văzut-o până acum – cu spatele mai închis la culoare decât cei cu botul alungit şi cu pielea deschisă la culoare în părţi. După ce s-au distrat suficient, dispar, iar mie îmi rămâne să umplu de una singură orele rămase. Mă gândesc

mult la visul meu şi dacă nu cumva l-am dat pe Ben la o parte prea repede în favoarea lui Keane.

În epoca victoriană, regulile societăţii dictau ca văduvele să poarte doliu un an şi o zi, trecând apoi la semi-doliu, când li se permitea să îmbrace şi alte culori. Chiar dacă sentimentele văduvei nu erau clare, regulile erau. Însă perioada mea de un an şi o zi se apropia cu repeziciune, iar eu nu ştiam ce am de făcut, darămite ce să simt. Nu există o cale anume de a jeli, însă eu am făcut un pas înapoi. Sunt furioasă pe Keane că a plecat şi furioasă pe Ben că s-a întors.

Pun nişte muzică dance şi îi alung pe amândoi din minte. Cânt din toţi rărunchii. Pun pauză ca să mă minunez de faptul că, la opt kilometri depărtare, un vulcan subacvatic activ numit *Fă-i praf, Jenny* se ridică o insulă. Peste o mie de ani de-acum, o altă femeie va naviga singură pe aici; alţi oameni se vor stabili aici şi îşi vor face un cămin. Şi, încă o dată, Mama Natură pune mărunta mea viaţă în perspectivă.

Apusul este iminent când strâng trinca şi cobor vela principală. Continui să înaintez cu ajutorul motorului până la adăpostul portului insulei Hog. Grenada seamănă cu celelalte insule – dealuri verzi şi plaje aurii –, iar eu sunt aproape de gura portului când se aude alarma motorului. Queenie începe să latre, iar eu nu ştiu ce să fac altceva decât să opresc motorul. Jos în cabină, ridic scările şi deschid cutia motorului. Căldura mă izbeşte. Miroase a vopsea arsă. Nu e foc, nu e fum, însă motorul e cu siguranţă supraîncălzit.

– Rahat!

Asta e o problemă mai mare decât cu funga. Nu pot să intru într-un port plin cu bărci, să opresc şi să ancorez fără motor. Şi, spre deosebire de Saint Vincent, unde aveam de ales dintre băieţii de barcă, aici nu e nimeni. Mă gândesc să cer ajutorul prin staţie, însă mândria mă opreşte. E ruşinos să nu ştiu ce s-a întâmplat cu propria barcă. Mai mult decât atât, începe să se şi întunece.

– Dacă aş putea să mă duc la mal cu barca de salvare... O, Doamne! Ştiu ce am de făcut! Ştiu ce am de făcut!

Deschid larg unul dintre dulapurile din carlingă şi iau o funie. Dau fuga pe puntea din faţă şi leg frânghia de unul dintre tacheţi. Ţinându-mă de linia vieţii, cobor în barca de salvare... şi îl trag pe Albert în port.

Naufragiată în paradis (30)

Îmi petrec mare parte din dimineaţa următoare pe internet, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu motorul. Nu sunt sigură că-mi permit un mecanic profesionist. Sper doar să fie o problemă suficient de uşoară cât să o repar singură. Sau poate voi cere ajutorul cuiva de la una dintre bărcile vecine. Toate semnele indică faptul că pompa de apă s-a defectat, aşa că iau un autobuz local – o dubă mare cu vreo cincisprezece oameni înghesuiţi înăuntru – până la cel mai apropiat atelier nautic în căutarea unei pompe noi.

– Aşteptăm un transport din Trinidad, îmi spune mecanicul. Va ajunge aici pe marţi sau miercuri.

– Credeţi că aş găsi-o în altă parte?

El ridică din umeri.

– Pot da nişte telefoane, dar e destul de improbabil.

– Cât costă?

– Cam trei sute de dolari americani, spune el. Plus manopera, dacă vrei pe cineva să ţi-o instaleze. Asta te va duce undeva la patru sute cincizeci de dolari.

Îmi aduc aminte de când eram în Provo, când eu şi Keane am hotărât să nu cheltuim bani în plus aşteptând o fereastră de vreme bună. Retrospecţia şi umărul dislocat m-au împiedicat atunci, însă acum îmi permiteam o pompă de apă.

– Anunţaţi-mă când vine piesa, zic. Hotărăsc mai târziu în privinţa manoperei.

Cum nu am nimic de făcut până când soseşte pompa de apă, decid să mă bucur de Grenada. Mă opresc la o băcănie din Grand Anse să-mi refac proviziile, apoi mă joc cu Queenie pe punte în timp ce gătesc la oala sub presiune nişte pui cu orez şi fasole. Mai târziu, când muzica începe să răzbată peste ape de la barul de pe insula Hog, iar o discuţie animată de

pe barca vecină face ca noaptea să fie prea gălăgioasă pentru dormit, mă legăn în hamac cu Queenie.

Şi trusei tale de scule îi e dor de tine, îi scriu eu lui Keane.

O fac fără să gândesc, dar el nu răspunde, aşa cum nu mi-a răspuns nici la celelalte mesaje. Poate în mijlocul oceanului cuvintele mele se pierd în neant. Poate o trusă de scule e un preţ prea mic pentru fuga lui Keane. Îndoiala are un stil de a se furişa prin cele mai mici crăpături şi a prinde rădăcini, chiar dacă nu cred că Keane ar pleca vreodată aşa. Dar, totuşi, trebuie să mă opresc din a mai face asta. Trebuie să merg mai departe.

Le scriu câte un e-mail mamei şi Carlei, spunându-le că am ajuns în Grenada. Sărbătoresc traversarea de trei mii de kilometri. Îmi împart victoria cu o fungă ruptă şi cu un motor stricat. Le anexez poza cu mine şi Joyce făcută în Bequia. Nu mi-am dedicat multe cuvinte descrierii locurilor şi oamenilor pe care i-am întâlnit, însă mă păstrez pentru marea istorisire.

Carla îmi trimite răspuns aproape imediat.

A, arăți atât de diferit. Şi nu doar pentru că zâmbeşti. Arăți ca Anna pe care mi-o amintesc eu. Mi-e dor de tine, dar mă bucur enorm să văd cât de departe ai ajuns, atât georgrafic, cât şi emoțional. La bar, îți urmărim progresul pe o hartă, dar sunt sigură că am ratat nişte locuri. Abia aştept să aud toate detaliile, mai ales cele despre Keane Sullivan, pentru că şi din povestea aia am ratat nişte detalii. Drum bun. XOXO – C.

Sâmbătă, iau un autobuz până în piaţa din Saint George, unde rătăcesc pe o stradă străjuită de tarabe încărcate cu legume şi fructe, condiment şi suvenire. Cumpăr nişte fructe pe care nu le-am mai văzut niciodată – graviola, mangustan şi măr-de-zahăr – în vreme ce vânzătorii îşi strigă în gura mare ofertele la tricouri, sacoşe din pânză, sticluţe cu sos iute şi coliere din condiment. Mirosul de pui mă învăluie în timp ce beau apă dintr-o nucă de cocos cu un pai şi cumpăr un săculeţ de condimente pentru mama – nucşoară întreagă, anason, beţe de scorţişoară şi nişte seminţe mici negre numite fenicul. Găsesc o rochie de vară din batic albastru şi o crăticioară din inox pentru Maisie. Mă las convinsă să cumpăr trei coliere din condimente – făcute din nucşoară roşie,

scorţişoară, ghimbir, cuişoare, nucşoară şi turmeric – pentru zece dolari, din Caraibele de Est, de către o doamnă care are braţele pline de ele.

– Le agăţi în bucătărie sau în baie, îmi spune ea. Te ţin vreo trei ani, iar la fiecare şase luni le înmoi puţin în apă să reîmprospătezi mirosul.

Ultima mea oprire este la un vânzător de carne, de unde cumpăr nişte bucăţi de coadă de vacă pe care le gătesc mai târziu cu orez, fasole şi varză la abur. După cină, încerc unul dintre acele mere-de-zahăr. Îi curăţ coaja tare. Pulpa albă e moale şi dulce ca budinca, iar fiecare bucăţică are câte o sămânţă. Ai mult de muncă pentru un fruct atât de mic, dar merită. Învelesc câteva seminţe într-un şervet de hârtie umezit şi le pun într-o pungă din plastic. Poate o să fac rost de nişte pământ şi o să-mi cresc propriul copăcel.

Duminică după-amiază, un grup de turişti veniţi din toată lumea încarcă lăzi de bere în bărcile lor de salvare şi pornesc împreună înspre plaja din faţa barului numit Roger's Barefoot Beach Bar, unde cântă o formaţie de reggae. Urmăresc cu privirea din carlingă cum o doamnă albă care seamănă cu o bunică şi care poartă o pălărie din paie cu boruri largi se apleacă peste marginea bărcuţei, trecând în viteză şi strigând:

– Veniţi la concertul din barcă!

O iau pe Queenie, două sticle de Carib şi o pungă de chipsuri şi mă alătur petrecerii. Îmi leg bărcuţa de o alta, aparţinând unui tip alb, chel, pe la vreo treizeci de ani. Câinele lui, o potaie roşiatică şi flocoasă, vine la barcă s-o întâmpine pe Queenie înainte ca eu să apuc să fac nodul.

– Scuze, zice el, Gus e un tip prietenos.

– Nici o problemă. Queenie se bucură şi ea de puţină companie.

– Eu sunt Dave, spune, şi se întinde să dea mâna cu mine.

– Anna.

– De unde eşti?

– Tehnic vorbind, din Florida, spun. Dar aparţin bărcii de acolo.

Râde.

– Îmi place cum pui problema. Foarte adevărat. Atunci... eu aparţin bărcii de acolo.

Urmăresc direcţia arătată de degetul lui până ajung la o versiune mai mică şi mai uzată decât barca mea, numele ei, *Patru Pescăruşi*, vopsit pe cadrul pupei.

– E singurul Alberg în afară de al meu pe care l-am văzut de când am plecat din Florida.

Dave îmi spune cum îşi petrece mare parte din an în Caraibe, însă acasă, în Cleveland, lucrează ca barman în fiecare vară ca să-şi poată permite pasiunea pentru navigaţie. Eu îi spun că am fugit de acasă, iar el râde. După concertul din barcă, ne facem unul altuia turul propriului Alberg.

– La naiba! face el. A ta e mult mai curată decât a mea!

– Aşa o fi. Dar pun pariu că a ta funcţionează.

– Ce s-a întâmplat?

– Sunt destul de sigură că e pompa de apă, zic. Cei de la atelier spun că ar trebui să primească piesa pe stoc marţi sau miercuri.

– Sunt lucruri mai rele decât să rămâi naufragiată în paradis, spune el. Dacă ai nevoie de cineva care să o monteze, te ajut bucuros.

Dave îmi admiră desenul cu piraţi, iar când vede fotografia de la casa din petice, mă întreabă dacă Keane e iubitul meu. Eu m-am prefăcut că scutur şi învârt un glob de cristal.

– Nu pot prezice încă.

El râde.

– Distanţa poate strica totul.

Mergem de pe barca mea pe a lui, făcând slalom printre cele ancorate şi învârtindu-ne în cercuri în spaţiile libere dintre ele. Izbucnim în râs ca nişte copii când un bătrân iese din cabina lui să ţipe la noi.

Patru pescăruşi e plină de lucruri – unelte, vele de rezervă, haine pretutindeni, un ventilator stricat prins de balustrade – întocmai ca o debara care şi-a împrăştiat peste tot conţinutul. Nu am nici cea mai vagă idee unde mai încap Dave şi câinele lui într-un spaţiu atât de mic.

– Dau vina pe un val puternic, spune el. Dar da, e cam dezastru.

Lipit de perete este o fotografie cu el şi o blondă drăguţă.

– Relaţie la distanţă? întreb.

– Mda, zice şi ridică palma strânsă în pumn ca să ciocnesc cu el. O să vină în vreo două săptămâni. Ar trebui să mă apuc de curăţenie curând.

– Cred că mai bine arunci totul peste bord şi o iei de la zero.

Râde.

– Sau dau foc bărcii şi folosesc banii de pe asigurare să-mi iau alta nouă.

Dave deschide nişte Bud Light pe care le-a adus din Ohio. Bem şi ne jucăm domino până la apus. Mă duce înapoi la barcă atunci când luminile încep să se aprindă în port.

– Fix ca la ora de stingere, spune. Dă-mi un semn când îţi vine pompa de apă.

Mă gândesc să îi trimit un mesaj lui Keane când mă bag în pat, dar nu pare să aibă vreun rost. Chiar dacă sateliţii sunt de vină, am încetat să mai sper la un răspuns.

Luni, eu şi Queenie luăm microbuzul până la Parcul Naţional Grand Etang, unde facem o plimbare lungă prin pădurea tropicală. Marţi, sar de pe o stâncă în bazinul format la baza cascadei Annandale. Miercuri, managerul de la atelierul de reparaţii mă sună să-mi spună că a ajuns pompa.

Dave vine în dimineaţa următoare şi îmi explică fiecare pas din procesul de îndepărtare a pompei stricate şi de instalare a uneia noi. Nu durează mult deloc.

– Sunt destul de sigură că am asamblat mobile de la IKEA mai complicate de atât, zic eu.

– Exact! zice el. De asta nici nu avea rost să plăteşti manopera.

Verifică de două ori să vadă dacă toate şuruburile sunt strânse cât trebuie şi ridică degetul mare în semn de OK.

– Te-ai descurcat bine, puştoaico!

Cu motorul reparat, barca e gata pentru Trinidad.

Îmi petrec restul zilei pregătind mesele pentru traversare, ca să nu trebuiască să gătesc când va fi vreme rea. Curăţ cabina. Îmi ordonez echipamentul. Improvizez un adăpost pentru Queenie în cazul în care o să fie nevoită să stea prea mult pe mare. Dave ajunge la ora cinei şi mă duce pe barca lui pentru un burger de rămas-bun. Îi pregăteşte la grătar în sânge şi cu multă brânză.

– Doamne! zic eu cu gura plină. Nu-mi aduc aminte ultima oară când am mâncat un cheeseburger!

– Nu? Ador fructele de mare, dar prefer oricând să mănânc un burger care-ţi blochează arterele decât peşte.

Ascultăm prognoza meteo cât mâncăm şi sărbătorim vremea bună care se anunţă cu câteva pahare de punci tare de rom.

– Am putea face schimb de adrese de e-mail, spune el. Cu toate că nu-l verific atât de des.

– E în regulă. Încep să înţeleg cum unii oameni intră în viaţa ta când ai nevoie de ei, apoi pleacă când e momentul, zic eu. Iar dacă va mai fi

nevoie să schimb vreo pompă de apă în viaţa mea, să ştii că mă voi gândi la tine.

El râde şi mă îmbrăţişează încă o dată.

– Călătorie plăcută!

Îi mulţumesc. E timpul să o iau din loc.

Un milion de bucăţele scânteietoare (31)

Din când în când, universul ne răsplăteşte. Poate pentru un lucru la fel de neînsemnat ca folositul zilnic al aţei dentare sau poate pentru alesul hârtiei în locul plasticului. Ori poate pentru că ai iubit pe cineva atât de mult, încât i-a ajutat să rămână în viaţă mai mult decât ar fi vrut. Oricare ar fi motivul ales de univers pentru mine, sunt răsplătită cu una dintre cele mai minunate nopţi. E un cer atât de limpede, încât e vizibilă fiecare stea, iar lumina lunii este atât de strălucitoare când loveşte apa încât se sparge într-un milion de bucăţele scânteietoare. A fost înfricoşător să traversez Curentul Golfului cu două luni în urmă, însă acum nu mă mai tem de apă. Nu mă mai tem de ce-mi rezervă viitorul. Chiar dacă vântul se înteţeşte şi valurile se umflă, le voi înfrunta.

Briza rămâne constantă, iar noaptea trece în singurul ritm pe care îl ştie. Mă folosesc de pilotul automat cât mănânc sau cât mă duc la baie, dar, în cea mai mare parte, sunt trează şi cu o mână pe cârmă. Undeva între vineri şi sâmbătă, trec la est pe lângă nişte platforme petroliere – două oraşe în miniatură în mijlocul pustietăţii. Sunt la jumătatea drumului. La orizont, printre crestele dealurilor, încep să se ivească luminile Trinidadului.

O călătorie de aproape trei mii de kilometri nu are un impact considerabil asupra omenirii, însă crăpătura din mica mea lume este reparată. Fericirea pe care o simt e prea mare ca s-o pot stăpâni. Queenie răsuflă şi ea uşurată, sprijinindu-şi bărbia de coapsa mea, în vreme ce eu încremenesc într-o perfectă stare de graţie.

Sâmbătă vine cu lumină aurie, razele soarelui răsfirându-se pe cer ca o proclamaţie. Insula devine mai mare şi mai verde cu cât mă apropii mai mult. Nerăbdarea creşte înăuntrul meu. Trinidad e mai mare decât insulele pe care le-am vizitat până acum. Mai urbană şi mai dezvoltată, aşa că nu prea ştiu la ce să mă aştept. Cam la vreo milă de ţărm, strâng

velele, pornesc motorul şi transmit prin staţie pazei de coastă timpul estimat al sosirii mele.

Venezuela şi Trinidad se întind una spre cealaltă cu braţe lungi şi înguste de uscat, iar fâşia de apă presărată cu insule care le desparte – strâmtorile Boca del Dragón – este de doar vreo douăzeci de kilometri lăţime. Cu ajutorul motorului, las în urmă cele două mici insule, Huevos şi Monos, şi intru în portul de la Chaguaramas, un mic port industrial la capătul nord-vestic al Trinidadului. Diguri ţâşnesc în întâmpinarea navelor petroliere şi a dragelor, în timp ce portul este o pădure de catarge, plină cu bărci sub pavilioane din toată lumea. Flota de pescuit e înghesuită în partea cea mai îndepărtată a portului, lângă depozitele pline de bărci cu motor. E puţin probabil să primesc răspuns de la Keane, dar, pe când traversez portul în drum spre oficiul vamal, îi dau mesaj oricum. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, el e prima persoană căreia vreau să-i dau vestea.

Am reuşit.

Îmi petrec o bună parte din după-amiază ocupându-mă de actele legate de sosire şi programând-o pe Queenie la un control veterinar. Procesul este dezamăgitor. Ar trebui să beau şampanie. În schimb, după ce rezolv cu documentele, mut barca într-o cală din port. În timp ce o plimb pe Queenie prin şantierul naval, o sun pe mama.

– Sunt atât de mândră de tine! îmi spune ea, iar eu mai că-i văd zâmbetul. Erai atât de prinsă cu Ben, încât m-am temut că toată călătoria asta... Ei bine, am crezut că o iei în direcţia greşită.

– Probabil aşa a fost la început, dar nu mai e cazul acum.

– Când vii acasă?

– Nu sunt sigură. Încă mai trebuie să hotărăsc ce fac cu barca.

– Ai putea să o vinzi, sugerează mama. Să foloseşti banii ca să te duci la facultate sau să trăieşti din ei până îţi găseşti o slujbă nouă.

– Poate, zic, însă nici nu mă gândesc să vând barca; e casa mea. Spune-le lui Rachel şi lui Maisie că le salut şi că le iubesc. Sper să ne revedem curând.

Închid şi mă gândesc să beau nişte şampanie sau să mănânc ceva fiţos pe undeva, dar după douăzeci de ore pe mare sunt obosită. Mă întind să trag un pui de somn şi nu mă trezesc decât a doua zi.

Duminica începe cu o grămadă de treabă de făcut. Încep cu lucrurile mărunte. Fac un duş lung, fierbinte, într-o baie adevărată. Curăţ barca. Spăl rufele. Mă opresc la băcănie, de unde iau lapte, ouă, brânză şi iaurt. Cumpăr şi o sticlă expirată de şampanie, o cutie cu mâncare de câini pentru Queenie şi o pungă mare de M&Ms – un lux pe care nu mi l-am permis de când am plecat din Florida – pe care o mănânc stând pe iarbă în şantierul naval, în timp ce Queenie aleargă nevoie mare. Se aşază apoi lângă mine, gâfâind şi plină de praf, iar eu îmi îndrept faţa spre soare. Aş vrea ca Ben să mă poată vedea. Aş vrea ca Keane să fie aici, cu mine. Însă încep să înţeleg cum tristeţea şi fericirea pot coabita înăuntrul unei inimi. Şi cum totuşi inima aceea continuă să bată.

Cât stau acolo, urmăresc cu privirea un grup de muncitori cum îşi cumpără prânzul de la un vânzător ambulant pe bicicletă, pe taraba căruia scrie DUBLE FIERBINŢI. Îmi scutur pământul de pe mâini şi mă aşez la rând, fără să am habar ce cumpăr.

– Dublele sunt mâncarea naţională a Trinidadului, îmi explică unul dintre muncitori, desfăcând larg hârtia în care era împachetat prânzul lui ca să îmi arate. E ca un sendviş cu două *bara* – adică pâine – şi *channa* în mijloc. Apoi adaugi sos dulce sau ardei iute sau ambele.

Îl aud pe următorul tip cum comandă o dublă cu sos de mango, castravete şi ardei semiiute. Când e rândul meu, comand acelaşi lucru şi descopăr că e versiunea din Indiile de Vest a unui taco, dar cu pâine prăjită pe plită umplută cu năut. Sosul de mango e dulce, castravetele rece şi până şi puţinul ardei iute este mai gustos decât mă aşteptam.

– Doamne, ce picant e!

Ochii mi se umezesc şi nasul începe să-mi curgă. Localnici râd. Dau repede pe gât nişte suc Red Solo.

– Data viitoare încearcă cu ardei mai puţin iute, spune unul dintre muncitori.

– Absolut, zic. Mulţumesc că m-ai ajutat să comand.

Buzele îmi ard, iar mâinile îmi miros a curry. Mă opresc la magazinul de aprovizionare din port pentru următorul lucru de pe lista mea. Lucrul cel mare. Cumpăr o cutie de vopsea aurie şi o pensulă mică. Întoarsă pe barcă, stau ceva timp pe internet, căutând fontul perfect.

Acum ştiu deja atât de multe despre barca mea.

Inclusiv ce nume ar trebui să poarte.

Cu un prosop umed pe cap ca să împiedic soarele din Caraibe să-mi ardă ceafa, încerc să-mi ţin echilibrul în barcă în timp ce schiţez literele – mai întâi cu un creion, apoi umplu conturul cu vopsea. Durează mult şi încep să-mi amorţească degetele, dar după ce termin cadrul străluceşte.

Mă schimb într-o rochie şi îmi pun cerceii cu diamant de la Keane, apoi ies pe docul de lângă barcă pentru propria-mi ceremonie privată de botezare. Queenie stă la picioarele mele, arătând solemn, ceea ce mă face să râd când scot cu zgomot dopul şampaniei. Nu ştiu cum se botează o barcă, aşa că le cer pur şi simplu zeilor vântului să îi binecuvânteze pe toţi cei care au călătorit vreodată la bordul ei, inclusiv pe Ben. Mai ales pe Ben.

– Şi fie ca orice nume a purtat această barcă înainte să fie şters din registrul tău, iar noul nume să-ţi fie pe plac.

Rostesc în şoaptă numele bărcii şi torn puţină şampanie pe proră.

– Fie ca această barcă să aducă vânt prielnic şi noroc bun tuturor celor care o cârmuiesc!

Mă simt destul de ameţită, interiorul meu bolboroseşte de la şampanie, când o sun pe Barbara Braithwaite. Dar, înainte să apuc să zic ceva, ea sparge tăcerea.

– Ultima oară când am vorbit am fost jignită de ce ai spus, de insinuarea că nu i-aş respecta alegerile lui Ben, spune ea. Dar... ai avut dreptate. Eu şi Charles ne doream ce credeam că e mai bun pentru el, fără să ne oprim o clipă să ne gândim că poate el şi-ar dori altceva.

– Îmi pare rău că am ţipat la tine.

– Poate o meritam.

– Poate.

– Ben a fost unicul meu copil, inima mea, iar eu... Ei bine, când a murit, am vrut să îi strâng toate lucrurile şi să le ţin aproape, continuă ea. Când avocatul ne-a spus despre barcă...

– Tot nu vi-o pot da, zic eu, de data aceasta cu mai multă blândeţe.

Ea pufneşte uşor pe nas.

– Nu mai contestăm testamentul lui Ben. Barca e a ta, la fel ca unele lucruri din depozit pe care şi le-a dorit să le ai. Vocea i se frânge. L-ai făcut fericit atât cât a putut să fie, iar pentru asta... ei bine, nu te pot dispreţui. Şi crede-mă, am încercat. Îţi mulţumesc.

– Şi eu îţi mulţumesc că mi-ai spus toate astea, chiar dacă nu voiai.

– Adio, Anna! Ai grijă de tine!

Închide telefonul şi, odată cu el, o altă uşă. Nu cred că îi voi mai vedea vreodată pe părinţii lui Ben, n-am nici un interes să-i vizitez mormântul atâta vreme cât el va avea mereu un loc în inima mea.

Ameţeala mi-a trecut când mă urc în barca de salvare şi urmez conturul ţărmului până la o plajă retrasă din golful Scoţiei – cel în care eu şi Ben urma să ne căsătorim. Queenie sare pe plajă, iar eu trag barca dincolo de linia refluxului, ca să nu fie luată de ape.

Simt nisipul moale sub picioare. Duc în mâini cutia plină cu pozele făcute cu vechiul aparat Polaroid al lui Ben, floarea de hibiscus uscată de la prima întâlnire, cele şaizeci de scrisori de dragoste obraznice şi biletul lui de adio.

Sap o groapă în nisip cu mâinile goale şi pun toate lucrurile înăuntrul ei, împreună cu atlasul cu hărţi al lui Ben. Va trebui să-mi cumpăr unul nou, însă am propria rută acum.

Aprind un chibrit.

Fotografiile sfârâie uşor în timp ce ard. Mici artificii care să jelească ce ar fi putut fi. Mici artificii care să celebreze viaţa cuiva pe care cândva l-am iubit. Şi pe care-l voi iubi mereu.

Rămân lângă foc – la intersecţia celei care-am fost cu cea care sunt – până când trecutul devine scrum.

Îngrop rămăşiţele.

Împing barca înapoi la apă, timp în care telefonul îmi zbârnâie nebuneşte în buzunar. Mă opresc, prin cap trecându-mi cele mai groaznice scenarii. Mama a avut o urgenţă medicală. Rachel a făcut un accident cu maşina. Ceva i s-a întâmplat lui Maisie.

În schimb, ecranul mi se umple cu o serie de mesaje.

Te vreau.
Am nevoie de tine.
Mi-e dor de tine.
Te iubesc.
Vin acasă.

Stare de graţie (32)

A doua zi de dimineaţă, ies din carlingă, puţin mahmură şi cu ochii mijiţi la soare, ca să-l găsesc pe Keane Sullivan stând pe doc în dreptul bărcii. Mă priveşte cu ochi obosiţi şi cu o faţă neîngrijită, însă zâmbetul îi este nelipsit ca un val căruia nu i te poţi opune. Când zâmbetele noastre se întâlnesc, inima începe să-mi danseze bucuroasă dindărătul coastelor şi pare că spune: Doamne, Dumnezeule, cât îl mai iubesc pe bărbatul ăsta!

– *State of Grace*, spune el, uitându-se la cuvintele pictate pe cadrul bărcii. E un nume frumos şi care se potriveşte bărcii tale.

– Bărcii noastre, îl corectez eu, timp în care el urcă la bord şi o ia în braţe pe Queenie, al cărei trupuşor tremură tot de fericire.

Iar eu ştiu întocmai cum se simte ea. Îl linge pe bărbie, după care îi sare jos din braţe.

– N-ar trebui să fii în Antigua?

– Ar trebui, dar după ultima cursă am luat un bilet de avion.

– Cum a fost regata?

– A fost exact cum am sperat, spune, oftând. A fost minunat, Anna. Am fost la înălţime. Ca şi cum nici nu am avut vreun accident. Dar... n-a fost de-ajuns. Dacă tu nu mă aştepţi la finiş, ce rost are?

Anulez spaţiul dintre noi şi îl sărut cu putere. Înainte să mă pot retrage, degetele lui sunt peste tot pe faţa şi prin părul meu, gura lui cerându-mi iertare şi eu acordându-i-o. Îmi şopteşte că mă iubeşte, iar eu îi şoptesc că-l iubesc şi ne sărutăm până când rămânem fără suflare. Zâmbind. Cu frunţile lipite.

– Şi acum ce facem? întreb.

– Ei bine, am vorbit cu un prieten din Florida ca să-mi iau cetăţenie americană, iar el mi-a oferit un post ca profesor de navigaţie pentru persoanele cu dizabilităţi, spune Keane. Iar Jackson Kemp s-a oferit să-mi

trimită bani oricând voi avea nevoie să fondăm organizaţia noastră nonprofit.

– Serios?

– Cred că are de-a face cu faptul de a fi făcut mitocan în Saint Barths.

Râd.

– Nici nu mă gândeam că strângerea de fonduri e atât de uşoară!

– Dar pentru moment, Anna, nu vreau decât să mă opresc din alergat după lucruri şi să navighez, atât. Nu-mi pasă unde, atâta vreme cât sunt cu tine.

– Îmi place mult cum sună asta.

Intru prin tambuchi şi cobor în cabină. Keane mă urmează.

– Ar trebui să ştii că am învăţat câte ceva cât ai fost plecat.

Mă întind după tricoul lui şi i-l scot pe cap. Tremură sub atingerea degetelor mele.

– Unu, am înotat cu ţestoasele şi a fost cel mai genial lucru pe care l-am făcut vreodată în viaţa mea!

El îmi desface nasturii de la cămaşă şi mă sărută pe claviculă.

– Ţestoase. În regulă.

– Doi – şi îmi las pantalonii scurţi să cadă la podea în timp ce el mă urmăreşte cu privirea – să înlocuieşti o pompă de apă e mai uşor decât pare.

– O să-mi păstrez întrebările pentru mai târziu, zice el, și își bagă degetele pe sub elasticul chiloţilor mei.

– Şi trei, pot trăi şi fără tine.

– Eu, ăăă...

Îşi îndepărtează mâinile, își trece degetele prin păr, cu sprâncenele unite a confuzie.

– Nu ştiu ce să zic despre asta.

– Nici nu trebuie. Pentru că, patru, nu vreau să mai fiu nevoită să fac asta niciodată, spun, şi mă întind după nasturii de la blugii lui. Aşa că data viitoare când mai pleci de lângă mine, Keane Sullivan, ai face bine să ai un bilet dus-întors.

Câteva zile mai târziu, plecăm din Chaguaramas şi ne îndreptăm spre nord, cu întreg arhipelagul Caraibelor înaintea noastră. Ridic vela principală în timp ce Keane consultă noua noastră rută.

– Şi unde ai vrea să mergi?

Sunt câteva insule pe care le-am ratat la coborâre – Mayreay, Saba, Nevis, Tortola – şi pe care mi-ar plăcea să le vizitez sau ne-am putea întoarce în locurile care ne plac amândurora atât de mult. Sau am putea să le facem pe amândouă. Nu avem limită de timp. Nu avem program.

Cobor în carlingă şi mă aşez pe bancă lângă el. Queenie mi se furişează în poală. Chiar nu contează destinaţia.

– Alege tu.

Keane rămâne o clipă pe gânduri, după care îmi adresează un zâmbet atât de năstruşnic, încât mă face să mă întreb ce pact cu diavolul tocmai am semnat.

– Spune-mi, Anna, zice el, după care ajustează cursul şi îşi pune ochelarii de soare la ochi, cum îţi sună un drum până în Irlanda?

Mulţumiri

Cei care dau sfaturi zic mereu să scrii cartea pe care ai vrea s-o citeşti. Pentru mine, asta este. Am început să lucrez la ea acum opt ani, aşa că s-au strâns mulţi oameni cărora să le mulţumesc în această perioadă.

Ultima persoană pe care o menţionez de obicei este soţul meu, însă cunoştinţele lui Phil despre navigaţie se reflectă în fiecare pagină, aşa că de data aceasta trebuie să fie primul. Îţi mulţumesc că ai răspuns nesfârşitelor mele întrebări şi nu ai fost prea stânjenit când personajele au luat decizii proaste. Îmi pare rău că ţi-am tăiat rolul secvenţial, dar tu vei fi întotdeauna starul meu.

Îi sunt atât de recunoscătoare lui Kate Testerman, agenta mea. Încrederea ei în povestea asta a fost neabătută. Nu doar o dată m-a adunat de pe jos, m-a şters de praf şi a pornit să-mi găsească cel mai bun editor.

Şi simt că am câştigat la Loto având-o pe Vicki Lame ca editor. Ştiam că Anna şi Keane vor fi în siguranţă în mâinile ei – şi nu m-am înşelat. A fost o experienţă incredibilă. Vicki, îţi mulţumesc.

De fapt, toţi cei de la Editura St. Martin’s Griffin au fost excelenţi, în special Jennie Conway, Kaitlin Severini, Chrisinda Lynch, Cathy Turiano, Marta Fleming, Kerry Nordling, precum şi echipa de creaţie. Vă mulţumesc tuturor pentru dedicaţia arătată pentru ca această carte să vadă lumina tiparului.

Adam Finnieston şi Elizabeth Pla de la Prostethic Orthoic Designs, Inc., mi-au răspuns la toate întrebările mele despre proteze şi îngrijirea lor. Orice inadvertenţă mi se datorează doar mie.

Nu ştiu unde aş fi fără critica partenerelor mele, Suzanne Young şi Cristin Bishara. Sunt ca două faţete ale aceleiaşi monede: Suzanne mă susţine în tot ce fac, însă pot conta mereu pe Cristin că îmi va spune: „Da, dar dacă...“ Iar eu sunt norocoasă să am parte de amândouă.

La fel de norocoasă sunt şi pentru nenumăraţii prieteni scriitori, ale căror opinii au fost nepreţuite. Printre aceştia se numără: Kirsty Eagar, Annie Gaughen, Kelly Jensen, Miranda Kenneally, Elisa Ludwig, Amanda Morgan, Wendy Mills şi Veronica Rossi. Vă mulţumesc tuturor şi nu doar pentru timpul pe care mi l-aţi dedicat, ci şi pentru prietenia voastră.

Nu exagerez când spun că am avut o tonă de cititori beta în decursul ultimilor şase ani: Carla Black (da, am numit-o după tine), Taylor Cote, Christina Franke, Anna Hutchinson, Cee Jay Maxwell, Sarah Moon, Pam O'Neal, Marissa Davis-Orban, Ginger Phillips, Stephanie Pierce, Grace Radford, Jessica Sheehan, Andrea Soule şi Gail Yates (ai prioritate). Dacă este cineva pe care l-am omis, să ştiţi că nu a fost cu intenţie. Vă mulţumesc tuturor.

Vorbind cu Dave Welch despre al său Alberg 30, numit *Patru Pescăruşi*, trebuia să fie doar în interes de cercetare. Însă entuziasmul lui a fost atât de contagios, încât ne-am cumpărat şi noi unul. Mulţumesc, Dave.

Terry Igo a răspuns la o mulţime de întrebări despre testament, proprietăţi şi fonduri de investiţii. Chiar dacă multe răspunsuri nu au ajuns în carte, apreciez efortul său.

Ar fi cu neputinţă de menţionat toţi oamenii minunaţi pe care i-am întâlnit pe insule şi care au contribuit, într-o mai mică sau mai mare măsură, la această poveste, însă vreau să le mulţumesc în special lui Shelley şi Phillip de la Little Cocoa, Grenada; lui Njomo din Saltwhistle Bay, Mayreau, precum şi lui Andrea şi LaVon din Les Anses d'Arlet, Martinica.

În cele din urmă, le mulţumesc Carolinei, lui Scott, mamei şi lui Jack pentru că mă ascultă (sau, cel puţin, se prefac că mă ascultă) când vorbesc întruna despre oameni imaginari. Sunteţi cei mai tari şi vă iubesc pe toţi!

Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*
Nora Roberts, *Obsesia*
Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*
Danielle Steel, *Daruri de preț*
Danielle Steel, *Sub acoperire*
Kristin Hannah, *Privighetoarea*
Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*
Danielle Steel, *O viață perfectă*
Danielle Steel, *Jocuri de putere*
Martha Hall Kelly, *Când înflorește liliacul*
Danielle Steel, *Fiul risipitor*
Danielle Steel, *Aripile destinului*
Kristin Hannah, *A doua șansă*
Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*
Jojo Moyes, *Un bărbat și o femeie*
Jodi Picoult, *Pactul*
Nora Roberts, *Secrete și minciuni*
Jojo Moyes, *În căutarea unui destin*
Tracy Brogan, *Nebunie de-o vară*
Jojo Moyes, *Silver Bay*
Danielle Steel, *Moștenirea secretă*
Danielle Steel, *Blue*
Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului* (vol. I-III)
Kristin Hannah, *Aleea cu licurici*
Tatiana de Rosnay, *Vieți secrete*
Jojo Moyes, *Eu, și totuși alta*
Lucinda Riley, *Secretul Helenei*
P.Z. Reizin, *Algoritmul fericirii*
Lucinda Riley, *Trandafirul nopții*

Gill Paul, *Soția secretă*
Jojo Moyes, *Un bilet pentru Paris*
J.P. Monninger, *Harta care mă duce la tine*
Kristin Hannah, *Un nou început*
Sofia Lundberg, *Caietul cu nume pierdute*
Jodi Picoult, *Al zecelea cerc*
Carolyn Brown, *Secrete și speranțe*
Jodi Picoult, *Povestitorul*
Kristin Hannah, *Grădina de iarnă*
Kerry Lonsdale, *Viața pe care am visat-o*
Elin Hilderbrand, *În seara asta, vorbește-mi de iubire*
Rosie Nixon, *Stilista*
Beth O'Leary, *Dragoste în contratimp*
Elin Hilderbrand, *Paradisul de la malul mării*
Lucinda Riley, *Cele șapte surori. Povestea Maiei*
Jodi Picoult, *Nouăsprezece minute*
Chiara Gamberale, *Caruselul iubirii*
Lauren Willig, *Soția engleză*
Kate Quinn, *Rețeaua Alice*
Miranda Beverly-Whittemore, *Vacanță în paradis*
Tatiana de Rosnay, *Anotimpul ploilor*
Helen Simonson, *Dragostea târzie a doamnei Ali*
Martha Hall Kelly, *Trandafirii pierduți*
Lori Nelson Spielman, *Mâine e o nouă zi*
Roxanne Veletzos, *Fetița pe care au lăsat-o în urmă*
Kristin Hannah, *Dincolo de stele*
Jessica Shattuck, *Văduvele de la castel*
Jojo Moyes, *Bazarul visurilor*
Jodi Picoult, *O scânteie de viață*

Nora Roberts, *Eclipsa*
Katherine Pancol, *Ochii galbeni ai crocodililor*
Gill Paul, *Fiica pierdută*
Jojo Moyes, *Dragoste într-o zi ploioasă*
Katherine Pancol, *Valsul lent al țestoaselor*
Nina George, *Mica librărie de pe Sena*
Kristin Hannah, *Drum în noapte*
Deborah Harkness, *Cartea pierdută a vrăjitoarelor*
Deborah Harkness, *Școala Nopții*
Deborah Harkness, *Cartea vieții*
Deborah Harkness, *Fiul timpului*
Kim Liggett, *Anul de grație*
Jojo Moyes, *Darul stelelor*
Pam Jenoff, *Fetele dispărute din Paris*
Emily Giffin, *Tot ce ne-am dorit*
Lucinda Riley, *Sora furtună. Povestea lui Ally*
Kristin Hannah, *Culorile vieții*
Jojo Moyes, *Vara în care te-am întâlnit*
Lucinda Riley, *Grădina cu lavandă*
Sylvia Day, *Aripi de brumă*
Santa Montefiore, *Primăvară în Toscana*
Sarah Jio, *Toate florile Parisului*
Nora Roberts, *Profeția*
Sofia Lundberg, *Un semn de întrebare e o jumătate de inimă*
Ana Johns, *Femeia cu chimono alb*
Pam Jenoff, *Povestea unui orfan*
Kristin Hannah, *Frontul de acasă*
Beth Morrey, *Dragostea lui Missy*
J.P. Monninger, *Șapte scrisori*

Kate Clayborn, *Dragostea e scrisă în semne*
Imogen Kealey, *Eliberare*
Rachel Winters, *Caut suflet pereche*
Lucinda Riley, *Sora umbră. Povestea lui Star*
Meg Waite Clayton, *Ultimul tren spre Londra*
Janet Skeslien Charles, *Biblioteca din Paris*
Nora Roberts, *Aleasa*
Sarah Dessen, *O dată pentru totdeauna*
Carolyn Brown, *Hanul cu Magnolii*
Kristin Hannah, *Între surori*
Alyson Richman, *Soția pierdută*
Rhys Bowen, *Copilul din Toscana*
Lucinda Riley, *Îngerul de la Marchmont Hall*
Kate Quinn, *Zbor în trecut*
Nicholas Sparks, *Respirație în doi*
Sarah Dessen, *Un cântec pentru tine*
Kristin Hannah, *Totul pentru dragoste*
Jojo Moyes, *Muzica nopții*
Lucinda Riley, *Sora perlă. Povestea lui CeCe*
Nicholas Sparks, *Întoarcerea acasă*
Lia Louis, *Dragă Emmie Blue*
Victoria Hislop, *Cei ce sunt iubiți*
Ellen Alpsten, *Țarina*
Leila Meacham, *Zborul libelulei*
Santa Montefiore, *Vremea dragostei și a războiului*
Leila Meacham, *Trandafiri*
Jenny Ashcroft, *Întâlnire la Bombay*
Nicholas Sparks, *Jurnalul unei iubiri*
Santa Montefiore, *Casa de la malul mării*

Kristin Hannah, *Cele patru vânturi*
Lucinda Riley, *Camera cu fluturi*
Marianne Cronin, *Cei o sută de ani ai lui Lenni și Margot*
Nicholas Sparks, *Dragă John*
Tracy Reed, *Misterul fetei de zăpadă*

În colecția NEW MOON au apărut:

Sarah Dessen, *O dată pentru totdeauna*
Sarah J. Maas, *Orașul Semilunii. Casa pământului și a sângelui*
Sarah Dessen, *Un cântec pentru tine*
Jennifer L. Armentrout, *Furie și furtună*
Mikki Daughtry & Rachael Lippincott, *Tot acest timp*
Sarah Dessen, *La drum împreună*
Rachael Lippincott & Mikki Daughtry, *La cinci pași de tine*
Jennifer L. Armentrout, *Ruină și blestem*
H. Hunting, *Minciuni nevinovate*

În colecția MOON LIGHT au apărut:

Julia Quinn, *Bridgerton. Eu și ducele*
Penelope Ward, *N-are stofă de iubit*